

Dokument nr. 15:7

(2012–2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

Spørsmål nr. 901 – 1050

25. februar – 21. mars 2013

Innhold

Spørsmål	Side
901. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. tigging, besvart av justis- og beredskapsministeren	13
902. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. rettssikkerheten til norske fiskere, besvart av fiskeri- og kystministeren	14
903. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. strategi for forenklingsarbeid, besvart av nærings- og handelsministeren	15
904. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. rehabiliteringstilbud, besvart av helse- og omsorgsministeren	16
905. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. regelverket for støtte til personer med ulovlig opphold i landet, besvart av arbeidsministeren	17
906. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bompengefinansiert vei, besvart av samferdselsministeren	18
907. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. lånefinansiering ved bomprosjekter, besvart av samferdselsministeren	19
908. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. lettelser i inntektsskatten for å oppnå et mer moderat lønnsoppgjør, besvart av finansministeren	20
909. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. nakkeskader, besvart av helse- og omsorgsministeren	21
910. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. krisesentre, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	22
911. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. stiftelsen Ri-Bo i Saltdal kommune, besvart av helse- og omsorgsministeren	23
912. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. pris på skog, besvart av landbruks- og matministeren	24
913. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. kvotehopping, besvart av fiskeri- og kystministeren	25
914. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. kjøring for redningstjenesten i verneormådet, besvart av miljøvernministeren	26
915. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip, besvart av nærings- og handelsministeren	26
916. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. pengebruken til Forsvarsbygg, besvart av forsvarsministeren	27
917. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. flyktningsespionasjen, besvart av justis- og beredskapsministeren ...	28
918. Fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal, vedr. nedbygging av sengekapasiteten innen psykisk helsevern, besvart av helse- og omsorgsministeren	28
919. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. "formueomplussing" (egenkapital i statlige selskaper, aksjekjøp etc.), besvart av finansministeren	30

	Side
920. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. formuesskatt, besvart av finansministeren	31
921. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. tilskudd til dekning av driftsutgifter for fagskoleutdanning i helse- og sosialfag, besvart av helse- og omsorgsministeren	31
922. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. Grytøya-ulykken, besvart av forsvarsministeren	32
923. Fra stortingsrepresentant Ivar Kristiansen, vedr. dyrepåkjørsler, besvart av samferdselsministeren	33
924. Fra stortingsrepresentant Karin Andersen, vedr. overgangsstonad, besvart av finansministeren	34
925. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. Sunnhordland, besvart av helse- og omsorgsministeren	35
926. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. erstatning for basestasjoner, besvart av landbruks- og matministeren	35
927. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. splittet familie, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	36
928. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. dagpengemottakere over 64 år, besvart av arbeidsministeren	37
929. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. driften ved Briskeby og andre spesialskoler, besvart av kunnskapsministeren ..	38
930. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. utbetalinger til terrorister som sitter i israelske fengsler, besvart av utenriksministeren	39
931. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. samefolkets fond, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	41
932. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. kraftverksutbygging, besvart av olje- og energiministeren	43
933. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. rettfærdsvederlag, besvart av justis- og beredskapsministeren	44
934. Fra stortingsrepresentant Øyvind Korsberg, vedr. Forsvarets studiesenter, besvart av forsvarsministeren	45
935. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. endringer i spesialstyrkeorganisasjonene, besvart av forsvarsministeren	45
936. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. misbruk av skattebetalernes penger, besvart av kulturministeren	46
937. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. luftambulansen, besvart av helse- og omsorgsministeren	47
938. Fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide, vedr. den norske F-35-anskaffelsen, besvart av forsvarsministeren	48
939. Fra stortingsrepresentant Geir-Ketil Hansen, vedr. redusering av formuesskatten, besvart av finansministeren	49
940. Fra stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad, vedr. miljøvennlig drivstoff, besvart av miljøvernministeren	51
941. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. oppsigelser i sykehus Innlandet, besvart av arbeidsministeren	52
942. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. entreprenøriell aktivitet, besvart av nærings- og handelsministeren	53
943. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. Phoenix Haga, besvart av helse- og omsorgsministeren	54
944. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. sykepengen til vikarer, besvart av arbeidsministeren	55
945. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. E6-bru i Åkersvika, besvart av miljøvernministeren	56

	Side
946. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. nettsidene til regjeringen, besvart av fornyings-, administrasjons- og kirkeministeren	57
947. Fra stortingsrepresentant Arve Kambe, vedr. tildeling av nye personnumre, besvart av finansministeren	58
948. Fra stortingsrepresentant Siri A. Meling, vedr. tariffen for Gassled, besvart av olje- og energiministeren	59
949. Fra stortingsrepresentant Dagrun Eriksen, vedr. OIBC, besvart av kunnskapsministeren	60
950. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. valgfrihet når det gjelder tjenester innen eldreomsorgen, besvart av helse- og omsorgsministeren	61
951. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. undervisningsfilm, besvart av kunnskapsministeren	62
952. Fra stortingsrepresentant Håkon Haugli, vedr. rekruttere par av samme kjønn som fosterforeldre, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	63
953. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. å få slutt på barnedrap og amputasjon og lemlestelse av albino-barn i Tanzania, besvart av utviklingsministeren	64
954. Fra stortingsrepresentant Karin S. Woldseth, vedr. europeiske standardene når det gjelder rettsikkerhet og menneskerettigheter i Marokko, besvart av utenriksministeren	65
955. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. kildeskatt, besvart av finansministeren	66
956. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. kostnader ved nødnett, besvart av justis- og beredskapsministeren	66
957. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. å få endret ekspropriasjonsverderlagsloven, besvart av justis- og beredskapsministeren	67
958. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. reutlysning av FM-konsesjoner, besvart av kulturministeren	68
959. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. bidrag til barn over 18 år, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	69
960. Fra stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker, vedr. avhørsfrister, besvart av justis- og beredskapsministeren	70
961. Fra stortingsrepresentant Karin Yrvin, vedr. nok skoler ved store utbyggingsprosjekter, besvart av kunnskapsministeren	71
962. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. INFOFLYT-registeret, besvart av justis- og beredskapsministeren	72
963. Fra stortingsrepresentant André Oktay Dahl, vedr. beredskapssenter, besvart av justis- og beredskapsministeren	72
964. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. vikarbyrådirektivets innvirkning på landbruket, besvart av landbruks- og matministeren	73
965. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. nasjonalt senter for treforedling, besvart av landbruks- og matministeren	74
966. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. oversikt over veiprojekt ferdigstilt i årene 2005 - 2009 og årene 2011 og 2012, besvart av samferdselsministeren	75
967. Fra stortingsrepresentant Torgeir Dahl, vedr. nytt sykehus i Molde, besvart av helse- og omsorgsministeren	76

	Side
968. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. SMS-varsling til nødmedtjenesten for hørselshemmede, besvart av justis- og beredskapsministeren	77
969. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. banktilsyn, besvart av finansministeren	77
970. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. bryggerinæringen, besvart av finansministeren	78
971. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. innavl, besvart av miljøvernministeren	79
972. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. sammensetting og godtgjørelse for fylkesnemnda, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	79
973. Fra stortingsrepresentant Borghild Tenden, vedr. selvmord i asylmottak, besvart av helse- og omsorgsministeren	81
974. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. samferdselsprosjekter, besvart av samferdselsministeren	82
975. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. tiltaksplan knyttet til sosial dumping, besvart av samferdselsministeren	83
976. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. engangsavgiften ved import av bruktbiler, besvart av finansministeren	84
977. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. overføring av gamle aksjer til VPS, besvart av finansministeren	84
978. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. manglende opplysninger på minstemme.no, besvart av kunnskapsministeren ...	85
979. Fra stortingsrepresentant Bente Thorsen, vedr. Norsk digital læringsarena, besvart av kunnskapsministeren	86
980. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. Lyme borreliose, besvart av helse- og omsorgsministeren	86
981. Fra stortingsrepresentant Per Sandberg, vedr. reindrifftsloven, besvart av landbruks- og matministeren	87
982. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. den nye tollstasjonen på Ørje, besvart av justis- og beredskapsministeren	88
983. Fra stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter, vedr. veteraner med psykiske belastningsskader fra internasjonale operasjoner, besvart av arbeidsministeren	89
984. Fra stortingsrepresentant Olemic Thommessen, vedr. utbyggingen av IC-triangelet for avstanden Oslo - Lillehammer, besvart av samferdselsministeren	90
985. Fra stortingsrepresentant Åge Starheim, vedr. toll på metervare, besvart av finansministeren	90
986. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. opplæringsloven, besvart av kunnskapsministeren	92
987. Fra stortingsrepresentant Laila Dāvøy, vedr. tolke- og ledsagerhjelp for døvblinde, besvart av arbeidsministeren	93
988. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. ufrivillig deltid i Fauske, besvart av arbeidsministeren	95
989. Fra stortingsrepresentant Robert Eriksson, vedr. momsreduksjon og omsorgsboliger, besvart av finansministeren	96
990. Fra stortingsrepresentant Ib Thomsen, vedr. barn og unges økende gjeld, besvart av kunnskapsministeren	98
991. Fra stortingsrepresentant Ingjerd Schou, vedr. regjeringens jernbaneløfter, besvart av samferdselsministeren	99

	Side
992. Fra stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark, vedr. uttalelser om slovakiske minoriteter, besvart av utenriksministeren	100
993. Fra stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug, vedr. norske studenter i England, besvart av utenriksministeren	101
994. Fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold, vedr. ulykker i forbindelse med kryssing av jernbanespor, besvart av samferdselsministeren	102
995. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. fellingskvote på gaupe, besvart av miljøvernministeren	103
996. Fra stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal, vedr. flyktninger, besvart av utenriksministeren	104
997. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. forsinkelser i flytrafikken, besvart av samferdselsministeren	105
998. Fra stortingsrepresentant Anders Anundsen, vedr. spørreundersøkelser fra SSB, besvart av finansministeren	106
999. Fra stortingsrepresentant Øyvind Halleraker, vedr. jernbaneløsninger på kyststamveien, besvart av samferdselsministeren	107
1000. Fra stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland, vedr. barnevernstiltaket, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	107
1001. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. QualityMark Norway, besvart av nærings- og handelsministeren	109
1002. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. tilbakebetalt utbetalt støtte, besvart av nærings- og handelsministeren	109
1003. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. NGUs resultater fra mineralkartleggingen i fastlands-Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	110
1004. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. Fredrikstad jernbanestasjon, besvart av samferdselsministeren	111
1005. Fra stortingsrepresentant Trine Skei Grande, vedr. spesialundervisning, besvart av kunnskapsministeren	111
1006. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. Nordic Mining ASA, besvart av nærings- og handelsministeren	113
1007. Fra stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen, vedr. Nordic Mining ASA, besvart av miljøvernministeren	114
1008. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. statsrådets feilinformasjon, besvart av helse- og omsorgsministeren	115
1009. Fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen, vedr. nakke, besvart av helse- og omsorgsministeren	116
1010. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. etablering av finanseivirksomhet, besvart av finansministeren	116
1011. Fra stortingsrepresentant Torgeir Trældal, vedr. grunnlaget for bondens inntekt, besvart av landbruks- og matministeren	118
1012. Fra stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke, vedr. barnevernsloven og utlendingsloven, besvart av justis- og beredskapsministeren	120
1013. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. bompengefinansierte veiprosjekter, besvart av samferdselsministeren	121
1014. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. gjeld, besvart av utviklingsministeren	128

	Side
1015. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. sletting av illegitim gjeld, besvart av utviklingsministeren	129
1016. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. hemmelig avtale med tilleggsprotokoll, besvart av utenriksministeren	129
1017. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. eksport av vannkraft og gassressurser, besvart av olje- og energiministeren	130
1018. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. endringer for tariffsystemet for Gassled, besvart av olje- og energiministeren	131
1019. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. bompengeprojektet, mars 2013, besvart av samferdselsministeren	132
1020. Fra stortingsrepresentant Bård Hoksrud, vedr. nytt tunneløp i Oslofjordtunnelen, besvart av samferdselsministeren	134
1021. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. bøtestraff, besvart av justis- og beredskapsministeren	135
1022. Fra stortingsrepresentant Ulf Leirstein, vedr. soningsavtaler med andre land, besvart av justis- og beredskapsministeren	135
1023. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. for mykje betalt lisens, besvart av kulturministeren	136
1024. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. crohns sykdom, besvart av helse- og omsorgsministeren	136
1025. Fra stortingsrepresentant Hans Olav Syversen, vedr. markaloven, besvart av miljøvernministeren	137
1026. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. suksessraten til Innovasjon Norge, besvart av nærings- og handelsministeren	138
1027. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. varetektsplasser på politistasjoner, besvart av justis- og beredskapsministeren	139
1028. Fra stortingsrepresentant Åse Michaelsen, vedr. kapasitetspotensialet i fengselsanlegg, besvart av justis- og beredskapsministeren	140
1029. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. Scheel-utvalgets mandat, besvart av finansministeren	140
1030. Fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen, vedr. "Langtidsplanen" for Forsvaret, besvart av forsvarsministeren	141
1031. Spørsmålet ble trukket	141
1032. Fra stortingsrepresentant Solveig Horne, vedr. saksbehandlingstid i fylkesnemndene, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	141
1033. Fra stortingsrepresentant Arne Sortevik, vedr. veitunneler og nødnett, besvart av samferdselsministeren	142
1034. Fra stortingsrepresentant Harald T. Nesvik, vedr. biomasse for settefisktillatelse, besvart av fiskeri- og kystministeren	143
1035. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. styring av strømmett i Lofoten, besvart av olje- og energiministeren	144
1036. Fra stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad, vedr. erstatningsutbetaling i straffesaker, besvart av justis- og beredskapsministeren	145
1037. Fra stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde, vedr. merverdiavgiftsregelverket, besvart av finansministeren	145

	Side
1038. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. fordeling av overskudd mellom forsikringskunden og forsikringsforetaker, besvart av finansministeren	146
1039. Fra stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen, vedr. egenkapital og spleiselag for bankene, besvart av finansministeren	147
1040. Fra stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen, vedr. hjemmesykepleien, besvart av helse- og omsorgsministeren	148
1041. Fra stortingsrepresentant Sverre Myrli, vedr. innsigelsene til kommuneplanen, besvart av miljøvernministeren	148
1042. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. kravene til setebelter, besvart av samferdselsministeren	149
1043. Fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen, vedr. leveringssikkerheten for strøm til Lofoten og Vesterålen, besvart av olje- og energiministeren	150
1044. Fra stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen, vedr. bosetting av flyktninger, besvart av barne-, likestillings- og inkluderingsministeren	150
1045. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. godkjenningsordning for ombygde og amatørbygde kjøretøy, besvart av samferdselsministeren	151
1046. Fra stortingsrepresentant Morten Stordalen, vedr. nedlegging av behandlingstilbud i Norde Vestfold, besvart av helse- og omsorgsministeren	152
1047. Fra stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen, vedr. taxiregninger til og fra fastlege, besvart av helse- og omsorgsministeren	153
1048. Fra stortingsrepresentant Vigdis Giltun, vedr. alkolås for norske kjøretøyer, besvart av samferdselsministeren	154
1049. Fra stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen, vedr. utskrivelse av kjørekort på lensmannskontoret, besvart av samferdselsministeren	155
1050. Fra stortingsrepresentant Gunnar Gundersen, vedr. innløsning av arealer i forbindelse med E6-utbyggingen i Kvam i Oppland, besvart av samferdselsministeren	155

*Oversikt over spørsmålsstillere og
besvarte spørsmål (901 - 1050) for sesjonen 2012-2013.*

Partibetegnelse:

*A Det norske Arbeiderparti
FrP Fremskrittspartiet
H Høyre
KrF Kristelig Folkeparti*

*Sp Senterpartiet
SV Sosialistisk Venstreparti
V Venstre*

Andersen, Karin (SV)	924
Anundsen, Anders (FrP)	926, 957, 962, 998
Aspaker, Elisabeth (H)	929, 960
Bakke-Jensen, Frank (H)	1006, 1007
Bredvold, Per Roar (FrP)	912, 965, 994
Dahl, André Oktay (H)	963
Dahl, Torgeir (H)	967
Dåvøy, Laila (KrF)	928, 986, 987
Ellingsen, Jan Arild (FrP)	911, 916, 935, 995, 1016, 1024, 1030
Eriksen, Dagrund (KrF)	949
Eriksson, Robert (FrP)	944, 988, 989
Fredriksen, Jan-Henrik (FrP)	909, 1008, 1009
Giltun, Vigdis (FrP)	1048
Gitmark, Peter Skovholt (H)	992
Godskesen, Ingebjørg (FrP)	1045, 1047
Grande, Trine Skei (V)	958, 972, 1005
Grimstad, Oskar J. (FrP)	940
Gundersen, Gunnar (H)	945, 971, 1010, 1029, 1050
Hagesæter, Gjermund (FrP)	925, 950, 983
Halleraker, Øyvind (H)	999, 974
Hanekamhaug, Mette (FrP)	993
Hansen, Geir-Ketil (SV)	939
Haugli, Håkon (A)	952
Helleland, Linda C. Hofstad (H)	1000
Hjemdal, Line Henriette (KrF)	918
Hoksrud, Bård (FrP)	906, 975, 1020, 1013
Horne, Solveig (FrP)	959, 1032
Håbrekke, Øyvind (KrF)	927, 1012
Isaksen, Torbjørn Røe (H)	905, 1049
Johansen, Morten Ørsal (FrP)	933, 931, 932, 1044
Kambe, Arve (H)	946, 947
Korsberg, Øyvind (FrP)	934
Kristiansen, Ivar (H)	922, 923
Leirstein, Ulf (FrP)	901, 910, 943, 968, 982, 1004, 1021, 1022
Meling, Siri A. (H)	948
Michaelsen, Åse (FrP)	1027, 1028
Myrli, Sverre (A)	1041
Nesvik, Harald T. (FrP)	903, 902, 913, 1001, 1002, 1026, 1034
Reiertsen, Laila Marie (FrP)	941, 1023, 1040
Ropstad, Kjell Ingolf (KrF)	930, 1014, 1015, 1035, 1036
Sandberg, Per (FrP)	981

Schou, Ingjerd (H)	991
Solvik-Olsen, Ketil (FrP)	907, 908, 969, 970, 1017, 1018, 1038, 1039
Sortevik, Arne (FrP)	956, 966, 997, 1019, 1033
Starheim, Åge (FrP)	985
Stordalen, Morten (FrP)	904, 980, 1046
Svendsen, Kenneth (FrP)	976, 1042, 1043
Syversen, Hans Olav (KrF)	1025
Søreide, Ine M. Eriksen (H)	938
Tenden, Borghild (V)	942, 973
Thommessen, Olemic (H)	951, 984
Thomsen, Ib (FrP)	936, 990
Thorsen, Bente (FrP)	921, 978, 979
Trældal, Torgeir (FrP)	914, 964, 1003, 1011
Tybring-Gjedde, Christian (FrP)	919, 920, 955, 977, 1037
Vaksdal, Øyvind (FrP)	915, 917, 937, 996
Woldseth, Karin S. (FrP)	953, 954
Yrvin, Karin (A)	961

Dokument nr. 15:7

(2012-2013)

Spørsmål til skriftlig besvarelse med svar

SPØRSMÅL NR. 901

Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 4. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Hvilke tiltak ønsker statsråden å iverksette mot den organiserte tiggingen, og når ser statsråden for seg at hun vil gjennomføre tiltakene?»

BEGRUNNELSE:

Sommeren 2012 var det en pressekonferanse hvor bl.a. justisministeren deltok. Her ble det varslet at regjeringen skulle komme med tiltak for å få redusert omfanget av den organiserte tiggingen vi ser brer om seg her i landet, spesielt i Oslo.

Undertegnede imøteser en redegjørelse for hva som er gjort siden pressekonferansen, og informasjon om når vi kan forvente at konkrete tiltak blir fremmet og gjennomført.

Svar:

Et forslag om endring av politiloven, som har sin bakgrunn i økningen av den organiserte tiggingen i Norge, ble sendt på høring i midten av februar.

Forslaget handler om at kommunene skal kunne pålegge alle som samler inn penger å melde seg for

politiet, og at politiet kan sette visse vilkår for pengeinnsamling. Vilkårene kan for eksempel være at de som samler inn penger ikke gis adgang til å stanse eller følge etter mulige givere på gata, eller tidsbegrensninger slik at virksomheten ikke kan utøves om natten. Politiet skal kunne beslutte at det ikke er tillatt med pengeinnsamling på nærmere definerte steder, for eksempel på steder hvor publikum er utsatt for lommetyverier. Vilkårene kan likevel ikke utformes slik at det i praksis blir uhensiktsmessig å samle inn penger.

Høringsforslaget er et uttrykk for at man ikke ser behov for eller ønskelig å innføre et forbud mot å tigge, men behov for å sette inn tiltak for å dempe omfanget og arten av den organiserte tiggingen.

Jeg vil understrekes at det ikke er konkludert med tanke på hvilke tiltak som nå må gjennomføres. Vi inviterer i høringsbrevet alle gode krefter til å fremsette forslag til eventuelle andre virkemidler som kan bidra til å begrense uheldige utslag av tigging.

Høringsfristen er 15. mars. Justis- og beredskapsdepartementet tar sikte på en rask videre behandling av saken.

SPØRSMÅL NR. 902**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 7. mars 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden gjøre for å sikre rettssikkerheten til norske fiskere?»

BEGRUNNELSE:

I regjeringens lovproposisjon, Prop. 59 L (2012-2013) foreslås det i Havressursloven § 64 å øke strafferammen for grov uaktsomhet fra dagens tre år til seks år, deltakerloven § 31 å øke strafferammen for forsett eller uaktsomhet fra bøter til bøter eller fengsel i ett år, og strafferamme på seks år for grov uaktsomhet.

Fiskerinæringen er av den formening at dette virker stigmatiserende for en spesiell yrkesgruppe, at strafferammen skal heves vesentlig spesielt for denne næringsgruppen.

Svar:

Jeg er selvfølgelig opptatt av fiskernes rettssikkerhet. Rettssikkerhet innebærer å beskytte borgerne mot overgrep og vilkårlighet fra myndighetens side, og det innebærer at ulovligheter etterforskes og at saker føres for uavhengige domstoler. Det skal være mulig å forutberegne sin rettsstilling og forsvare sine rettslige interesser. Likheter og rettferdighet er sentrale hensyn. Dette betyr at et forslag om å heve strafferammen i havressursloven handler om noe helt annet enn rettssikkerheten til fiskere.

Gjennom forslaget om å heve strafferammen for grove brudd på havressursloven fra tre til seks år, mener jeg tvert i mot at vi tar et viktig grep for å beskytte norsk fiskerinæring. Begrunnelsen for dette er at vi beskytter våre fiskebestander mot grove overtramp som i ytterste konsekvens kan innebære en trussel mot desimering av bestander og dermed tap av arbeidsplasser i næringen.

Jeg mener også at vi har et ansvar for å synliggjøre at fiskerikriminalitet er sterkt uønsket adferd mot et av Norges viktigste fellesgoder. Strafferammen for alvorlig miljøkriminalitet er i straffeloven seks år. Å heve strafferammen for de groveste bruddene i havressursloven mener jeg er en naturlig videreføring av strafferammen om særlig alvorlig miljøkriminalitet i straffeloven.

For at en overtredelse skal anses som grov i havressursloven, skal det tas hensyn til om 1) den økonomiske eller potensielle økonomiske verdien av lovbruddet er stor, 2) om lovbruddet har skjedd systematisk og over tid, 3) om overtredelsen er av grenseo-

verskridende, eller 4) organisert karakter. Mindre brudd på kvote- eller fangstbestemmelser rammes altså ikke av denne bestemmelsen.

Strafferammen på seks års fengsel harmonerer også med strafferammen for økonomisk kriminalitet. Regjeringen har de siste årene hatt et særlig fokus på slik kriminalitet, bl.a. fordi unndragelse av skatter og avgifter, og misbruk av offentlige støtteordninger, innebærer mindre ressurser til fellesgodene, og dermed at øvrige borgere må betale en større andel av felleskapsutgiftene. I næringslivet vil aktører som driver ulovlig kunne sette seg selv i en bedre posisjon enn næringsdrivende som driver sin virksomhet på en lovlig måte. Økonomisk kriminalitet er derfor skadelig for konkurransen, og kan i ytterste konsekvens utkonkurrere aktører som driver lovlig.

Bakgrunnen for å drive fiske som næringsaktivitet er økonomisk gevinst. De fleste som driver fiske som næringsaktivitet i Norge driver lovlig. Men som på så mange andre områder hvor formålet er økonomisk fortjeneste, foregår det ulovligheter også i innenfor denne næringen. Fiske genererer store verdier, og innebærer dermed store profittmuligheter. Når grov økonomisk kriminalitet innenfor næringen har en strafferamme på seks år, så bør også grove overtredelser når det gjelder høsting og utnyttelse av fisken i seg selv kunne slås hardt ned på. På den måten blir det en naturlig sammenheng mellom primærhandlingen og følgeforbrytelsen.

Jeg vil videre legge til at grenseoverskridende og organisert kriminalitet slås hardt ned på både av norske myndigheter og det internasjonale samfunnet. I Norge fremmet vi i 2010 en egen stortingsmelding om organisert kriminalitet. Lovbrudd som gjennomføres som del av et samarbeid mellom flere parter, over tid, involverer store økonomiske verdier, eller er grenseoverskridende, vil i mange sammenhenger virke straffeskjerpene.

I fiskerinæringen spesielt, er samarbeid viktig. Dette gjelder nasjonalt, men også samarbeid på tvers av landegrensene og jurisdiksjoner er typisk for næringen. Vi har god erfaring med samarbeid med andre land, og i all hovedsak gjennomføres samarbeidet innenfor hva som er lovlig. I stortingsmeldingen mot organisert kriminalitet fremheves imidlertid at den organiserte kriminaliteten synes å være i vekst, og at innsatsen mot den må intensiveres. Gjennom å heve strafferammen og å presisere i havressursloven at et element i vurderingen av hvorvidt en overtredelse skal anses som grov er hvorvidt et lovbrudd er av en

grenseoverskridende art, mener jeg at vi bidrar til å signalisere at organisert kriminalitet er sterkt uønsket adferd. Også når det gjelder samarbeid med andre land, er det i noen tilfeller avgjørende at strafferammen for organisert fiskerikriminalitet møter kravene i internasjonalt avtaleverk. Da er ikke en strafferamme på tre år tilstrekkelig.

Avslutningsvis vil jeg legge til at jeg synes vi i Norge har gjort mye for å beskytte vår fiskerinæring, bl.a. gjennom et særskilt beskyttelsesvern av næringsvirksomheten. Fiskere har en lovfestet rett til å drive fiske, hvilket innebærer at det ikke er fri konkurranse. En heving av strafferammen innebærer na-

turligvis at fiskere som driver grenseoverskridende og organisert kriminalitet rammes, men har ikke betydning for fiskere som holder seg innenfor hva som er lovlig.

Jeg synes det er viktig å synliggjøre at å heve strafferammen innebærer en harmonisering av regelverket med øvrig regelverk rettet mot miljøkriminalitet og økonomisk og organisert kriminalitet. Samtidig er det essensielt at sanksjonene ved overtredelse av fiskeriregelverket er rettfærdig, og nettopp derfor er det bare de groveste overtredelsene som omfattes av strafferammen på seks år.

SPØRSMÅL NR. 903

Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 5. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for status for forenklingsarbeidet samt verdsettingen av forenklinger ut over de tiltak som redusert krav til aksjekapital og revisjonsplikten representerer?»

BEGRUNNELSE:

Høsten 2011 lanserte Nærings- og handelsministeren sin strategi for forenklingsarbeid med det mål om å redusere næringslivets administrative kostnader som følger av lovpålagte krav med 10 milliarder kroner innen utgangen av 2015.

Det ble sågar lansert en egen nettportal hvor enkeltpersoner og næringslivsaktører kunne komme med innspill til aktuelle områder eller tiltak for forenklinger.

I dette forenklingsarbeidet spiller Altinn-løsningen en stor rolle.

Imidlertid har Altinn II bydd på en del utfordringer knyttet til nedetid på grunn av stor pågang samt utfordringer knyttet til ivaretagelse av personvern.

Svar:

Regjeringen har som mål å redusere næringslivets administrative kostnader som følger av lovpålagte krav med 10 milliarder kroner innen utgangen av 2015.

I Nærings- og handelsdepartementets forenklingsprosjekt føres oversikt over både tiltak som er

ferdigstilt og tiltak som er under gjennomføring og som vil gi forenklinger for næringslivet. Dette er tiltak hvor det foreligger budsjetter og konkrete aktiviteter for gjennomføringen. Disse tiltakene regnes med i forenklingsarbeidet.

Det er nå 28 forenklingstiltak som er gjennomført eller under gjennomføring, der det er grunn til å tro at besparelsene i sum kan bli på over 3 milliarder kroner per år for næringslivet. Flere av tiltakene kan i tillegg bidra til betydelige besparelser i forvaltningen. Nærmere anslag over besparelsene foreligger så langt for 10 av tiltakene.

Forenklingstiltak hvor antatte besparelser er beregnet:

- 2 mrd. kroner: Fjerning av revisjonsplikt for små selskaper
- 500 mill. kroner: Elektronisk dialog med arbeidsgiver (EDAG)
- 200 mill. kroner: Digitalisert bedriftsetablering gjennom Altinn
- 100 mill. kroner: Reduksjon av krav til aksjekapital for selskaper
- 100 mill. kroner: Elektronisk faktura
- 70 mill. kroner: E-skattkort
- 40 mill. kroner: Digital konkursbehandling
- 5 mill. kroner: Forenklinger i Konkursloven, heving av terskelverdi for meldeplikt
- 4 mill. kroner: Elektronisk innmelding av sykefravær

Forenklingstiltak hvor antatte besparelser ikke er beregnet:

- Forenklinger i bokføringsloven og verdipapirhandeloven
- Forenkling og harmonisering av tollsatser
- Forenklet omgjøring fra NUF til AS
- Oppheving av vei- og banefritaket i merverdiavgiftsloven
- Oppheving av reglene om korreksjonsinntekt
- Elektronisk levering av omsetningsoppgaven
- Nye mer helhetlige HMS - forskrifter
- Forskriftsforenkling innen fiskeri (fra seks til en)
- Forenklinger i signeringskravene til Enhets- og

- Foretaksregisteret
- Digitalisering av statlige skjemaer, søknader og rapporter
- Gjennomgang av forvaltningsreglene på Skatteetatens område
- Samordning av vedleggskrav
- Effektivisering av dataflyt i landbruket
- Forenklinger og videreutviklinger i Altinn
- Innovasjon Norge – forenklet tjenesteportefølje og enklere kundedialog
- SSB – reduserte utvalgsstørrelser og ny innrapportering i Altinn
- Samordning av tilsyn med havbruksnæringen
- Innføring av elektronisk resept

SPØRSMÅL NR. 904

Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen

Besvart 1. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Hvordan vil statsråden sikre seg at pasienter i Møre og Romsdal får et adekvat rehabiliteringstilbud i tråd med intensjonene i samhandlingsreformen når helseforetaket legger opp til en så massiv nedbygging av tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg viser til statsrådets svar til skriftlig spørsmål nr. 771 om nedbyggingen av rehabiliteringstilbudet i Møre og Romsdal. Statsråden viser til at ventetidene for rehabilitering ikke økte som følge av nedbygging av kapasitet i 2012. Det statsråden imidlertid ikke reflekterer rundt er det faktum at en ytterligere svekkelse av tilbudet i størrelsesorden 45 plasser naturligvis kan bety at man i fremtiden vil merke lenger ventetider. Statsråden legger i sitt svar heller ikke vekt på det regjeringen normalt sett sier de er opptatt av, nemlig kvaliteten i tilbudet. Jeg er gjort kjent med at personer som i dag blir ført på venteliste for å få rehabiliteringstilbud ved institusjonene som nå er truet av nedleggelse bare er pasienter som er søkt inn gjennom primærhelsetjenesten. Pasienter som har behov i akutt eller subakutt fase får enten plass eller direkte avslag. Dette gjør at ventelistetallene som statsråden viser til i sitt svar ikke på noen måte er representative for det behovet som er for rehabilitering. Undertegnede antar at dette er ny informasjon for statsråden og at svaret til skriftlig spørsmål nr. 771 dermed er gitt

på et for tynt faglig grunnlag. Undertegnede ber derfor om et tydelig svar fra statsråden på hvor og hvordan pasienter som frem til i dag har fått rehabiliteringstjenester ved Mork og Aure rehabiliteringssenter skal få et adekvat tilbud.

Svar:

Jeg viser til svar på tidligere stilt spørsmål nr. 771. Representanten Stordalen er av den oppfatning at svar på spørsmål nr. 771 ble gitt på for tynt faglig grunnlag. Dette begrunnes blant annet på bakgrunn av følgende opplysninger:

Jeg er gjort kjent med at personer som i dag blir ført på venteliste for å få rehabiliteringstilbud ved institusjonene som nå er truet av nedleggelse bare er pasienter som er søkt inn gjennom primærhelsetjenesten. Pasienter som har behov i akutt eller subakutt fase får enten plass eller direkte avslag.

Ifølge Helse Midt-Norge RHF medfører ikke disse opplysningene riktighet. Helse Møre og Romsdal HF har en felles inntaksnemnd hvor søknader blir vurdert og prioritert etter prioriteringsforskriften.

For øvrig har jeg oppfattet det slik at det ikke foreligger vedtak om å legge ned alle 38 plassene ved Aure og Mork rehabiliteringssentre. De berørte kommunene er invitert med i en prosess sammen med Helse Møre og Romsdal HF for å vurdere mulige framtidige driftsformer for Aure rehabiliteringssenter og Mork rehabiliteringssenter.

Jeg er opptatt av at beslutninger om lokale og regionale tilbud ikke skal tas av departementet i hovedstaden, men nærmest mulig de det gjelder. Helse Møre og Romsdal HF i samarbeid med nærliggende

kommuner er de nærmeste til å finne hensiktsmessige løsninger for å kunne gi pasienter tilbud om gode og helhetlige tjenester innen rehabilitering, i tråd med samhandlingsreformens intensjoner.

SPØRSMÅL NR. 905

Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen

Besvart 7. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Kan statsråden redegjøre for hvordan hun mener regelverket for støtte til personer med ulovlig opphold i landet bør utformes og praktiseres?»

BEGRUNNELSE:

I VG 25. februar kan det leses at en person som utvist fra Schengen og dømt for alvorlige forbrytelser har fått innvilget økonomisk stønad og midlertidig botilbud etter å ha klaget til fylkesmannen – regjeringens representant i fylket – på et avslag på søknad om sosialhjelp fra Nav. Det kan etter spørsmålsstillerens mening bidra til å undergrave respekten for sosialhjelpsordningen, for asylinstusjonen og for utlendingsforvaltningen dersom et slikt vedtak blir stående.

Svar:

Hovedregelen etter forskrift om sosiale tjenester for personer uten fast bopel i Norge er klar: for å ha rett til andre sosiale tjenester enn opplysning, råd og veiledning må man både ha lovlig opphold og bopel i Norge. Det er videre gjort unntak for enkelte tilfeller, som skal sikre mennesker i en nødssituasjon mat og tak over hodet i noen dager. Jeg viser for øvrig til mitt svar på spørsmål 874 fra stortingsrepresentant Eriksson.

Tolkning av gjeldende rett fremgår av rundskriv til lov om sosiale tjenester i arbeids- og velferdsfor-

valtningen, som Arbeids- og velferdsdirektoratet publiserte i juni 2012, og som er tilgjengelig for alle på nav.no.

Stortingsrepresentant Isaksens spørsmål har sin bakgrunn i en enkeltsak fra Skien kommune, hvor det kan se ut som en person har misbrukt ordningen i forbindelse med en sak som også gjelder manglende effektivisering av et vedtak om utvisning.

Personer som ikke har rett til å oppholde seg i Norge, plikter å forlate landet. Våre velferdsordninger skal ikke bidra til å muliggjøre eller finansiere ulovlig opphold i landet. Nødhjelp til personer uten lovlig opphold er derfor tidsbegrenset til den tiden det tar å ordne utreise, slik at det ikke skal være mulig å oppholde seg ulovlig i Norge over tid med stønad fra Nav-kontoret. Regelverket bør i størst mulig grad være slik at mulighet for misbruk minimeres.

I saker hvor det foreligger utvisningsvedtak, har politiet et ansvar for å effektivere vedtaket. I andre saker har Nav-kontoret anledning til å dekke kostnader knyttet til hjemreise, etter en konkret vurdering av om dette er hensiktsmessig.

Jeg vurderer nå om mulighetene for misbruk ikke i tilstrekkelig grad er lukket. Jeg vil derfor se på om det er nødvendig å endre forskrift om sosiale tjenester for personer uten fast bopel i Norge, eller sosialtjenestelovens bestemmelser om taushetsplikt, for på en god måte å ivareta alle viktige hensyn i denne typen saker.

SPØRSMÅL NR. 906**Innlevert 25. februar 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 6. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«I Aftenposten 24.02.13 hevder Arbeiderpartiet at «Et overveiende flertall av de 23 veiprojektene som startes i år er ikke bomfinansiert.» Nå er dog noen prosjekter store og noen små.

Kan statsråden fremskaffe tall for de 23 prosjektene som viser hvor mange kilometer vei og statlige kroner investert som er omfattet av prosjekter som er bompengefinansiert og tilsvarende tall for de som ikke er bompengefinansiert?»

Svar:

På side 55 i Prop. 1 S (2012-2013) står det listet opp en rekke nye prosjekter som kan startes opp i 2013. Disse summerer seg i alt til 21 prosjekter. Det er prioritert statlige midler til oppstart eller forbe-

redende arbeider på i alt 12 prosjekter. Videre er det innenfor vedtatte bypakker lagt til grunn bompenger til anleggsstart eller forberedende arbeider på tre nye større riksvegprosjekter. I tillegg står det at det foreløpig er lagt til grunn bompenger på seks prosjekter med forbehold om Stortingets tilslutning til et opplegg for delvis bompengefinansiert utbygging.

Vedlagte tabell viser forslag til statlige bevilgninger og annen finansiering i 2013, samt prosjektets størrelse målt i antall kilometer. Som det framgår av tabellen er flere av bompengesakene per i dag ikke fremmet for Stortinget. Det er lagt inn et anslag for annen finansiering i 2013. Finansieringsplan for disse prosjektene blir først presentert når bompengesaken fremmes for Stortinget.

Vedlegg til svar:

Prop. 1 S (2012-2013)

Store prosjekter med midler til oppstart eller forberedende arbeider i 2013

Mill 2013-kr

Prosjekt	Forslag 2013		Veglengde km	Merknader
	Statlige midler	Annen finansiering		
Rv 22 Lillestrøm - Fetsund	30	180	5,3	
E18 Ombygging ved Høvik stasjon		200	-	
E39 Eiganestunnelen	100	100	5,0	
E39 Dregebø - Grytås og Birkeland - Sande N	20		8,0	
E39 Svegatjørn - Rådal ¹⁾²⁾	100	200	16,3	
E134 Damåsen - Saggrenda ¹⁾²⁾³⁾	80	300	13,2	
E134 Gvammen - Århus	110		11,6	
E16 Sandvika - Wøyen ³⁾		100	-	
Rv 5 Loftesnesbrua	10		-	
E6 Oppdal sentrum	40		3,3	
E6 Kråkmofjellet nord	40		7,5	
E8 Riksgrensen - Skibotn	40		-	Utbedring av flere punkt/ delstrekninger på en til sammen om lag 40 km lang strekning
E105 Elvenes - Hesseng	30		2,5	Parsellen Rundvannet - Hesseng
E18 Knapstad - Akershus grense ¹⁾²⁾³⁾		100	5,5	
E18 Bommestad - Sky ¹⁾²⁾		300	6,7	
E134 Stordalstunnelen ¹⁾²⁾		30	3,9	
E6 Frya - Sjøa		470	34,0	
Rv 4 Lunner grense - Jaren inkl. Lygna sør		200	12,7	

Prosjekt	Forslag 2013		Veglengde km	Merknader
	Statlige midler	Annen finansiering		
E6 Helgeland nord ¹⁾²⁾		150	-	Utbedring av flere punkt/ delstrekninger på en 114 km lang strekning
E16 Varpe bru - Smedalsosen ³⁾	11		20,0	
E6 Halselv - Sandelv - Møllnes	60		12,6	

¹⁾ Ikke fremmet for Stortinget

²⁾ Foreløpig anslag på bompenger i 2013

³⁾ Midler til prosjektering/grunnerverv/forberedende arbeider

SPØRSMÅL NR. 907

Innlevert 26. februar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 7. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Finansministeren skriver at lånefinansiering ved alle bomprosjekter forutsetter garanti fra lokale myndigheter, og at kommunene ikke kan gå konkurs. Til tross for dette har bomselskapene store forskjeller i lånerenten.

Har långiver grunn til å frykte at noen bomselskap er solide mens andre kan gå konkurs og hvor långiver har pant i veien og i så fall må overta veien og fortsette innkreving, eller er det andre forhold som forklarer de store variasjoner i lånerenten som vi ser?»

BEGRUNNELSE:

Statsråden skriver i svar på Dokument nr. 15:599 (2012-2013)

«For at bompenger skal nyttes som hel eller delvis finansiering av veiprojekter som vedtas av Stortinget, er det en forutsetning at lokale myndigheter stiller garanti for bompengeselskapets låneopptak. Denne garantien innebærer at bompengeselskapenes lånerente blir lavere enn den ellers ville blitt. Staten stiller ikke garantier for bomselskapenes låneopptak.»

«Kommunalbanken gir lån til kommuner og fylkeskommuner, samt til kommunale og interkommunale selskaper og andre selskaper som utfører kommunale oppgaver. Kommunalbanken er eid av staten og har den beste internasjonale kredittvurdering for langsiktige låneopptak (Aaa/AAA). Banken har ikke hatt tap på sine utlån. Dette reflekterer bl.a. at kommunene ikke kan gå konkurs.»

«Kommunalbanken tilbyr samme rente til bompengeselskaper som til kommuner og fylkeskommuner.

Kommunalbanken opplyser at renten på nye lån med variabel rente (p.t.-lån) medio desember lå rundt 2,25 pst. Siden lånene har en kommunal eller fylkeskommunal garanti, vurderes trolig risikoen for mislighold som liten.»

Svar:

Jeg vil innledningsvis gjøre oppmerksom på at det bare er innkrevingsretten som kan pantsettes, jf. vegloven § 27. Det vil dermed ikke være en aktuell problemstilling at långiver overtar veganlegget dersom bompengeselskapet misligholder sine betalingsforpliktelser.

På bakgrunn av de sikkerhetsmekanismer som trer inn dersom inntjeningen svikter eller kostnadene øker, har det i de senere år vært svært få prosjekter som har fått økonomiske problemer. Dersom inntjeningen i et bompengeselskap er så dårlig at selskapet står i fare for ikke å kunne betjene gjelden sin, er det anledning til å øke takstene med inntil 20 pst. og/eller forlenge innkrevingstiden med inntil 5 år. Hvis dette ikke er tilstrekkelig, vil garantiene fra lokale myndigheter tre inn. Videre er bompengeselskapets ansvar for kostnadsøkninger begrenset. Hovedregelen er at kostnadsøkninger opp til kostnadsrammen fordeles mellom vegeier og selskapet i forhold til partenes andel av finansieringen av utbyggingen. Kostnadsøkninger ut over dette dekkes av vegeier.

Hovedforklaringen på variasjonene i lånerente er at det er det enkelte bompengeselskap som har ansvar

for å inngå låneavtaler og forvalte disse. Som følge av dette er det flere årsaker til at rentebetingelsene varierer mellom selskapene. Tidspunktet låneavtalen ble inngått på kan være en årsak. Om selskapet har fastrentelån eller lån med flytende rente kan være en annen. Det er med andre ord bompengeselskapene selv som må drive en aktiv forvaltning av sin låneportefølje.

Etablering av regionale/fylkeskommunale bompengeselskap, slik det nå arbeides med, vil kunne bidra til å redusere rentevariasjonene mellom selskapene. Store bompengeselskap kan etablere god kompetanse på drift, låneopptak og finansforvaltning. Denne kompetansen vil bli videreført fra prosjekt til prosjekt. Ulempene ved å skulle etablere tilstrekkelig kompetanse i stadig nye selskaper faller bort.

SPØRSMÅL NR. 908

Innlevert 26. februar 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 5. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I år som i fjor lover regjeringen å bidra til et moderat lønnsoppgjør. Det er bra og i tråd med Fremskrittspartiets ønsker. I fjor var dog resultatet en høyere andel streiker enn på lenge. I svar på spørsmål fra FrP kunne Regjeringen ikke fremlegge konkrete bidrag til forhandlingene utover å vedta statsbudsjettet. I en vanskelig økonomisk tid må næringslivets konkurransevne opprettholdes.

Er regjeringen åpen for å foreslå lettelser i inntektsskatten for å oppnå et mer moderat lønnsoppgjør?»

Svar:

Lønnsoppgjørene er partenes ansvar. Det anses ikke som aktuelt for Regjeringen å koble skattepolitiske tiltak med lønnsoppgjøret. Det vises for øvrig til svar til Dokument 8:67 S (2011-2012) om inntektspolitisk samarbeid gjennom statlig deltakelse i lønnsoppgjøret.

SPØRSMÅL NR. 909**Innlevert 26. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen****Besvart 5. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Viser til svar på skriftlig spørsmål nr. 789. En spesialisterklæring skal skrives på godkjente diagnose-systemer. Allerede i Graver-rapporten fra 2006 ble det påpekt hvor viktig det var å bruke ICD-10 diagnoser. Dette er godt begrunnet i stortingsvedtak 484. 2009. Svaret henviser til NPE og legger til grunn at i behandlingen av den enkelte skadesak, så har ICD-10-koder liten praktisk betydning.

Hvorfor gir statsråden feilaktige opplysninger til Stortinget?»

BEGRUNNELSE:

I ICD-10, side 985, heter det: kapittel ytre årsaker, sykdommer, dødsfall og skader. At ved å bruke to eller flere diagnoser (V-diagnoser, S-diagnoser og T-diagnoser) får man en komplett beskrivelse av skaden og dens ytre årsak.

I Graver-rapporten fra oktober 2006 side 124 om formålsrelevante fysiske funn eller tegn på psykiske lidelser, diagnoser, diagnosekoder etter ICD-10/ICPC. Henviser til, at ved å ikke anvende ICD-koder, vil man, oppleve kun symptombehandling og ikke skadebehandling. Dette medfører at mange pasienter vil bli sendt rundt i systemet med kun symptomdiagnoser.

Stortingsvedtak 484 er tydelig på at funksjons-MRI skal bli tatt av den enkelte pasient. Når dette ikke blir gjort, så kan ikke en kvalitetssikret diagnose settes. Funksjons MRI er allment akseptert medisin og inngår i legehåndboken, men ingen får tilbud om FMRI i Norge.

I prinsippet kan ikke en diagnose/erklæring skrives før pasienten er ferdig behandlet. Dette tilsier at feil behandling (mangel på FMRI) skjer før journalen kommer til NPE. Det oppstår da et ikke kontrollerbart regime i henhold til metode, prosedyre og differensial diagnostikk. Det vises også til stortingsvedtaket 484 om å innføre WHO's retningslinjer og bruk av ICD-10 diagnoser. I dag, snart fire år etter vedtak, er ikke prosedyrebøker eller metodebok fortsatt ikke er oversatt fra engelsk til norsk. HOD har til dags dato ikke en gang sendt ut et rundskriv om Stortingets vedtak av 16. juni 2009. Dette skjer samtidig som at regjeringen hevder at vedtak 484 av 2009 er oppfylt og gjennomført. Viser også til svar fra justisministeren hvor ICD-10 er fraværende under rettsbehandling i Norge.

At internasjonale helsekonvensjoner ikke blir fulgt opp, har ikke bare en stor negativ innvirkning på

den enkelte pasient. Det får også store økonomiske konsekvenser. Legger vi til grunn de tallene som NPR viser til, så vil det være ca. 26 000 mennesker (gjennomsnitt i året med disse skadene) som hvert år må ha minst tre spesialisterklæringer. Hver erklæring har en kostnad på 50 000 kr. I dag blir store deler av disse kostnadene belastet helseforetakene. Fordi det ikke blir stilt en kvalitetssikret ICD-10 diagnose som et gjennomført system fra A til Å.

Det vises også til ansvarlighetsloven særlige bestemmelser om straffeansvar for medlemmer av Statsrådet og Storting. Kapittel 2. § 8 og § 9, Hvor det står:

"Undlater noget medlem av Statsrådet under behandlingen av en sak å gi opplysninger som har betydning for saken, eller gir uriktige svar, straffes han med bøter eller fengsel inntil 5 år."

(Endret ved lov 30. mars 2007 nr. 13).

Svar:

Jeg viser til de svar mine forgjengere som helse- og omsorgsminister, Sylvia Brustad, Bjarne Håkon Hanssen og Anne-Grete Strøm-Erichsen, har gitt på skriftlige spørsmål fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen om kodepraksis mv. ved nakkelidelser. I tillegg viser jeg til mine svar av 24.1.2013 og 14.2.2013 på spørsmål nr. 673 og spørsmål nr. 789 fra representanten Fredriksen om samme, og mitt svar av 28.2.2013 på skriftlig spørsmål nr. 850 fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal om faglige retningslinjer for kompliserte nakkelidelser.

Spørsmålet om grunnlaget for behandling av skadesaker i Norsk pasientskadeerstatning (NPE) har også vært forelagt Helsedirektoratet. Direktoratet bekrefter det NPE opplyser om utredning av skadesaker i NPE, og uttaler følgende:

"Kodesetting vil ofte kunne gi noe tap av presisjon sammenliknet med den tekstlige beskrivelse i pasientjournalen. Den totale informasjon i pasientjournalen vil naturlig nok bli lagt til grunn ved behandling av en skadesak."

I likhet med det NPE uttaler, jf. mitt svar av 14.2.2013 på spørsmål nr. 789 fra representanten Fredriksen, sier også Helsedirektoratet at opplysninger om ICD-10-koder vanligvis følger med journalene som NPE innhenter.

Den internasjonale klassifikasjon av sykdommer og helseproblemer (ICD-10) er godkjent av WHO og har vært i bruk i somatisk helsetjeneste i Norge siden

1999. En ny versjon, ICD-11, er nå under utarbeidelse i regi av WHO. ICD-koding er viktig for rett statistikk og finansiering av spesialisthelsetjenesten (som grunnlag for diagnoserelaterte grupper (DRG)), og Norsk pasientregister har utarbeidet en veileder for helsepersonell om koding i ICD-systemet. Veilederen revideres jevnlig. ICD-10 angir ikke retningslinjer for diagnostikk og behandling, jf. mitt svar av 28.2.2013 på spørsmål nr. 850 til skriftlig besvarelse fra stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal.

Det har vært diskusjon innad i fagmiljøet og mellom pasientorganisasjoner og myndigheter om muligheten for å diagnostisere instabilitet i nakken ved objektive undersøkelser. Det har vært vurdert om såkalt "funksjonell MR" (undersøkelser ved ulike bevegelsesutslag i nakken), kan identifisere skader i nakken. En norsk doktoravhandling fra 2005 ga indikasjoner på dette, men er ifølge Helsedirektoratet se-

nere imøtegått i flere publikasjoner. Ifølge Helsedirektoratet kan de samme leddbåndsforandringer som kan ses hos mennesker med nakkeskader også observeres hos friske personer i kontrollgruppe og hos pasienter med kroniske smerter i nakken uten tidligere nakkeskade. Med basis i konklusjoner fra nyere forskning, er det Helse-direktoratets vurdering at det ikke foreligger vitenskapelig dokumentasjon for bruk av funksjonell MR for å påvise eventuelle båndskader og instabilitet i nakken. Stortingets vedtak nr. 484 av 16. juni 2009 omhandler ikke funksjonell MR.

Pasienter med nakkeskader har samme rett som andre til undersøkelser og behandling av beste kvalitet. Så langt det er mulig skal undersøkelser og behandling være basert på vitenskapelig kontrollert kunnskap. Jeg har ikke indikasjoner på at pasienter med nakkeskader ikke blir tatt på det største alvor i den norske helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 910

Innlevert 26. februar 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 4. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Deler statsråden bekymringen for at man nå risikerer et dårligere tilbud ved landets krisesentre, og vil statsråden ta initiativ for en raskere evaluering av lovverket og sikre økonomien?»

BEGRUNNELSE:

I 2010 kom krisesenterloven. Intensjonen var å styrke arbeidet mot vold i nære relasjoner og vold mot kvinner. Samtidig ble tilskuddene til krisesentrene endret fra 80/20- statlige/kommunal finansiering til å skulle inngå i rammetilskuddene til kommunene, beregnet etter innbyggertall.

Mitt eget fylke Østfold har tidligere tatt arbeidet med å bekjempe vold i nære relasjoner på alvor og har etablert og i lengre tid drevet hele fem krisesentre. For Østfold betydde omleggingen derfor en betydelig reduksjon av tilskuddene, tilskudd som i dag ligger langt under reelle driftskostnader.

Det er nå igangsatt ett arbeid i Østfold hvor man ser på strukturen, og et aktuelt resultat kan bli at 5 krisesentre blir til 1. Altså at 4 krisesentre blir nedlagt. Dette vil gi et betydelig dårligere tilbud til de som i dag - og som i fremtiden - vil være avhengig av krisesentrene. Lenger avstand til senteret, vanskeligere

for sentrene å følge opp barna som skal på nærmiljøaktivitet, og ved mindre lokal kunnskap om hjelpetiltak.

Loven skal evalueres i 2014. Men allerede nå har flere krisesentre i Norge blitt lagt ned eller sammen slått. Mens man venter på en evaluering så risikerer man at tilbudet blir betydelig dårligere på grunn av svikt i finansieringen.

Svar:

Krisesenterloven setter rammene for krisesentrenes virksomhet og pålegger kommunene en plikt til å sørge for et slikt tilbud. Lovens overordnede formål er å sikre et godt og helhetlig krisesentertilbud til kvinner, menn og barn som er utsatt for vold eller trusler om vold i nære relasjoner. Loven oppstiller en rekke krav til krisesentertilbudet, men regulerer ikke i detalj hvor eller hvordan virksomheten skal drives i den enkelte kommune. Fylkesmannen fører tilsyn med kommunenes etterfølgelse av lovens krav.

I forarbeidene til loven vises det til at det er store forskjeller mellom norske kommuner, og at det gjør det vanskelig å gi gode og detaljerte føringer om hvordan kommunen bør organisere tjenestene sine. Departementet viser videre til at det er kommunen

som har kunnskap om og forutsetninger for å vurdere hvordan en på en tjenlig måte kan utvikle krisesenter-tilbudet i tråd med lokale forhold og prioriteringer, herunder behovet for endringer i forhold til tidligere utbygging, samtidig som en tar hensyn til nasjonale føringer. Samtidig pekes det i forarbeidene på at det er viktig at krisesentertilbudet har en nærhet til brukerne, og at tilbudet er organisert på samme nivå som andre viktige tiltak som voldsutsatte kan trenge.

Jeg er svært opptatt av at barn som oppholder seg på et krisesenter har tilgang til barnehage, skole og fritidsaktiviteter. Departementet viser i forarbeidene til loven til at lang avstand kan være et problem for brukere når det gjelder å fortsette med tidligere aktiviteter som arbeid og skolegang, men at det på den andre siden i visse tilfeller for enkelte brukere kan være en fordel at det er en viss avstand til krisesentertilbudet. Dette begrunnes med at det kan oppleves som en belastning at "alle" i lokalmiljøet vet hvor tilbudet ligger, og hvem som benytter seg av det. Også dette er et spørsmål man ikke har ønsket å ta stilling til på sentralt hold, men overlatt til den enkelte kommunen å foreta slike avveininger til beste for sine innbyggere.

Det er i krisesenterloven § 3 andre ledd fastslått at kommunen skal sørge for å ta vare på barn på en god måte, og at kommunen skal sørge for at barn får oppfylt de rettigheter de har etter annet regelverk, herunder retten til utdanning. Det understrekes i den forbindelse i forarbeidene at det kan være viktig for mange at faste rutiner som barnehage, skole og fritidsaktiviteter så langt det er mulig blir videreført.

Høsten 2011 mottok departementet bekymringsmeldinger om brukernes tilgang til kommunale krise-

sentertilbud. Departementet sendte på denne bakgrunn brev til samtlige fylkesmenn med forespørsel om en redegjørelse for situasjonen for landets kommunale krisesentertilbud. Samtlige fylkesmenn svarte i januar 2012. For et mindretall av kommunene fremsto det som utfordrende å komme til enighet om finansieringen av krisesentertilbudet, men fylkesmennene var jevnt over godt fornøyd med de kommunale tilbudene og mente da at kommunene skjøtter sitt ansvar etter krisesenterloven på tilfredsstillende måte.

Jeg vil sørge for å være løpende oppdatert fra tilsynsmyndigheten, og følger utviklingen av situasjonen for landets krisesentertilbud nøye. Derfor er det også tatt initiativ til en evaluering av kommunenes implementering av krisesenterloven.

Storingsrepresentant Leirstein spør om evalueringen av kommunenes implementering av krisesenterloven kan fremskyndes. Forskningsinstituttet NOVA fikk etter anbudskonkurranse høsten 2012 oppdraget om å gjennomføre evalueringen. Etter kontrakten skal oppdraget avsluttes og rapport foreligge innen utgangen av september 2014. En fremskyndelse vil ikke være mulig eller heldig. For å få en god evaluering er det nødvendig med en bred tilnæringsmåte, og dette ville ikke vært mulig innenfor en smalere tidsramme. Samtidig er det nødvendig at en lov får virke en viss tid før evaluering finner sted for at man skal kunne se utviklingstrekk.

Jeg legger til grunn at kommunene er seg sitt lovpålagte ansvar bevisst og vil følge utviklingen fremover. Jeg vil ta initiativ til et møte med Fylkesmannen i Østfold som fører tilsyn med krisesentertilbudene i fylket.

SPØRSMÅL NR. 911

Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 6. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Flere ulike institusjoner har avtaler med de forskjellige RHF. Det er min forståelse at det er gitt bevilgninger over statsbudsjettet til ideelle, private og offentlige virksomheter som skal være med å dekke økte pensjonskostnader. Stiftelsen Ri-Bo i Saltdal kommune, har en avtale med Helse Nord.

Betyr det at Ri-Bo er berettiget til å kunne få dekket sine økte kostnader der disse direkte følger som en konsekvens av avtalen med Helse Nord?»

BEGRUNNELSE:

Det har det siden 2007 vært en kraftig økning i pensjonskostnader i virksomheter med offentlig-like, ytelsesbaserte pensjonsordninger innen helsesektoren. Dette gjelder både ideelle, private og offentlige

virksomheter med denne typen pensjonsordninger. Stortinget har siden 2008 bevilget 320-330 mill. kroner årlig for å dekke økte pensjonskostnader i ideelle virksomheter som har avtale med RHF. Denne bevilgningen ble økt med 200 mill. kroner i RNB 2012. Stortinget har siden 2008 bevilget ca. 1,85 mrd. kroner til pensjonskostnader i ideelle virksomheter som har avtaler med RHF. Jeg ser derfor frem til å få statsrådets svar på hvordan og hvem midlene skal tilfalle.

Svar:

Helse- og omsorgsdepartementet har vært i kontakt med Helse Nord RHF i sakens anledning, og har da oppfattet at de ikke har mottatt noe krav om dekning av økte pensjonskostnader fra Ri-Bo. Jeg finner det derfor naturlig at avtalepartene går inn i en direkte dialog knyttet til avtalens bestemmelser og eventuell håndtering av økte pensjonskostnader. Jeg vil derfor oppfordre partene til raskt å etablere en direkte kontakt knyttet til dette spørsmålet.

Representanten Ellingsens spørsmålsstilling kan oppfattes i retning av at det er den inngåtte avtalen med Helse Nord RHF som er årsaken til Ri-Bos økte

pensjonskostnader. Dette er etter hva jeg har forstått ikke tilfelle. Hvis Helse Nord RHF finner at Ri-Bo i henhold til sin avtale har krav på å få dekket en eventuell kostnadsøkning, må dette nødvendigvis begrense seg til å gjelde den delen av virksomheten ved Ri-Bo som omfattes av avtalen med Helse Nord RHF.

I spørsmålets begrunnelse stiller representanten mer generelle spørsmål vedrørende dekning av økte pensjonskostnader hos virksomheter med avtale med regionale helseforetakene. Jeg viser i den sammenheng til mine tidligere svar til Stortinget, henholdsvis spørsmål nr. 743 fra representanten Line Henriette Hjemdal og spørsmål nr. 799 fra representanten Bent Høie, der jeg har redegjort grundig både for Stortingets bevilgning og for forholdet mellom regionale helseforetak og deres avtaleparter. For øvrig vil jeg presisere at bevilgningen representanten viser til, er omtalt i de ulike proposisjonene som eksempelvis "... økte pensjonskostnader for private helseinstitusjoner med drifts- eller kjøpsavtaler med regionale helseforetak". Det er følgelig upresist å omtale den som en bevilgning kun til ideelle virksomheter.

SPØRSMÅL NR. 912

Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 6. mars 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Forholdsvis mange godkjennelser av salg/kjøp av mindre skogeiendommer blir avslått pga. for høy pris. Dette fører til stor frustrasjon da slike eiendomsoverdragelser ville ført til mer rasjonelle eiendommer.

I hvor stor grad ønsker statsråden å bidra til at kjøper og selger selv får bestemme prisen?»

Svar:

Priskontrollen skal ivareta flere formål. Den tar sikte på å legge til rette for å rekruttere aktive yrkesutøvere til næringen og til at eierskap til landbrukseiendommer gir grunnlag for langsiktig god ressursforvaltning. Videre er det et mål å legge til rette for inntektsmuligheter og sosiale forhold som skaper stabile heltids- og deltidsarbeidsplasser i landbruket.

Jeg mener priskontrollen er et viktig virkemiddel og ønsker ikke å fjerne priskontrollen for kjøp av skogeiendommer. Likevel ser jeg behov for å vurdere

nærmere retningslinjene for priskontroll. Skogsdrift binder kapital i lang tid, og i den grad det investeres i oppbygging av ny skog er det viktig at slike investeringer kan avspeiles i skogverdien. Priskontroll ved erverv av skog bør ta hensyn til dette, og til hvordan skogsdrift utøves i dag.

Norsk skogbruk omfatter mange små enheter. Jeg ser at dette gir driftsmessige utfordringer og at det i mange tilfeller kan være ønskelig å slå sammen mindre teiger. Regjeringen har som mål å få til en økt omsetning av eiendommer for bedre eiendoms- og bruksstrukturen. Endringen i jordlovens delingsbestemmelse som nå er på høring, er ett av grepene som kan bidra til en økt omsetning av tilleggsjord og tilleggs-skog. Priskontrollen har også blitt lempet på for å øke utbudet av eiendommer, men da kun i de tilfeller hvor boligformålet er framtreddende. Andre virkemidler er å fokusere på samarbeidsløsninger i skognæringen.

Jeg kan imidlertid ikke si meg enig i at ”forholdsvis mange” søknader om konsesjon blir avslått på grunn av for høy pris. Tall hentet fra Kostra viser at det ble behandlet i alt 2374 konsesjonssøknader i 2011. Av disse ble 62 avslått, altså 2,6 % av søknadene.

Hvor mange av disse som gjelder ubebygde skogeiendommer, vet vi ikke. Vi vet heller ikke hvor

mange som ble avslått på grunn av for høy pris. Tar en utgangspunkt i statistikk for omsetning i fritt salg fra 2009, var kun ca. 200 overdragelser av ubebygd eiendom omfattet av priskontroll. På denne bakgrunn kan jeg vanskelig se at det dreier seg om mange avslag.

SPØRSMÅL NR. 913

Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik

Besvart 7. mars 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen

Spørsmål:

«I Fiskeribladet Fiskaren av 25. februar kan vi lese om de utfordringer som er oppstått knyttet til enkelte båter i kystflåten ikke får fiske på kvoter de i realiteten allerede eier all den tid at Fiskeridirektoratet har tatt grep mot det de kaller kvotehopping. Dette gjør at flere rederi nå sliter med lønnsomheten og står i fare for å måtte legge ned eller i verste fall gå konkurs.

Hva vil statsråden foreta seg slik at flåten kan få en optimal drift, og at en får høstet maksimalt av det havet gir oss innenfor totalkvotene?»

Svar:

Representanten viser i sitt spørsmål til at Fiskeridirektoratet har tatt grep mot det de kaller kvotehopping. Slik jeg forstår representanten sikter han til noen enkeltsaker der rederier gjennom intern utskif-

ting av deltakeradganger i realiteten har omgått de eksisterende kvotetakene som gjelder i kystfiskeflåten strukturvoteordning. På denne bakgrunn fant jeg det nødvendig å gjøre endringer i deltakerforskriften med virkning fra siste årsskifte for å unngå ytterligere omgåelser av regelverket. Denne endringen ble varslet i fjor og var gjenstand for alminnelig høring, og kan således ikke sies å ha kommet overraskende på næringen. Det er ikke grunnlag for å kritisere Fiskeridirektoratet som naturligvis må følge opp enhver forskriftsendring vedtatt av departementet.

Representanten stiller videre spørsmål om hva jeg vil foreta meg for at flåten skal få optimal drift. Slike spørsmål vil jeg komme tilbake i den varslede stortingsmeldingen om sjømatnasjonen Norge. Regjeringen er nå i slutfasen i arbeidet med denne stortingsmeldingen.

SPØRSMÅL NR. 914**Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 7. mars 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Jeg viser til mitt spørsmål i spørretimen 18. april 2012 og skriftlig spørsmål 15:29 (2012-2013) om kjøring for redningstjenesten i verneområder. Statsråden skriver i sitt svar at man legger opp til at man er ferdig med et nytt rundskriv løpet av høsten 2012.

Kan statsråden redegjøre for hvor saken står i dag?»

Svar:

De nye retningslinjene for redningstjenestens motorferdsel i utmark og i verneområder ble sendt ut 31. januar i år. Retningslinjene er et resultat av et samarbeid mellom Miljøverndepartementet, Justisdepartementet og Røde Kors. Vi har hatt en tett og god dialog underveis i arbeidet, og er enige om at disse retningslinjene kan legges til grunn for redningstjenestens forberedende kjøring i verneområdene. Det som blir viktig fremover, er at retningslinjene følges opp i praksis ved behandling av nye søknader.

Gjennom retningslinjene har vi søkt å gi klare og praktiske retningslinjer innenfor gjeldende lover og forskrifter. Retningslinjene gir rom for nødvendig

øving for redningstjenesten, samtidig som de sikrer at hensynet til naturmangfold, friluftsliv og naturopplevelser ivaretas.

Et viktig poeng etter de nye retningslinjene, er at forvaltningsmyndigheten, når den vurderer søknadene om dispensasjon, skal legge vekt på om kjøringen er del av en overordnet øvingsplan. Hvis planen er forankret på sentralt nivå i Røde Kors eller en annen større redningsorganisasjon og i tillegg er i samsvar med vurderingene til politiet, skal redningstjenesten normalt få dispensasjon til den kjøringen som det er søkt om. Vi har altså strammet inn rommet for bruk av skjønn i disse sakene. Det er likevel et vilkår for dispensasjon at kjøringen ikke vil stride mot formålet med vernevedtaket og ikke vil påvirke verneverdiene nevneverdig.

Jeg håper og tror at de nye retningslinjene gir grunnlag for et godt videre samarbeid mellom forvaltningsmyndighetene i verneområdene og de frivillige redningsorganisasjonene. Jeg er opptatt av at vi får til en god praksis på dette området, og vil derfor følge nøye med på at retningslinjene blir fulgt opp.

SPØRSMÅL NR. 915**Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 6. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Når har regjeringen til hensikt å regulere eller fjerne taket på nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip?»

BEGRUNNELSE:

Nettolønnsordningen for norske sjøfolk på norske skip ble innført for igjen å gjøre norske sjøfolk konkurransedyktige med sjøfolk fra andre nasjoner. Ordningen ble innført etter mange år med manglende rekruttering til maritime yrker og etter at mange sjøfolk hadde sett seg nødt til å finne seg annet arbeid.

Etter at ordningen ble innført har denne fungert bra, rekrutteringen er bedret og den maritime næringsklyngen er som følge av ordningen blitt styrket. Det er imidlertid fortsatt en del svakheter med ordningen. En av disse er taket på ordningen som har stått stille i mange år og dermed svekker ordningen.

Fremskrittspartiet har ved flere anledninger tatt til orde for å fjerne taket på ordningen men dette har regjeringspartiene satt en stopper for. Det er derfor svært gledelig at representanter for Arbeiderpartiet i ulike fora og media nå også uttaler at taket på nettolønnsordningen svekker denne og at det derfor må justeres eller fjernes.

Svar:

Etter at den totale bevilgningen til nettolønnsordningen over statsbudsjettet hadde vist en meget sterk vekst, ble det i 2008 innført et tak på 198 000 kr per refusjonsberettiget sjømann for maksimum utbetaling av refusjon for skatt, arbeidsgiver- og trygdeavgift. Taket, som for 2012 tilsvarer en brutto årslønn

på om lag 537 000 kr, ble innført både ut ifra budsjettensyn og for å gi ordningen langsiktig stabilitet.

Bevilgningen til tilskuddsordningen for sysselsetting av sjøfolk, herunder nettolønnsordningen, er den største enkeltposten på Nærings- og handelsdepartementets budsjett. Vurdering av ordningens innretning inngår i departementets årlige arbeid med statsbudsjettet, der også hensynet til den samlede budsjettbalansen skal ivaretas.

SPØRSMÅL NR. 916

Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen

Besvart 6. mars 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Aftenposten har den 27.2.13 en sak om pengebruken til Forsvarsbygg (FB). saken viser det som for meg er å oppfatte som en ukultur, der store beløp benyttes til sosiale arrangementer. dette samtidig som resten av Forsvaret sliter med å makte å utføre de oppdrag de er gitt.

Mener statsråden av saken om FB er positiv for Forsvaret samlet sett, og holder FB seg innenfor de anbefalte rammer staten har gitt til sosiale arrangementer?»

BEGRUNNELSE:

Det finnes saker der Forsvaret har latt utstyr stå utendørs fordi kostnaden ved å leie hos Forsvarsbygg (FB) har vært for høy til at det har vært akseptabelt. At kostnadene synliggjøres gjennom FB er greit men at store beløp brukes til sosiale formål i denne størrelsesorden er beklagelig. Det vises til at dette er nødvendig for å lykkes ovenfor de ansatte. Dersom dette medfører riktighet, må jo det bety at de som ikke benytter samme metode sannsynligvis ikke oppnår sine mål. Personlig finner jeg dette oppsiktsvekkende og ser derfor frem til å få statsrådets svar.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president datert 27. februar 2013 med spørsmål fra stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen om pengebruken til sosiale arrangementer i Forsvarsbygg (FB).

FB har de senere år arbeidet målrettet med å fremme gode serviceholdninger, et godt arbeidsmiljø og en sunn bedriftskultur. Sentralt i dette står anerkjennelse og honnør til medarbeidere som kan vise til

spesielt gode resultater og tilbakemeldinger fra brukere.

FB opplyser at motivasjonsarrangementet for medarbeiderne som det vises til i spørsmålet, er et strategisk grep rettet mot å bli bedre på service og tjenester. Et sentralt mål er å bli en mest mulig profesjonell leverandør til Forsvaret. Som i alle andre virksomheter er det også i FB viktig med en god bedriftskultur og høy motivasjon for å oppnå ønskede resultater og arrangementets hensikt er å premiere og fremme godt kundefokus, gode samarbeidsevner og god måloppnåelse ved å sette ros og positive tilbakemeldinger i system.

Jeg forutsetter at FB forholder seg korrekt til det til enhver tid gjeldende regelverk og statlige satser. Oppslaget i Aftenposten indikerer at stykkprisen per deltaker på dette arrangementet har vært svært høy. FB opplyser at man har lagt regelverket til grunn. Det er selvsagt også viktig at FB, og alle andre etater, bruker regelverkets handlefrihet på en måte som gir tillit i det åpne samfunnet. Dette er en sentral del av forsvarssektorens arbeid med Handlingsplanen for holdninger, etikk og ledelse (HEL).

Når det gjelder FBs leiepriser overfor brukere i Forsvaret, som representanten Ellingsen viser til i begrunnelsen for sitt spørsmål, foreligger det ikke grunnlag for å anta at disse ikke er konkurransedyktige. Gjennom de over 10 år FB har eksistert, har den interne effektiviseringen av FBs virksomhet alene spart Forsvaret for over 2 milliarder kroner i årlige driftskostnader. I samme periode er store deler av Forsvarets bygningsmasse blitt fornyet og modernisert, et arbeid som vil bli videreført med full styrke i langtidsperioden 2013-16.

SPØRSMÅL NR. 917

Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal
Besvart 6. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil justis- og beredskapsministeren sørge for at nødvendige virkemidler og eksisterende relevant lovverk blir tatt i bruk for å sette en stopper for den etter hvert omfattende flyktningsespionasjen vi har i Norge?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har en rekke ganger satt fokus på den etterhvert omfattende flyktningsespionasjen vi har i Norge, gjennom skriftlige spørsmål til de to siste justisministre. Det vises også bl.a. til oppslag i Aftenposten 30. januar i år samt opplysninger fra en avhoppet iransk diplomat om denne omfattende ulovlige virksomheten.

I svarene vises det til Wien-konvensjonens regler for diplomaters virksomhet og diplomatisk immunitet som en årsak til at lite og ingenting kan gjøres. Det vises også til at utlendinger som gjør seg skyldig i flyktningsespionasje og som ikke har diplomatisk immunitet, blir "vurdert" utvist etter utlendingslovens regler. Forøvrig vises det til politi og påtalemyndighetenes ansvar for etterforskning og irettføring.

Det er imidlertid svært lite som tyder på at nødvendige virkemidler eller eksisterende lovverk er tatt i bruk for å hindre den utviklingen vi nå ser. Det er grunn til å gjøre oppmerksom på at det også innen Wien-konvensjonens bestemmelser åpnes for utvisning dersom diplomaters aktivitet ikke er forenlig med vedkommedes offisielle oppdrag i landet.

Svar:

Jeg vil vise til at jeg tidligere en rekke ganger har besvart spørsmål fra representanten Vaksdal knyttet til regjeringens håndtering av problemet med flyktningsespionasje. Jeg viser til spørsmål nr. 1166 (2010-2011), spørsmål nr. 1427 (2010-2011), spørsmål nr. 1453 (2011-2012) og mitt siste svar av 12. februar 2013, spørsmål nr. 766.

Jeg vil igjen vise til at regjeringen tar problemet med flyktningsespionasje på det største alvor, og til hva jeg har uttalt om dette i tidligere svar til samme tema. Imidlertid finner jeg grunn til å kommentere den siste del av representantens begrunnelse for sitt spørsmål, hvor han gjør meg kjent med at det også innen Wien-konvensjonens bestemmelser åpnes for utvisning dersom diplomaters aktivitet ikke er forenlig med vedkommedes offisielle oppdrag i landet.

På generelt grunnlag er det slik at dersom en diplomats virksomhet i Norge anses som uønsket eller i strid med Wien-konvensjonens bestemmelser, spenner våre virkemidler seg fra å gi en advarsel til stedlig ambassadør til å erklære vedkommende diplomat som uønsket i Norge. En eventuell reaksjon skjer etter grundige overveielser mellom Utenriksdepartementet, mitt departement og etter faglig innspill fra PST. I slike vurderinger inngår også regelmessig utenriks- og sikkerhetspolitiske vurderinger. Dersom Norge erklærer en diplomat som uønsket, er det påregnelig at samme reaksjon skjer overfor en norsk diplomat i angjeldende land.

SPØRSMÅL NR. 918

Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Line Henriette Hjemdal
Besvart 8. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Er avdekningene, som Sintef har gjort i rapporten som ble publisert 9. januar 2013, om nedbygging av sengekapasiteten innen psykisk helsevern før kommunene får bygget opp sin kapasitet, i tråd med regjeringens politikk?»

BEGRUNNELSE:

Sintef-rapporten viser at det er svært mange kommuner som peker på generelle utfordringer i samhandlingen med spesialisthelsetjenesten, og det er flere ting som oppleves utfordrende. Dette handler om at spesialisthelsetjenesten skriver ut flere brukere med alvorlige lidelser til kommunene og at kommu-

nene forventes å ha spesialistkompetanse, at det er manglende informasjon og informasjonsflyt fra psykisk helsevern til kommunene, at døgnplasser forsvinner (stemmer med tall fra spesialisthelsetjenesten), og at det er vanskelig å få til et godt og likeverdig samarbeid med spesialisthelsetjenesten med mer. Konsekvensene av finansieringsordningen i somatiske tjenester nevnes spesifikt, men også at samarbeid og oppgavefordeling generelt er utfordrende. Det spørres også om behandlerne i spesialisthelsetjenesten har god kunnskap om hvilke tjenester kommunene har.

Knappe ressurser gjør at det er vanskelig å få prioritert forebyggende arbeid innen kommunalt psykisk helsearbeid. Dette har tydelig sammenheng med at kommunene må bruke det meste av ressursene sine på svært syke pasienter som kun får korte opphold i spesialisthelsetjenesten.

Det er ikke øremerkede midler til forebyggende arbeid, det mangler psykologer som kan gå tidlig inn og diagnostisere, og det er vanskelig å synliggjøre aktiviteten slik at tiltakene rammes hardt ved budsjettkutt.

Med en nulløkning i ressursinnsatsen målt med antall årsverk fra 2008 til 2012 er det sannsynlig at tjenestene opplever økonomiske utfordringer når de samtidig opplever sterk økning i etterspørselen og krevende brukergrupper med behov for omfattende tjenester.

Svar:

Regjeringens politikk er å forbedre og styrke innsatsen på psykisk helsefeltet. Det overordnede målet er at alle mennesker skal kunne leve et verdig og meningsfylt liv, uavhengig av om man har en psykisk lidelse.

Vi arbeider for å videreføre omstillingen av psykisk helsevern. Jeg er glad for at det er bred politisk enighet om denne satsingen, og jeg kan føye til at utviklingen i Norge er i tråd med anbefalingene fra Verdens helseorganisasjon (WHO). Ved å vri ressursene fra kostbar institusjonsbehandling til konsultative og oppsøkende tjenester, kan vi nå flere og gi bedre oppfølging i deres eget livsmiljø, også til de med omfattende hjelpebehov. 1600 færre sengeplasser har siden 2005 blitt besvart med en kraftig styrking av polikliniske tjenester og etablering av ambulante team. Distriktpsikiatriske sentre (DPS) skal være hjørnesteinen i psykisk helsevern. Vi har etablert 75 slike sentre som dekker alle landets kommuner.

Gjennom omstilling vil vi bruke en større andel av ressursene til at spesialisthelsetjenesten yter tjenester lokalt i samarbeid med kommunene. Ved samtidig å styrke forebygging, tilby lett tilgjengelig hjelp og bedre oppfølging, kan vi i større grad forebygge

kriser og alvorlige sykdomsforløp. Når tjenestene blir gode, har vi bruk for færre senger.

Gjennom samhandlingsreformen legger regjeringen til rette for at kommuner og spesialisthelsetjenesten kan samarbeide om gode arbeidsmåter. Lovpålagte avtaler har styrket samarbeidet mellom kommuner og helseforetak.

SINTEF-rapporten om årsverksinnsatsen i kommunale psykisk helsetjenester i 2011 viser en reell nedgang i årsverk fra 2010 til 2011 på 0,1 prosent. I praksis må vi kunne si at årsverksantallet er stabilt fra opptrappingsplanens slutt i 2008 til i dag. Samtidig øker kompetansen i tjenesten. I samme periode fikk vi for eksempel 30 prosent flere psykologer i kommunene. For å understøtte den gode utviklingen, har regjeringen i 2013 bevilget 60 mill. kroner til et rekrutteringstilskudd til kommuner som ansetter psykolog. Stadig flere ansatte har relevante høyskole- eller videreutdanninger. Dette er viktigere enn bare å se på antall årsverk. Riktig kompetanse på riktig sted må vektlegges. Kommunens ansvar for psykisk helse og rusområdet er tydeliggjort i reformen. Mennesker med et bredt spekter av psykiske problemer og lidelser har behov for tjenester. Dette kan være utfordrende for kommunene. For å understøtte og videreføre de gode resultatene fra opptrappingsplanen, videreførte regjeringen de statlige stimuleringsmidlene til kompetanse- og utviklingstiltak. For 2013 utgjør disse midlene om lag 800 mill. kroner. Formålet er å stimulere til økt kompetanse og gode tilbud, med hovedvekt på det kommunale psykiske helseområdet. Midlene går bl.a. til lønnstilskudd til høyskoleutdannet personell som tar tverrfaglig videreutdanning for både voksne og barn og unge, samt til å utvikle og drifte utdanningstilbud. Midlene dekker også driftsutgifter til en rekke viktige kompetansefunksjoner, som regionsentre for barn og unges psykiske helse, nasjonalt og regionale sentre for vold, traumatisk stress og selvmordsforebygging. I 2008 ble det også opprettet eget kompetansesenter for kommunalt psykisk helsearbeid som har i oppdrag å videreutvikle det faglige innholdet i kommunalt psykisk helsearbeid. Videre gis det midler til utprøving og utvikling av gode tjeneste- og samhandlingsmodeller for ulike målgrupper, herunder tverrfaglige behandlingsteam (ACT-team) og forpliktende samarbeidsmodeller mellom primærhelsetjenesten og spesialisthelsetjenesten. De tverrfaglige ACT-teamene, der kommunen og spesialisthelsetjenesten samarbeider om oppsøkende tilbud, har vist seg å være et godt tilbud til personer som i liten grad selv tar kontakt med hjelpeapparatet. For personer med lettere til moderate problemer med angst og depresjon, er det igangsatt utprøving av et nytt og spennende kommunalt tilbud, pilotprosjektet ”Rask psykisk helsehjelp”. Tilbudet

er gratis og krever ikke henvisning. 12 kommuner har mottatt tilskudd knyttet til etablering av prosjektet.

Jeg noterer meg de rapporter som kommer vedrørende kommunenes prioriteringer på psykiske helsefeltet, og jeg vet at vi ennå har en vei å gå før alle DP-Sene har den faglige kompetansen og kapasiteten som er nødvendig. I det videre arbeidet vil vi fortsette å følge med på utviklingen. Det er viktig at det er sammenheng mellom det som skjer i kommuner og i

spesialisthelsetjenesten. Det er derfor viktig at bruke, samarbeidsparter (kommunene med flere) og ansatte er med i omstillingsprosessene. Vi må passe på at ingen sårbare grupper blir skadelidende i omstillingsprosessene som pågår nå. Derfor vil jeg be om en statusrapport for hvordan brukerne i psykisk helsevern blir ivaretatt. Jeg vil invitere brukerorganisasjonene til å komme med innspill.

SPØRSMÅL NR. 919

Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde

Besvart 6. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Regjeringen forsvarer at man kan drive "formueomplussing" (egenkapital i statlige selskaper, aksjekjøp etc.) utenfor handlingsregelen dersom det gir "avkastning bedre enn alternativet."

Hvor mange "formueomplussinger" er gjennomført hvor forutsetningen om avkastning ikke er innfridd per i dag, og er det bevilget tapsavsetninger i statsbudsjettet på disse "omplussingene", slik man gjør ved bevilgning av penger til såkornfond og lignende?»

BEGRUNNELSE:

I Nationen 21.04.12 skriver statssekretær i Finansdepartementet, Roger Schjerva at:

"Egenkapitalinnskudd i statsforetak er ikke en utgift, men en omplussing av statens formue. Så lenge slike omplussinger gir minst samme avkastning som alternativene, medfører de ikke noen økte utgifter (eller reduserte inntekter) på statsbudsjettet. Det er derfor ikke rimelig å se på dette som bruk av oljeinntekter. Aktivitet i selskaper som mottar kapitalinnskudd fra staten som eier kan selvfølgelig påvirke norsk økonomi."

Svar:

Formuesomplussinger og finanstransaksjoner føres "under streken" i statsbudsjettet og statsregnskapet, samtidig som de aktiveres i statens kapitalregnskap/statens balanse.

I statsregnskapet føres kun transaksjoner. Urealiserte kursgevinster og -tap motsvares ikke av en transaksjon og føres derfor ikke i statsregnskapet. Eventuelle realiserte gevinster og tap vil framgå som endringer i kapitalregnskapet.

I statsregnskapet for 2011 (Meld. St. 3 (2011–2012) Statsrekneskapen 2011) framkommer endringer i statens egenkapital i tabell 4.1. Vesentlige endringer i egenkapitalen omtales i noter.

For enkelte ordninger, slik som for såkornfondene, kan det likevel ut fra formålet være etablert en praksis med budsjettering av tapsavsetninger.

Nærings- og handelsdepartementet publiserer årlig Statens eierberetning. Her framgår verdien av statens eierandeler.

Det gis i tillegg informasjon om lånetransaksjoner i de enkelte departementenes budsjettproposisjoner.

SPØRSMÅL NR. 920**Innlevert 27. februar 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 6. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Regjeringen skryter til stadighet av at færre nordmenn betaler formuesskatt, uten å nevne at statens inntekter fra formuesskatten har økt betydelig de siste årene.

Av de som de siste 8 årene har sluppet å betale formuesskatt pga. økt innslagspunkt - hvor stor er skattelettelsen i snitt pr. relevant skatteyter, og hvor mye er statens totale tapte inntekter fra denne gruppen?»

Svar:

Regjeringen har økt bunnfradraget betydelig siden 2005, fra 151 000 kroner (både for enslige/samboere og ektepar) til 870 000 kroner for enslige/samboere og til 1,74 mill. kroner for ektepar i 2013. I tillegg er trinn 1 i formuesskatten fjernet, slik at all formue utover bunnfradraget nå skattlegges med høyeste sats på 1,1 pst.

Dersom en hadde gjeninnført satsstrukturen og lønnsjustert innslagspunktene fra 2005, anslås det at om lag 856 300 flere skattytere ville betalt formuesskatt. Deres samlede skatteskjerpelse ville vært om lag 2,7 mrd. kroner. Det tilsvarer en gjennomsnittlig skatteskjerpelse på om lag 3 200 kroner.

SPØRSMÅL NR. 921**Innlevert 28. februar 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 11. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«En ordning for tilskudd til dekning av driftsutgifter for fagskoleutdanning i helse- og sosialfag ble innført fra 2009 med varighet frem til 2015. Formålet er å sikre en stabil og forutsigbar finansiering av utdanninger som er viktig for å innfri samhandlingsreformen. Forvaltning av tilskuddet til fagskolene ble overført til fylkeskommunene fra 2010. Flere fylker varsler nå at grunnet usikker finansiering så vil de ikke opprette 2 årlig helseutdanning fra høsten 2014.

Vil statsråden sørge for en forutsigbar finansiering snarest?»

BEGRUNNELSE:

Den tilskuddsordningen som nå er for fagskoleutdanning innen helsefag skal bidra til å nå målsettingene i Omsorgsplan 2015 og Kompetanseløftet 2015, jf. St.meld. nr. 1 (2005-2006) Mestring, muligheter og mening - Framtidas omsorgsutfordringer. I meldingen vises det til at det forventede store underskuddet av helsefagarbeidere i helse- og omsorgstjenestene fram mot 2025 vil kreve at andre yrkesgrupper i framtiden fyller noen av funksjonene som helsefag-

arbeidere og ufaglærte fyller i dag. Dette er særlig aktuelt i forbindelse med at Samhandlingsreformen vil føre til økte kompetansebehov i kommunene. For å innfri intensjonen i Samhandlingsreformen så er finansiering av fagskoleutdanningen svært viktig.

Det en er blitt forespeilet er at ordningen kun skal gjelde for en begrenset tidsperiode (2015).

Jeg er gjort kjent med at fylkeskommuner vurderer å begrense oppstarten av nye fag innen helse og sosial fra 2014 fordi de ikke vil forplikte seg utover den perioden midlene er øremerket. For fagskolene innen helse og sosial gir dette det motsatte av en stabil og forutsigbar finansiering.

Svar:

Jeg er i likhet med representanten opptatt av å sikre gode videreutdanningstilbud for ansatte i omsorgstjenesten. Tilskuddet til fagskoler inngår i Omsorgsplan 2015. I Omsorgsplan 2015 er det slått fast at fagskoleutdanning innen helse- og sosialfag er et viktig virkemiddel for å møte personellutfordringene innenfor den kommunale omsorgssektoren. Tilskuddet sikrer både at fagskoleutdanningene innenfor hel-

se- og sosialfag får en stabil og forutsigbar finansiering, at helse- og sosialpersonell med videregående opplæring får et videreutdanningstilbud og en alternativ karrierevei, og bidrar til å heve kompetansen innenfor sentrale fagområder i omsorgssektoren.

I forbindelse med forvaltningsreformen ble drifts- og finansieringsansvaret for fagskolene overført til fylkeskommunene i 2010, og Kunnskapsdepartementets tilskudd til fagskoleutdanninger ble innlemmet i inntektssystemet. Samtidig ble Helse- og omsorgsdepartementets tilskudd til fagskoleutdanninger innenfor helse- og sosialfag øremerket i en avgrenset periode etter overføring av ansvaret for fagskoleutdanning til fylkeskommunene, og tidspunkt for innlemming av midlene skulle ses i sammenheng med Omsorgsplan 2015 (Ot.prp. nr. 10 (2008-2009)).

Ved behandlingen av kommuneproposisjonen for 2012, viste et flertall i kommunal- og forvaltningskomiteen til sine merknader i Innst. S 16 (2010–2011), jf. Prop. 1 S (2010–2011), og ba regjeringen komme tilbake med en vurdering av videre finansiering av fagskolene i kommuneproposisjonen for 2013.

Av kommuneproposisjonen for 2013 fremgår det at forvaltningsreformen har virket såpass kort at det var for tidlig å fastslå om styrker og svakheter ved ordningen er av varig karakter (Prop 110 S (2011 2012)). I lys av at tidspunkt for innlemming av midlene til helse- og sosialfagskolene skulle ses i sammenheng med Omsorgsplan 2015, fremsto 2016 som et naturlig tidspunkt for en mulig omlegging av finansieringen av fagskolene. Det fremgår videre at vi vil høste erfaringer og innhente ny kunnskap frem mot kommuneproposisjonen for 2016.

Opplysningen om at flere fylkeskommuner nå varsler at de ikke vil tilby nye studenter fagskoleutdanning innen helse- og sosialfag fra høsten 2014 er ny for meg. En evt. innlemming av fagskoletilskuddet i rammen til fylkeskommunene fra 2016 innebærer at fylkeskommunene fortsatt vil ha midler til å finansiere fagskoleutdanninger innenfor helse- og sosialfag. Jeg vil imidlertid be Helsedirektoratet om en redegjørelse for situasjonen.

SPØRSMÅL NR. 922

Innlevert 28. februar 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 7. mars 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen

Spørsmål:

«Det er 40 år siden et av Forsvarets Twin Otter fly krasjet i et fjell utenfor Harstad med det tragiske utfall at alle ombord i flyet omkom. I ettertid har Forsvaret og departementet erkjent at de visste at piloten som førte flyet var beruset og at han i lang tid hadde slitt med alkoholproblemer.

Er det ikke nå på tide at staten påtar seg et erstatningsansvar overfor de etterlatte slik staten har gjort i andre tilfeller som eksempelvis Kings Bay-ulykken og 22. juli-tragedien, og vil statsråden nå ta et slikt initiativ?»

BEGRUNNELSE:

Ny informasjon og oppmerksomhet rundt Grytøya-ulykken dukker stadig opp. 40 år etter at en Twin Otter fra Forsvarets krasjet i en fjellvegg utenfor Harstad, med 17 mennesker om bord og en beruset flyver bak spakene.

Etter en NRK dokumentar om ulykken beklaget forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen ulyk-

ken og omstendighetene rundt denne, men valgte likevel ikke å ta et oppgjør med prosessen de etterlatte har vært utsatt for, samt peke ut veien mot rettferdig avslutning og erstatning til de etterlatte. Forsvaret og staten har over flere ti-år fordekt sannheten og omstendighetene rundt ulykken og har samtidig valgt å kjøre saken mot de etterlatte som mistet sine kjære i ulykken, i det norske rettssystem. Det på tross av sakens faktum:

- Piloten som førte flyet var beruset.
- Pilotens alkoholproblem var godt kjent for Luftforsvarets ledelse, lenge før ulykken.
- Forsvaret lot likevel piloten fortsette å fly.
- Forsvaret hemmeligstemplet rapporten med disse fakta i 33 år - til 2005.
- Da rapporten ble kjent, førte ikke innholdet i den til erstatninger for de etterlatte, derimot til at Staten kjempet mot de etterlatte i to rettsinstanser for å slippe unna ansvaret.

I rettssakene kom det frem at det var velkjent helt opp til toppledelsen på hovedflystasjon at fartøysjefen hadde et alkoholproblem. Flyveren hadde fått flere advarsler, muntlige og skriftlige. Likevel fikk han to ganger forlenget sin beordring som skvadronssjef. I en tjenesteuttalelse fra hans nærmeste overordnede ble flyveren i 1970 foreslått beordret til stabstjeneste, på grunn av alkoholmisbruket. Forslaget fikk ikke gehør hos sjefen for hovedflystasjon og kommandøren for luftstridskreftene i Nord-Norge. De 17 etterlatte familiene lidde et uerstattelig og unødvendig tap som følge av ulykken. Er det ikke på tide at staten nå påtar seg et moralsk ansvar i saken og sørger for en rimelig erstatning til etterlatte slik etterlatte i andre og sammenlignbare saker har oppnådd.

Svar:

Grytøya-ulykken var en svært tragisk hendelse for alle involverte, ikke minst for de etterlatte. Jeg fø-

ler med dem som mistet sine kjære, og som har levd med usikkerheten etterpå.

Da kravet om erstatning ble fremmet overfor Forsvarsdepartementet i 2006, ble det iverksatt et arbeid for om mulig å se på en særskilt ordning for de etterlatte. Begrunnelsen for dette var at det tilsynelatende ikke var gitt noen erstatning til disse. Imidlertid viste det seg at det ble foretatt et erstatningsoppgjør i 1972. I lys av dette fant departementet det ikke riktig å etablere noen særskilt ordning.

Flere av de etterlatte valgte å gå til søksmål mot staten med krav om oppreisning. Staten ble frifunnet i tingretten og lagmannsretten. Høyesteretts ankeutvalg kom enstemmig frem til at verken avgjørelsens betydning utenfor den foreliggende sak, eller andre forhold, tilsa at saken ble fremmet for Høyesterett. Lagmannsrettens frifinnende dom ble derved rettskraftig og saken avsluttet. Denne rettsavgjørelsen må vi respektere og forholde oss til. Jeg finner det derfor ikke riktig å ta initiativ til å etablere noen særskilt ordning for de etterlatte i denne saken.

SPØRSMÅL NR. 923

Innlevert 28. februar 2013 av stortingsrepresentant Ivar Kristiansen

Besvart 6. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Også i år rapporteres det om et betydelig antall togpåkjørslar av rein og elg. Dyretragediene har vært og er meget omfattende. Særlig er dette merkbart på Nordlandsbanen. Det tar lang tid å reise viltgjerder. Ny teknologi kan se ut til å bli løsningen, bl.a. utvikling av en pilotvogn som kan vise seg å bli en effektiv og rimelig løsning for å hindre dyrepåkjørslar.

Vil statsråden ta initiativ som kan bidra til å redusere dyrepåkjørslene, og vil hun støtte utvikling av ny teknologi som bl.a. pilotvogn for å avbøte problemene?»

BEGRUNNELSE:

Det viser seg at det tar lang tid å reise viltgjerder. Disse ser heller ikke ut til å løse problemene med dyrepåkjørslar på jernbanen. I tillegg er reising av viltgjerder svært kostbart.

Et raskt kostnadsoverslag viser at et viltgjerde som dekker HALVE Nordlandsbanen vil ha en kostnad på rundt kr. 650 mill. Da er ikke vedlikehold, topografi, prisøkning og gjennomførbarhet tatt med i

beregningen. Det samme gjelder forholdet om gjerde i det hele tatt virker etter store nedbørmengder, noe som ikke er uvanlig på fjelloverganger og i områdene de fleste tragedier oppstår.

Det utspiller seg ekstreme dyretragedier foran toget som koster samfunnet store summer hvert år. I tillegg kommer den psykiske påkjenningen til togpersonell og kommunens fallviltgruppe.

Dette problemet ser nå ut til bare å kunne løses ved innovativ utvikling.

Pilotvogn er ei høgteknologisk selvstendig vogn som kan hindre alle typer viltpåkjørslar, og kan hindre at tog kjører inn i ras eller andre tog.

En pilotvogn vil kunne hindre dyretragedier på jernbanen som koster samfunnet enorme summer hvert år.

Svar:

Påkjørslar av dyr med tog har mange uønskede konsekvenser både for dyrevelferd, trafikkavvikling, sikkerhet og arbeidsmiljø for personell på jernbanen. Påkjørslar av tamrein og husdyr medfører i tillegg tap

for eierne av dyrene. Arbeid for å forebygge dyrepåkjørsler på jernbanen er derfor svært viktig.

Jernbaneverket utarbeidet i 2011 handlingsplan mot dyrepåkjørsler med tog. En viktig konklusjon i handlingsplanen er at det er behov for samarbeid mellom alle aktører for å kunne oppnå mål om reduksjon i antall påkjørte dyr. Jernbaneverket ønsker samarbeid med lokale myndigheter og aktører langs jernbanen for å forebygge dyrepåkjørsler. Handlingsplanen inneholder en gjennomgang av hvilke tiltak som er mest aktuelle for hhv. artene elg, reinsdyr og sau.

For elg har vegetasjonsrydding best dokumentert effekt. Jernbaneverket har brukt dette virkemiddelet i flere år allerede, og det er aktuelt som hovedtiltak mot elgpåkjørsler også fremover. Forskning viser at når tiltaket er gjennomført med god behandling av etterveksten, kan antall påkjørsler reduseres med 50 - 60 %.

Jernbaneverket har i samråd med Samferdselsdepartementet kommet frem til at det er hensiktsmessig at revidert handlingsplan mot dyrepåkjørsler med tog blir gjeldende for første periode av Jernbaneverkets kommende Handlingsprogram 2014 – 2017 som etter planen legges frem høsten 2013. Revidert handlingsplan mot dyrepåkjørsler vil supplere handlingsprogrammet og gjelde for den samme perioden, noe som vil kunne styrke dette viktige arbeidet.

Jernbaneverket opplyser at etaten har fått flere henvendelser fra aktører som ønsker å presentere alternative tiltak mot dyrepåkjørsler. Etaten er positiv til ulike forslag til tiltak for å redusere omfanget av dyrepåkjørsler, og aktører med forslag til løsninger inviteres til nærmere presentasjon av disse. Jernbaneverket vil derfor fortsette å vurdere forslag til tiltak, og holde seg oppdatert på aktuelle løsninger i samarbeid med fagmiljø både nasjonalt og internasjonalt.

Jernbaneverket har i flere runder vurdert de teknologiske aspektene knyttet til bruk av pilotvogn, men denne løsningen har ikke blitt ansett som en realistisk metode for effektiv overvåking av spor foran tog, og Jernbaneverket anbefaler derfor ikke å gå videre med denne løsningen. Etaten er likevel åpen for å vurdere konkrete nye teknologiske løsninger dersom disse ikke har blitt presentert.

Jeg er tilfreds med at foreløpige tall for 2013 viser en nedgang av påkjørte dyr i januar og februar sammenliknet med 2012. Det er imidlertid for tidlig å si om dette er et resultat av tiltak som Jernbaneverket og andre aktører har gjennomført. Det er i statsbudsjettet for 2013 satt av 13 mill. kr til tiltak mot dyrepåkjørsler, og Jernbaneverket må fortsette dette arbeidet i samarbeid med andre aktører, og ved gjennomføring av kjente tiltak og vurdering av nye løsninger.

SPØRSMÅL NR. 924

Innlevert 28. februar 2013 av stortingsrepresentant Karin Andersen

Besvart 6. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2013 stiller FrP og Høyre spørsmål om kutt i overgangsstonaden fra tre til ett år (hhv. spørsmål 559 og spørsmål 165). Ifølge svaret vil et slikt kutt medføre en gjennomsnittlig reduksjon på 10 700 mottakere per måned.

Hvor mange barn vil kuttet direkte berøre ved at den som forsørger dem mister sin inntekt?»

Svar:

I mitt svar på spørsmål 559 fra Frp og 165 fra Høyre i forbindelse med behandlingen av statsbudsjettet for 2013 ble det opplyst at en reduksjon i varigheten på overgangsstonaden fra tre til ett år ville

medføre en reduksjon i gjennomsnittlig antall mottakere per måned på anslagsvis 10 700 personer. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at mottakere av overgangsstonad per juni 2012 i gjennomsnitt hadde 1,6 barn. På svært usikkert grunnlag, kan det dermed anslås at om lag 17 100 barn i gjennomsnitt per måned vil bli berørt av en slik endring.

Videre viser jeg til at det per 31. august 2012 var om lag 50 pst. av mottakerne som mottok avkortet overgangsstonad som følge av arbeidsinntekt. Dette viser at om lag halvparten av stonadmottakerne også har arbeidsinntekt, og derfor ikke har overgangsstonad som eneste inntektskilde.

Svar på spørsmålet er utarbeidet i samråd med Arbeidsdepartementet.

SPØRSMÅL NR. 925**Innlevert 28. februar 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 7. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Avisa Sunnhordland skreiv mandag 25/2 om ei dame som i to år har levd med betydelige smerter og som i dag er lam i store delar av kroppen utan at ein har klart å stille ein diagnose. I tillegg til den belastninga uvissa og sjukdomen medfører blir det ikkje betre av at ho opplever å være ein kasteball mellom ulike instansar i helsevesenet.

Meiner statsråden at dette er akseptabelt, eller vil statsråden snarast ta initiativ og sikre at det blir betre oppfølging og koordinering av sjukdomstilfeller som dette?»

Svar:

Jeg kjenner ikke til denne konkrete pasienten, men det er ikke tvil om at vedkommende, slik det beskrives av representanten er i en vanskelig situasjon. Alle pasienter har krav på forsvarlig utredning og be-

handling for sine plager. Kravet om forsvarlighet vil i noen tilfeller innebære at flere medisinske spesialiteter må inkluderes både i utredning og behandling. Pasienter har rett til fornyet vurdering ("second opinion") i spesialisthelsetjenesten etter henvisning fra fastlegen, jf. pasient- og brukerrettighetsloven § 2-3. Retten til fornyet vurdering av helsetilstanden gjelder også i kommunehelsetjenesten, jf. pasient- og brukerrettighetsloven § 2-1 c. Fastlegen skal ivareta en medisinskfaglig koordineringsrolle for egne pasienter og skal samarbeide med andre tjenesteytere, jf. forskrift om fastlegeordning i kommunene § 19.

Dersom pasienten ikke opplever å få sine rettigheter til spesialisthelsetjenester oppfylt, kan vedkommende, etter å ha tatt saken opp med sykehuset det gjelder, klage til Fylkesmannen, jf. pasient- og brukerrettighetsloven § 7-2.

SPØRSMÅL NR. 926**Innlevert 28. februar 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 6. mars 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Vil landbruksministeren ta initiativ til å få endret ekspropriasjonsvederlagsloven for å sikre at privat eiendomsrett fortsatt skal gjelde for skog- og landbrukseiendommer etter høyesterettsdommen som ble avsagt 24. oktober 2012?»

BEGRUNNELSE:

Norsk rett bygger på privat eiendomsrett hvor andre ikke kan tilegne seg grunneiers arealer uten å betale erstatning. Dette følger av Grunnloven § 105. Utgangspunktet for erstatningsreglene er at eiers økonomiske stilling ikke skal bli dårligere som følge av avståelsen og det er det økonomiske tapet som skal erstattes.

Da det kan være vanskelig å fastsette det økonomiske tapet for den enkelte skal verdsettelsen etter gjeldende rett skje på grunnlag av salgsverdien (om-

setningsverdien) eller bruksverdi for eieren dersom denne er høyere enn salgsverdien for eiendommen som avstås.

Høyesterett har i dom av 24. oktober 2012 lagt til grunn at det ikke eksisterer et marked for grunn til bastesasjoner selv om det er inngått flere tusen avtaler med grunneiere basert på frivillighet. I følge høyesterett finnes det ubegrenset antall mulige lokasjoner samtidig som det er et fåtall interessenter, slik at det ikke eksisterer et marked i tradisjonell forstand. Dermed er det ikke grunnlag for erstatning etter salgsverdi. Fordi grunneier ikke kan dokumentere at bruksverdien på den gjenværende eiendommen har gått ned, får han ingen erstatning overhodet.

Resultatet av høyesterettsdommen blir at grunneierne må avgi sine arealer helt gratis til kommersielle selskaper. I en pågående sak krever Telenor at grunneier stiller sin grunn til disposisjon uten å gi erstatning for arealet Telenor skal bruke.

Som følge av dommen er dette nå gjeldende rett og kan kun endres ved at høyesterett selv avsier en ny dom eller at lovgiver endrer loven.

Det er åpenbart at enhver basestasjon som plasseres på en annen manns grunn vil redusere verdien på eiendommen. Hvor mye avhenger av plasseringen. Plasseres basestasjonen i et villastrøk eller på taket av en bygård vil verdiforringelsen være større enn om basestasjonen plasseres i utmarka på en landbruks-eiendom. Uansett hvor den plasseres vil det skje en verdiforringelse, dels som følge av bruksretten (alternativt gjennom avståelse av grunn), og dels som følger av ulempe på gjenværende eiendom. Det er dette økonomiske tapet som skal erstattes etter norsk rett og som nå er blitt tilsidesatt.

Spørsmålet stilles til landbruksministeren fordi det først og fremst er skog- og landbrukseiendommer som vil rammes av høyesterettsdommen. Hvis dom-

men blir stående vil også andre eiendommer kunne bli rammet på sikt.

Svar:

Dommen det refereres til gjaldt erstatning for avståelse av bruksrett til grunn for basestasjoner for Jernbaneverkets nødkommunikasjonsnett GSM-R. Den innebar at erstatningen skulle baseres på bruksverdien av grunnen, ikke en eventuell salgsverdi.

Jeg gjør oppmerksom på at lovverket dommen bygger på ikke hører inn under mitt ansvarsområde som landbruks- og matminister.

Vederlagsloven hører inn under justisministerens arbeidsfelt, og ekomloven under samferdselsministeren. Eventuelle spørsmål knyttet til dette lovverket må rettes til disse ministrene.

SPØRSMÅL NR. 927

Innlevert 28. februar 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke

Besvart 7. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Hvordan vurderer statsråden bruk av utlendingslov og barnevernsloven i sammenheng, og kan det forsvares at man fratrer foreldre omsorgen for barn, plasserer barna i fosterhjem i Norge, og så sender foreldrene ut av landet?»

BEGRUNNELSE:

Det har vært noe oppmerksomhet om et tilfelle der foreldre får avslag på søknad om oppholdstillatelse og må forlate landet samtidig som barna er plassert i fosterhjem og blir igjen i Norge. I dette tilfellet bodde barna på det aktuelle tidspunktet i tre ulike fosterhjem og skal ha kontakt med foreldrene gjennom skype og sosiale medier. Familien har bodd sju år i Norge, fire av dem har barna bodd i fosterhjem, og barnevernet ser for seg en langvarig omsorgsplassering. Barna har fram til utsendelsen hatt mye kontakt med foreldrene. Barnefaglig kompetanse i kommunen har vært tydelig på at det beste for barna er å ha foreldrene her i Norge.

Det er grunn til å stille spørsmål ved at disse to lovverkene kan kombineres på denne måten. Blant annet har man i følge barnevernsloven rett til å få vurdert tilbakeføring dersom foreldrenes situasjon be-

drer seg. Det er grunn til å stille spørsmål ved om dette er forenlig med barnevernslovens syn på foreldrenes rettigheter. Dette har også en viktig menneskerettslig dimensjon gjennom hvordan barn og foreldres rettigheter ivaretas ved et så alvorlig inngrep som omsorgsovertakelse er.

Svar:

Barnevernet har ansvar for at barn og unge som befinner seg i Norge sikres omsorg, trygghet og utviklingsmuligheter.

Utlendingsmyndighetene, som ligger under Justis- og beredskapsdepartementet, skal på sin side avgjøre søknader om beskyttelse eller opphold av andre årsaker. Det er derfor utlendingsmyndighetene som avgjør om et barn skal få innvilget opphold. Et vedtak om omsorgsovertakelse etter barnevernloven gir ikke alene grunnlag for opphold for foreldrene. Om foreldrene skal få oppholdstillatelse avgjøres etter en individuell vurdering i hver sak, hvor alle relevante forhold vektlegges. I saker som berører barn skal hensynet til barnets beste være et grunnleggende hensyn, jf. barnekonvensjonen og utlendingsloven. I noen svært få tilfeller vil det kunne skje at utlendingsmyn-

dighetene avslår foreldrenes søknad om opphold, mens barnet gis en selvstendig oppholdstillatelse.

Barnevernloven gjelder for alle barn som oppholder seg i Norge, uavhengig av oppholdsstatus, statsborgerskap og nasjonalitet. Jeg mener dette er en styrke. Vi kan ikke innføre egne standarder for noen grupper barn. Alle barn i Norge har dermed rett til beskyttelse og vern mot omsorgssvikt, vold og overgrep. Et overordnet prinsipp etter barnevernloven er at det skal legges avgjørende vekt på å finne tiltak som er til barnets beste.

Barnevernets hovedoppgave er å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp og omsorg til rett tid.

Barnevernet setter som oftest i verk frivillige hjelpetiltak i hjemmet. Barnevernet må ta familiens og barnets oppholdsstatus med i en helhetsvurdering når de avgjør hvilke tiltak som bør settes inn for å ivareta barnet, og omsorgsovertakelser skjer derfor bare unntaksvis. Å overta omsorgen for et barn er svært inngripende både for barnet og foreldrene. Det er derfor strenge vilkår som må være oppfylt for å frata foreldrene omsorgen. Det kan kun treffes vedtak om omsorgsovertakelse dersom et barn blir utsatt for alvorlig omsorgssvikt, og der det er nødvendig ut fra den konkrete situasjon barnet befinner seg i.

Det er fylkesnemnda for barnevern og sosiale saker som avgjør om det skal treffes vedtak om omsorgsovertakelse, ikke den lokale barneverntjenesten. Fylkesnemndas vedtak kan bringes inn for domstolene for rettslig overprøving.

Jeg vil understreke at både barnevernet og foreldre, herunder foreldre som ikke er norske statsborgere,

har adgang til å kreve at fylkesnemnda skal behandle en sak om opphevelse av et vedtak om omsorgsovertakelse dersom saken ikke har vært behandlet av fylkesnemnda eller domstolene de siste tolv måneder. Fylkesnemnda kan velge å ta en sak til behandling også før det har gått tolv måneder. Dette vil være særlig aktuelt der fylkesnemnda finner at det foreligger nye opplysninger i saken som tilsier ny behandling. Det at foreldrene har fått endelig avslag på sin søknad om opphold kan være en slik opplysning.

Barnevernssaker som omhandler borgere av andre land kan være særlig komplekse og utfordrende for barnevernet. Dette gjelder blant annet saker som oppstår i skjæringspunktet mellom barnevern- og utlendingslovgivningen. Departementet har derfor i samarbeid med Justis- og beredskapsdepartementet og Utenriksdepartementet satt i gang et arbeid med å utvikle nasjonale retningslinjer for kommunene om denne type saker. Retningslinjene vil blant annet omhandle samarbeidet mellom barnevernet og utlendingsmyndighetene i barnevernssaker som involverer utenlandske statsborgere.

Avslutningsvis vil jeg nevne at Norge arbeider med å ratifisere Haagkonvensjonen av 19. oktober 1996 om jurisdiksjon, lovvalg, anerkjennelse, fullbyrding og samarbeid når det gjelder foreldreansvar og tiltak for beskyttelse av barn. Denne konvensjonen regulerer blant annet barnevernssaker for barn med tilknytning til flere land.

Konvensjonen vil kunne tilrettelegge for bedre samarbeid mellom relevante myndigheter i ulike land i barnevernssaker.

SPØRSMÅL NR. 928

Innlevert 1. mars 2013 av stortingsrepresentant Laila Dåvøy

Besvart 6. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«Overgangsperioden for avvikling av særreglene for eldre dagpengemottakere er nå avsluttet. De fleste som har var omfattet av den opphevede overgangsordningen er nå en del av langtidsgarantien, som skal sikre tilbud om arbeid eller arbeidsrettede tiltak. Dessverre finnes det noen som ikke innbefattes i denne ordningen og som trenger et forsvarlig tilbud.

Hvilket tilbud utenom sosialhjelp sikrer statsråden at disse menneskene får fra Nav, og hvordan sikres en lik behandling av tilfellene?»

BEGRUNNELSE:

Ifølge regelverket kan dagpenger gis i inntil to år. Tidligere forelå det unntak for eldre personer over 64 år som medførte i praksis at de kunne få dagpenger i inntil fem år. Særreglene for dagpengemottakere

over 64 år ble avvirket med virkning fra 1. januar 2011, men ble erstattet av særregler i en overgangsperiode som varte frem til 1. juli 2012.

Bakgrunnen for overgangsordningen var å sikre dagpengemottakerne forutsigbarhet i ytelsen. Når særreglene nå er helt avvirket, innebærer det at det gjelder samme regler om dagpengeperiodens varighet for alle dagpengemottakere.

Ifølge tall fra Arbeids- og velferdsdirektoratet pr. mars 2012 hadde nærmere 70 prosent av de som var omfattet av overgangsordningen rett til uttak av full alderspensjon, eller gradert alderspensjon. De aller fleste som var omfattet av overgangsordningen, får nå enten alderspensjon eller har funnet seg arbeid.

Dessverre er det noen mennesker som ikke har arbeid, som får utbetalt alderspensjon eller er omfattet av langtidsledighetsgarantien. Det medfører at de ikke sikres ytelse til livsopphold. Tidligere statsråd Bjurstrøm har lovet menneskene det gjelder et tilbud uten at det spesifisert hva det innebærer.

Forutsigbarhet er viktig for denne gruppen mennesker, og tilbudet som gis må være forsvarlig slik at de har mulighet til å betale sine forpliktelser innenfor en rimelighetens grense.

Svar:

Personer som kvalifiserer til dagpenger, kan i dag motta ytelsen i maksimalt to år. Tidligere var det et unntak som innebar at eldre over 64 år i praksis kunne motta dagpenger i inntil fem år. Dette unntaket var begrunnet i at personer som ble ledige kunne møte større utfordringer enn andre i forbindelse med å finne nytt arbeid. De fikk derfor mulighet til å motta dagpenger fram til fylte 67 år og retten til pensjon inntrådte.

De siste årene har det vært en positiv utvikling blant eldre arbeidstakere. Sysselsettingsandelen

blant eldre har økt over tid, også under finansuroen. Trenden går i retning av bedret helse og økt forventet levealder. Regjeringen har innført et nytt, fleksibelt pensjonssystem hvor det er nødvendig å arbeide lenger for å sikre bærekraft, samtidig som pensjon kan tas ut før 67 års alder.

Særreglene for dagpengemottakere over 64 år ble avvirket med virkning fra 1. januar 2011. Personer som pr. 1. januar 2011 hadde fylt 63 år og mottok dagpenger, kunne likevel motta dagpenger etter særreglene i en overgangsperiode fram til 1. januar 2012, for å få tid til å innrette seg etter endringen. Denne perioden ble ved behandlingen av statsbudsjettet for 2012 utvidet til 1. juli 2012.

Rapportering fra Arbeids- og velferdsdirektoratet viser at de fleste eldre som ikke lenger hadde rett til dagpenger etter opphør av særreglene, var omfattet av langtidsledighetsgarantien. Garantien skal sikre tilbud om arbeid eller arbeidsrettet tiltak. Før overgangsordningen opphørte understreket Arbeidsdepartementet overfor Arbeids- og velferdsetaten at alle som hadde mottatt dagpenger etter særreglene skulle sikres et tilbud fra etaten innen opphør av overgangsordningen, også de som ikke falt inn under definisjonen i langtidsledighetsgarantien.

Særreglene er nå avvirket, og overgangsordningen gikk ut 1. juli 2012. For å opprettholde fokus på eldre som på grunn av avvikling av særreglene i dag mottar dagpenger med samme maksimale varighet som andre, påpeker departementet i tildelingsbrevet for 2013 til Arbeids- og velferdsetaten at eldre personer som er tilmeldt Arbeids- og velferdsetaten fortsatt skal få hensiktsmessig oppfølging av etaten, tilbud om tiltak eller arbeid. Dette gjelder uavhengig av om de kommer innenfor eller utenfor gjeldende garantier.

SPØRSMÅL NR. 929

Innlevert 1. mars 2013 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 8. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Spesialskolene som Briskeby fyller en viktig rolle i opplæringen for elever med alvorlige funksjonshemminger, i dette tilfelle hørselsskader. Ved behandlingen av St. meld. 18 (2010-2011) om spesialundervisningen foreslo regjeringen ny finansierings-

form for spesialskolene, og Stortinget forutsatte den gang at dette ikke skulle påvirke skolenes drift negativt.

Hva vil statsråden gjøre for å sikre driften ved Briskeby, og andre spesialskoler, slik at elever som trenger et høyt spesialisert skoletilbud kan få dette?»

Svar:

I forbindelse med arbeidet med Meld. St. 18 (2010–2011) Læring og fellesskap hadde departementet en nær og god dialog med Briskeby og Signo. Målet var å sikre videre drift av to gode skoler som er viktige supplement til den offentlige skolen når det gjelder opplæring til hørselshemmede elever (Briskeby) og døvblinde og døve elever med tilleggskjenningsfunksjoner (Signo). For å sikre en god lovforankring av skoledriften og god rettssikkerhet for elevene, ble skolene og departementet enige om at skolene skulle søke godkjenning etter privatskoleloven.

Departementet pekte i meldingen på at opplæringen ved Briskeby og Signo er kostnadskrevene. For å opprettholde driftsmidler til skoledrift på om lag samme nivå som tidligere, tok derfor departementet sikte på å gi ekstra tilskudd til skolene utover det de har rett på etter privatskoleloven. I Innst. 405 S (2010–2011) sluttet Kirke- utdannings- og forskningskomiteen seg til departementets forslag og understreket at det var viktig å sikre økonomisk forutsigbarhet for opplæringstilbudene ved de to privateide sentrene.

Regjeringen har fulgt opp dette i de påfølgende budsjettene. Skolene fikk tidligere sin finansiering over kap. 230, post 01 på statsbudsjettet. I 2012 ble skolene godkjent etter privatskoleloven, og har drevet på dette grunnlaget siden høsten 2012. Skolene får nå tilskudd i henhold til privatskoleloven over kap. 228, post 75. I tillegg får skolene tilskudd over kap. 227, post 74. Det ekstra tilskuddet skal dekke differansen mellom det tilskuddet skolene fikk under

gammel ordning og det skolene har lovmessig krav på etter privatskoleloven. De samlede midlene til skolene over kap. 228 og kap. 227 skal derfor utgjøre et tilskudd på samme nivå som skolene fikk under kap. 230, post 01, inkludert lønns- og prisjustering. I tillegg er det lagt inn ekstra midler som skal dekke nye kostnader til arbeidsgiverandel til Statens pensjonskasse som følge av at skolene gikk over til privatskoleloven. Både tilskuddet over kap. 228 og kap. 227 blir prisjustert årlig.

Departementet opplever å ha en god og løpende dialog med Briskeby og Signo. I nevnte stortingsmelding legger Regjeringen opp til mange tiltak som skal forbedre tilbudet til barn, unge og voksne med særskilte behov. Tilbudet til hørselshemmede elever er en viktig del av dette. Blant annet skal Statped bygge kompetanse i alle regioner på opplæring til hørselshemmede som ikke bruker tegnspråk. Det er særlig viktig å styrke tilbudet som gis ved fylkeskommunale knutepunktskoler som er spesielt tilrettelagt for hørselshemmede elever. Briskeby kompetansesenter er en viktig samarbeidspartner i dette arbeidet. Tilsvarende er Signo en viktig samarbeidspartner når det gjelder å styrke kompetansen på døvblinde og døve med store tilleggsversker.

Gjennom en fortsatt god dialog mellom skolene og departementet vil vi også for fremtiden legge til rette for at Signo og Briskeby skal kunne fortsette å gi god opplæring til elever som har behov for deres spesialiserte skoletilbud, i tråd med avtalen om at statlig tilskudd skal være på nivå med det skolene fikk etter gammel ordning.

SPØRSMÅL NR. 930

Innlevert 1. mars 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad

Besvart 11. mars 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide

Spørsmål:

«I september 2012 stilte jeg spørsmål til utenriksministeren om det var riktig at terrorister som sitter i israelske fengsler får utbetalt høyere beløp jo lenger straff de er idømt. I følge utenriksministeren svarer «dekker den direkte støtten til fangene kantineutgifter». Oppslag i NRK Dagsrevyen 28/2 indikerer at utenriksministerens svar var misvisende.

Kan utenriksministeren bekrefte dette, og i så fall, gi utfyllende og korrigerende opplysninger om utbetalinger til terrorister?»

BEGRUNNELSE:

Den 5. september 2012 viste jeg til medieoppslag i Israel om at terrorister som sitter i israelske fengsler får utbetalt høyere beløp jo lenger straff de er idømt. I svaret ga utenriksminister Støre et helt annet inntrykk.

I svaret hevdes det at de innsatte terroristenes familie gis en sosialstønad. Størrelsen på denne «avhenger av hvor mange barn familien har og hvor mange år den innsatte har vært fengslet.» Utenriksministeren opplyste videre at formålet er «å kompensere for bortfall av inntekt. En tilsvarende ordning finnes i det israelske sosial- og trygdesystemet.» I følge utenriksministeren svar «dekker den direkte støtten til fangene kantineutgifter».

NRK Dagsrevyen formidler imidlertid opplysninger om at utbetalingene er gradert ut fra hvor lang straff terroristene er idømt. De som er dømt for terrorvirksomhet får dermed spesielt høye utbetalinger. Det vises til utbetalinger på opptil 18.000 kroner i måneden.

Dette er ut fra palestinske lønns- og stønadsnivåer høyt, noe som blir oppfattet som en form for påskjønnelse for terroristene. Jeg forutsetter at Utenriksdepartementet nå ettergår sannhetsgehalten i de opplysninger som er gitt og vil gjøre det helt klart for palestinske myndigheter at Norge ikke kan akseptere økonomisk premiering av personer som er dømt ansvarlig for terrorhandlinger.

Svar:

Jeg viser her til daværende utenriksminister Støres svar på spørsmål til skriftlig besvarelse, jfr. Dokument nr. 15:1876 (2011-2012), fra representanten Ropstad, besvart 10.09.12, og Dokument nr. 15:1905 (2010-2011), fra representanten Syversen, besvart 15.09.11

Først noen ord om bakgrunnen for saken: Spørsmålet om de palestinske fangers status i israelske fengsler inngår som en del av den bredere israelsk-palestinske konflikten. Mange palestinske fanger dømt i israelske domstoler har begått alvorlige forbrytelser. Enhver som medvirker til å utføre terrorhandlinger må stilles rettslig til ansvar. Samtidig må enhver rettsprosess være i samsvar med internasjonale regler.

Det norske engasjementet i Midtøsten er basert på et mål om å bidra til fred gjennom en to-statsløsning. Budsjettstøtten til Den palestinske selvstyremyndigheten (PA) er et viktig virkemiddel i denne prosessen. I dette arbeidet samarbeider vi nært med USA, EU og med flere europeiske og arabiske land. EU står for de største bidragene, mens USA er nest største giver. Norge har de siste årene ligget på 6./7. plass hva bidragenes størrelse angår, og Norge leder giverlandsgruppen, den såkalte Ad-Hoc Liaison Committee (AHLIC) som samordner innsatsen.

Sammen med de andre giverne gir vi budsjetstøtte til PA. Den samlede budsjetstøtten fra alle giverne utgjør om lag en fjerdedel av PAs totale budsjett. Andre inntektskilder er skatter og avgifter som

PA innkrever, samt toll- og avgiftsinntekter som Israel innkrever på vegne av PA i henhold til avtale.

Det er PA som bestemmer hvordan budsjettmidlene skal brukes. Brorparten av vår støtte går til lønn for lærere, helsepersonell, politi og andre offentlig ansatte. Samtidig er det både for oss og de andre giverne helt avgjørende at det er knyttet klare krav til budsjetstøtten, og at det påhviler palestinske myndigheter et dokumentasjonsansvar knyttet til disse kravene overfor giversamfunnet.

Norge koordinerer budsjettbidragene med de andre giverne. Verdensbankens krav og kontrollrutiner gjelder. Verdensbanken administrerer et fond og forestår utbetalingene fra fondet. Utbetalingene fra dette fondet er knyttet til at PA gjennomfører konkrete og avtalte reformtiltak innen finansforvaltning, styresett, kutt i offentlige utgifter og subsidier. Norge kunne innføre øremerking av budsjetstøtten, men dermed ville ikke pengene lenger kunne overføres via Verdensbankens fond sammen med penger fra andre giverne. I så fall ville Norge selv måtte etablere et eget omfattende kontrollregime uavhengig av våre partnere, og det anses ikke som hensiktsmessig. Det er også vår erfaring at det forhold at giverne står sammen, øker også innflytelsen på mottakerne sammenlignet med om hver giver skulle administrere sin egen økonomiske innsats.

Så til spørsmålet om utbetalinger til palestinske fanger i israelske fengsler. Ifølge PA er den omtalte støtteordningen ikke lønn – men direkte støtte til fangenes kantineutgifter og sosialstønad til de innsattes familier. Sosialstønaden skal kompensere for bortfall av inntekter der hovedforsørger ikke lenger har bidragsevne.

Dette har vi og andre giverne fått opplyst ved tidligere anledninger, og det ble igjen fastholdt av statsminister Fayyad i et møte som norske representanter hadde med ham i forrige uke. I dette møtet tok vi også opp innretningen og nivået på støtteordningen for fangene, og vi ga klart uttrykk fra norsk side at vi finner sider ved denne problematisk. Vi er også gjort kjent med nye opplysninger i dette spørsmålet som avviker fra tidligere informasjon gitt av PA. Vi har også gitt uttrykk for at vi finner dette uheldig.

For å få flere detaljer og nødvendige presiseringer, varslet de norske representantene under dette møtet at Norge sammen med Storbritannia vil følge opp spørsmålet med et felles brev til PA.

Daværende utenriksminister Støre har i svar til Stortinget informert om at størrelsen på sosialstønaden avhenger av hvor mange barn familien har og soningstiden til den innsatte. Basert på opplysninger mottatt fra PA, informerte Støre videre Stortinget om at det gis sosialstønad til palestinske innsatte i palestinske og israelske fengsler. Dette er stadig tilfelle, i følge palestinske myndigheter.

Det er imidlertid flere ulike ordninger og kanaler for sosialstøtte til palestinske fanger og deres familier. Palestinske myndigheter viser også til utbetalinger til palestinske fanger i israelske fengsler fra israelske myndigheter. Jeg går ut fra at dette knytter seg til palestinske fanger som enten har tilknytning til Israel gjennom statsborgerskap eller er bærere av såkalte israelske ID-kort fordi de er bosatt i Øst-Jerusalem og betaler skatter og avgifter til den israelske stat.

Vi har relativt nylig – og altså etter at daværende utenriksminister Støre svarte på spørsmålene – fått opplysninger som tilsier at forskjellene i både behovsprøving og kanaler for støtte er større og mer omfattende enn det vi har gått ut fra i følge de tidligere opplysninger vi mottok fra PA. Det er uheldig at den informasjon som først ble formidlet til Stortinget, som altså var basert på opplysninger innhentet fra PA på det tidspunkt, i ettertid er upresis.

Den ordningen som omfatter om lag 4600 palestinske fanger som er fengslet etter dom i israelske mi-

litærdomstoler skiller seg i større grad enn tidligere antatt fra øvrige ordninger knyttet til sosialhjelp. Dette er bakgrunnen for at Norge og Storbritannia sender et felles brev med spørsmål som trenger oppklaring til PA.

Jeg vil presisere at gruppen av palestinere som er dømt av israelske militærdomstoler, er meget uensartet og favner f.eks. mindreårige fengslet etter steinkasting, fengslede folkevalgte fra Hamas og langtidsfanger dømt for terrorhandlinger. Jeg minner samtidig om at det derfor er blitt stilt en rekke spørsmål ved grunnlaget og vilkårene for frihetsberøvelsene for flere av de innsattes vedkommende, blant annet om de er i samsvar med menneskerettighetene og humanitærretten.

Dersom det i svaret fra palestinske myndigheter til Norge og Storbritannia fremkommer opplysninger og presiseringer som ytterligere avviker fra informasjon som ble gitt Stortinget i 2011 og 2012, vil jeg komme tilbake til Stortinget på egnet måte med dette.

SPØRSMÅL NR. 931

Innlevert 1. mars 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen

Besvart 11. mars 2013 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Mange samer mistet skolegang på 1940-tallet som følge av krig og okkupasjon, og ble utsatt for et press for å slutte å snakke sine morsmål under den hardhendte fornorskingspolitikken.

Synes statsråden at Samefolkets fond i tilstrekkelig grad har vært til noen hjelp for å hjelpe utdanningsskadelidende samer og deres organisasjoner/foreninger, og synes det som er gjort tilstrekkelig for å synliggjøre denne gruppens spesielle situasjon og bakgrunnshistorie?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med opprettelsen av Samefolkets fond i år 2000 og frem til det ble tatt i bruk, var det tidvis en heftig debatt i ulike samiske miljøer om hvordan dette fondet skulle brukes og hvordan Sametinget skulle disponere avkastningen av dette fondet.

Ved et tilfelle, i 2004, ble Sametinget okkupert av eldre samer som uttrykte sterk frustrasjon over at de og andre utdanningsskadelidende samer var blitt utsatt for en urett, og at man ved opprettelsen av fondet,

blant annet fra Sametingets side, gav inntrykk av at man skulle gjøre opp for gammel urett.

Siden er vedtektene for fondet blitt vedtatt og man har igangsatt bruken av avkastningen av dette. I samme tidsrom er det også blitt opprettet en rettferdsvederlagsordning for utdanningsskadelidende samer og kvener som mistet skolegang både på grunn av Den andre verdenskrig og den hardhendte og urimelige fornorskingspolitikken som ble disse gruppene til del.

Selv om man har erkjent urett fra offisielt regjeringsside, synes det som om man ikke har tilgodesett den gruppen av utdanningsskadelidende samer tilstrekkelige tiltak gjennom Samefolkets fond, slik at også denne gruppen, deres organisasjoner og foreninger kan få tilbud som ivaretar felles behov og en bedre oppfølging når det gjelder å spre kunnskap om denne gruppens særegne situasjon.

Spøreren ønsker å få klarhet i om statsråden synes at forvaltningen av Samefolkets fond har tilgodesett felles behov for de som ble hardest rammet, både fysisk og psykisk, av fornorskingspolitikken, og som i tillegg ble rammet av krigens grusomheter på 1940-

tallet, og om statsråden har videreformidlet oppfordringer til Sametinget om å ta et særskilt hensyn til denne gruppen.

Svar:

Samefolkets fond på 75 millioner kroner ble opprettet ved Stortingets budsjettvedtak 16. juni 2000, som en kollektiv kompensasjon for språklige og kulturelle tap og forsakelser som tidligere tiders fornorskingspolitikk har påført det samiske folk. Flertallet i finanskomiteen uttalte følgende om opprettelsen av fondet, jf. Innst. S. nr. 220 (1999- 2000):

" ... tidligere myndigheters fornorskingspolitikk har medført store problemer for mange av de samene som vokste opp og fikk sin skolegang i denne tiden. Mange av dem fikk en mangelfull skolegang og har fått liten formell utdanning. Flertallet mener det bør opprettes et eget fond som en kollektiv erstatning for de skadene og den urett fornorskingspolitikken har påført det samiske folk. Det fremmes derfor forslag om å bevilge 75 mill. kroner til et slikt fond. Flertallet mener avkastningen av fondet bør forvaltes av Sametinget. Avkastningen av fondet skal gå til forskjellige tiltak som vil styrke samisk språk og kultur. Lag, foreninger og enkeltpersoner skal kunne søke om midler fra fondet. Det forutsettes at Regjeringen utarbeider vedtekter for fondet."

I B.innst. S. nr. 5 (2001-2002), ble følgende uttalt om fondet:

"Flertallet vil vise til at det er opprettet et «Samefolkets fond» som en kollektiv erstatning for de skadene og den uretten fornorskingspolitikken har påført den samiske befolkning. Flertallet slutter seg til at avkastningen av fondet ikke skal benyttes til individuelle erstatninger. Flertallet mener det er riktig at det er Sametinget som skal forvalte fondet."

Sametinget behandlet utkastet til vedtekter for Samefolkets fond under sin plenumssamling i mai 2002. Sametinget vedtok da å ta imot Samefolkets fond som et første ledd i forsoningen og fornyingen av forholdet mellom staten og samene, bl.a. under forutsetning av at regjeringen satte i gang et arbeid for å løse saken for de utdanningsskadelidte som følge av 2. verdenskrig. Flertallet i Sametinget ønsket ikke at avkastningen fra fondet skulle gå til individuelle erstatninger.

Vedtektene for fondet ble fastsatt ved kgl.res. 22. september 2006. Vedtektene fastsetter at fondets for-

mål skal være å yte tilskudd eller bidrag til tiltak som styrker og bidrar til revitalisering av samisk språk og kultur. Fondets midler skal ikke brukes til individuelle erstatninger. Vedtektene fastsetter også at Sametinget kan fastsette nærmere retningslinjer og prioriteringer for forvaltningen av fondets avkastning i samsvar med vedtektene. Avkastningen fra fondet ble tatt i bruk i 2008. Fastsettelse av bruken av den årlige avkastningen i budsjettet gjøres med grunnlag i vedtak om prioritering og satsingsområder for valgperioden.

Rammene for hvilke prioriteringer Sametinget kan gjøre følger av vedtektene og Stortingets forutsetninger. Jeg finner det ikke naturlig å oppfordre Sametinget til å prioritere bestemte personer eller grupper innenfor disse rammene. Det vil være opp til Sametinget å prioritere bruken av avkastningen slik at den på en best mulig måte styrker og bidrar til revitalisering av samisk språk og kultur.

Jeg er for øvrig enig med representanten Ørsal Johansen i at samer som både mistet skolegang, og som heller ikke fikk opplæring på sitt eget morsmål som en følge av fornorskingspolitikken, er en gruppe som har kommet særskilt uheldig ut. Følgene av den manglende skolegangen i kombinasjon med datidens fornorskingspolitikk, var at mange samiske barn ikke lærte å lese og skrive, og har levd som analfabeter hele livet.

På bakgrunn av den situasjonen besluttet Stortinget i 2005 enstemmig å opprette en tilpasset billighetserstatningsordning for samer og kvener som tapte skolegang under 2. verdenskrig, jf. Innst. S. nr. 152 (2004-2005) og St.meld nr. 44 (2003-2004) Erstatningsordning for krigsbarn og erstatningsordninger for romanifolk/tatere og eldre utdanningsskadelidende samer og kvener. Justiskomiteen viste blant annet til at kompensasjonen var ment som et håndslag til dem som har kommet særlig uheldig ut, og skulle forstås som en beklagelse til den enkelte.

Etter min vurdering er situasjonen og historien til de utdanningsskadelidende samene tydelig synliggjort og vurdert gjennom Stortingets behandling av St.meld nr. 44 (2003- 2004).

Spørsmål om saksbehandling ved søknader om billighetserstatninger/rettferdsvederlag fra utdanningsskadelidende samer og kvener blir besvart av justisministeren (spørsmål nr. 933).

SPØRSMÅL NR. 932**Innlevert 1. mars 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 13. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«I forbindelse med utbyggingen av Guolas kraftverk i Troms på 1960- og 1970-tallet, ble det igangsatt anleggsveibygging og andre tiltak i forbindelse med utbyggingen av kraftverket flere år i forkant av at konsesjon ble gitt.

Er statsråden kjent med forholdene rundt utbyggingen av Guolas kraftverk og om andre tilsvarende utbygginger ble foretatt på samme måte?»

BEGRUNNELSE:

Ved kgl. res av 14.juni 1968 ble det gitt tillatelse til ekspropriasjon av grunn og rettigheter til bygging av kraftverk ved Guolasjavri, og bærer i dag navnet Guolas kraftverk, og som i dag eies av Troms Kraft AS og driftes av datterselskapet Troms Kraft Produksjon AS.

I forbindelse med denne utbyggingen begynte man allerede i 1966 å bygge anleggsvei til utbyggingsområdet, altså før konsesjon til bygging hadde blitt gitt. Dette fikk konsekvenser for spesielt Skarfvaggi reinbeitedistrikt, viss områder ble langt under vann i den påfølgende utbyggingen.

For reinbeitedistriktet viste dette seg å være ødeleggende for videre virksomhet. Det er fremkommet informasjon som tyder på at verken det nevnte reinbeitedistriktet eller to tilgrensende reinbeitedistrikt ble gjort kjent med kraftverksutbyggingen ved Guolasjavri, før denne ble igangsatt.

Spørreeren ønsker å få klarhet i om Skarfvaggi reinbeitedistrikt, eller de tilgrensende reinbeitedistriktene, ble gjort kjent med utbyggingsplanene skriftlig, enten for reinbeitedistriktenes formenn eller andre representanter for disse.

Spørreeren søker også å få klarhet i om det har vært vanlig praksis ved andre kraftutbygginger at bygging av anleggsvei, eller andre tiltak forknippet med slik utbygging, er blitt foretatt 1-2 år i forkant av at konsesjon for slik utbygging er blitt gitt.

Svar:

Tillatelsen til å foreta regulering og overføring i Guolasjåkka ble gitt ved kongelig resolusjon 14. juni 1968, etter at saken først hadde vært behandlet av Stortinget, jf. St.prp. nr. 55 og Innst.S. nr. 146 (1967-68). Jeg viser til de tiltak og pålegg som er omtalt i proposisjonen og innstillingen i den forbindelse.

Ut fra spørsmålet om konsesjonsmyndighetenes avgjørelser kan bli påvirket av allerede foretatte tiltak, ble det vurdert en endring av vassdragsreguleringsloven § 2 i Ot.prp. nr. 50 (1991-1992), slik at bestemmelsen klart og utvetydig skulle uttrykke et forbud mot å sette i verk alle slags arbeider som henger sammen med en regulering før konsesjon er gitt.

Olje- og energidepartementet uttalte den gang blant annet:

”De bevisproblemer som arbeidsgruppen påpeker kan avgjort være en realitet. En annen ting er at det vil være svært vanskelig – og neppe heller ønskelig – å gripe inn overfor en del av disse tiltakene. Ikke upraktisk er avtaler hvor kraftutbygger skaffer en utkantkommune vegforbindelse eller på annen måte yter bidrag som for lokalsamfunnet og (fylkes-) kommunen er vesentlige. Det vil være høyst problematisk for konsesjonsmyndighetene å gripe inn i disse avtalene i strid med lokalsamfunnets egne ønsker.”

Departementet konkluderte slik:

”Man står med andre ord overfor et problem av svært begrenset omfang. I tillegg kommer de nevnte praktiske vanskene med å håndheve et forbud. Lovforbudet vil lett kunne bli en ren ”papirbestemmelse”. Uønskede disposisjoner bør styres ved hjelp av andre virkemidler enn et forbud i loven.”

Jeg legger uansett til grunn at konsesjonsmyndighetenes behandling av vannkraftsaker ikke påvirkes av tiltak som allerede måtte være foretatt i forbindelse med et kraftutbyggingsprosjekt som ennå ikke har fått konsesjon.

SPØRSMÅL NR. 933**Innlevert 4. mars 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 13. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden fremlegge en oversikt over hvor mange utdanningsskadelidende samer og kvener som er blitt tilkjent billighetserstatning eller rettferdsvederlag som følge av den hardhendte fornorskingspolitikken og mangel på skolegang som følge av Den andre verdenskrig?»

BEGRUNNELSE:

I de siste to tiårene av 1900-tallet kom det flere søknader om billighetserstatning fra utdanningsskadelidende samer og kvener på grunn av manglende skolegang som følge av Den andre verdenskrig og fornorskingsprosessen. Flere fikk veldig lite skolegang, noen var effektivt sett analfabeter og fikk heller ingen opplæring i sitt eget morsmål.

Disse søknadene ble stort sett alle sammen avslått, da man fra offisielt hold ikke så på bakgrunnsfaktorene som relevante for å tilkjenne billighetserstatning.

Man har siden erkjent at det var flere personer i denne gruppen som hadde blitt utsatt for både urimeelig behandling og som hadde lidd som følge av både krig og fornorskingspolitikk, og man innrettet en egen rettferdsvederlagsordning på 2000-tallet, og som er underlagt Statens sivilrettsforvaltning.

Det spørreeren søker å få svar på er hvor mange søknader om billighetserstatning som følge av de i oven nevnte faktorer som er innkommet gjennom årenes løp, og hvor mange søknader som er innkommet vedrørende rettferdsvederlag og som er blitt innvilget fordelt på både samer og kvener.

Svar:

Jeg viser til Stortingsmelding nr. 44 (2003–2004) der det fremgår at det skal etableres en særordning for utdanningsskadelidende samer og kvener. De første søknadene etter denne ordningen kom inn i 2005.

Nedenfor følger en oversikt over antall søknader fra utdanningsskadelidende samer og kvener etter opprettelsen av særordningen og hvor mange søknader som er innvilget.

Periode:	Søknader	%	Behandlet	%	Innvilget	%	Avslått	%
2005	703		0		0		0	
2006	410		71		64		7	
2007	183		835		637		198	
2008	65		189		136		53	
2009	30		110		81		29	
2010	29		40		25		15	
2011	22		36		26		10	
2012	6		19		9		10	
SUM søknader	1448	100%	1300	90%	978	75%	322	25%

I Stortingsmelding nr. 44 (2003-2004) ble forventet antall søkere som ville oppfylle vilkårene etter særordningen, anslått til å være ca. 800 personer. Som det fremgår av oversikten, var det per

31.12.2012 innvilget rettferdsvederlag til 978 søkere. Det er ingen søknadsfrist for denne gruppen, slik at tallet på innvilgede søknader fortsatt kan stige noe.

SPØRSMÅL NR. 934**Innlevert 4. mars 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Korsberg****Besvart 11. mars 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Viser til avisa Nye Troms torsdag 28. februar, samt lørdag 2. mars 2013 der det fremkommer at Forsvarets studiesenter har planer om å gå ut av Næringshagen i Målselv og etablere seg i nye lokaler.

Hva er årsaken til at statsråden ønsker et kraftig avvik fra dagens politikk angående Forsvarets studiesenter, og er dette i tråd med Stortingets intensjon på dette området?»

Svar:

Forsvarets behov for arealer skal så langt det er praktisk mulig dekkes gjennom eid bygningsmasse. Forsvarets studiesenter i Målselv ble opprettet som et prosjekt i 1989 og etablert permanent i 1994. Forsvarets studiesenter har leid lokaler i Næringshagen i

Målselv siden 2004, og Forsvaret har sagt opp leieavtalen med virkning fra 1. mars 2014.

Forsvarets behov og økonomi må ligge til grunn for valg av lokaler for Forsvarets studiesenter. Oppsigelsen av leieavtalen har sin bakgrunn i Forsvarets ønske om å redusere driftsutgiftene innenfor eien- dom, bygg og anlegg. Forsvarets høgskole opplyser at studietilbudet for Forsvarets ansatte ikke vil bli forringet ved å flytte senteret ut av Næringshagen. Forsvaret disponerer egnede eide lokaler for Forsvarets studiesenter i Indre Troms. På denne måten kan det gode utdanningstilbudet til personellet opprettholdes, samtidig som økonomiske midler frigjøres til prioriterte formål slik disse er beskrevet i langtidsplanen for Forsvaret som Stortinget behandlet 14. juni 2012.

SPØRSMÅL NR. 935**Innlevert 4. mars 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 11. mars 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med Forsvarssjefens arbeid med å tilpasse spesialstyrkenes ressurser for å kunne imøtekomme behov innen justissektoren har det fremkommet at Forsvarssjefen i utgangspunktet ønsker å legge ned MJK slik den er i dag.

Er statsråden på linje med Forsvarssjefens vurderinger av behovet for endringer i spesialstyrkeorganisasjonene?»

BEGRUNNELSE:

I iverksettelsesbrev til forsvarssektoren for langtidsperioden 2013-2016, står det i punkt 4.4.4 Tiltak/organisasjonsutvikling følgende:

"For perioden er det ikke lagt til grunn større endringer av spesialstyrkestrukturen. Spesialstyrkens basestruktur skal videreføres."

Videre står det at:

"FSK/HJK skal videreføre sin aktivitet i Rena leir, samt på Vealøs i Horten."

Om MJK står følgende:

"MJK videreføres på Haakonvern orlogsstasjon og med en enhet for styrkeproduksjon, trening og øving av maritime spesialstyrker på Ramsund."

Om spesialstyrkenes videreutvikling står dette:

"For å bidra til regjeringens krav om å styrke Forsvarets rolle innenfor samfunnssikkerhet, skal spesialstyrkene i perioden videreutvikle sin evne til å støtte justissektoren. Dette innebærer en helhetlig gjennomgang av spesialstyrkenes kapabiliteter og organisering med tilliggende fellesoperative støtteressurser. Resultatet av dette arbeidet vil kunne medføre endringer av spesialstyrkestrukturen, i tillegg til organisatoriske, beredskaps- og kapasitetsmessige justeringer av fellesoperative støtteressurser."

Under punkt 4.6.2 (Sjøforsvaret) operativ struktur, er det under operativ evne oppført evne til å gjen-

nomføre spesialoperasjoner. Strukturelement er MJK. Slik jeg tolker dette, er det ingen signaler om at det fra regjeringens har vært noen intensjon om å slå sammen FSK/HJK og MJK, slik forsvarssjefen ser ut til å ha handlet ut fra.

Svar:

Spesialstyrker er en viktig og strategisk ressurs for norske myndigheter. Over tid har Forsvaret utviklet spesialstyrker av meget høy kvalitet, med svært relevante og etterspurte kapasiteter.

Behovet for en videre utvikling av spesialstyrkene er omtalt i flere tidligere Stortingsdokumenter: St.prp. nr. 48 (2007-2008) Et forsvar til vern om Norges sikkerhet, interesser og verdier, Prop. 73 S(2011-2012) Et forsvar for vår tid og senest i Prop. 1 S (2012-2013). Det fremgår av budsjettproposisjonen at Forsvarsdepartementet (FD) har gitt forsvarssjefen (FSJ) i oppdrag å vurdere fremtidig beredskap og tiltak i spesialstyrkene for å sikre best mulig operativ effekt. FSJs fagmilitære anbefaling ble overlevert FD 1. februar 2013. Saken er nå til behandling i departementet. Regjeringen vil komme tilbake til Stortinget på egnet måte om saken.

FD driver kontinuerlig langtidsplanlegging i tråd med den praksis som ble beskrevet i St.prp. nr. 48 (2007-2008). Dette åpner for en økt fleksibilitet i planarbeidet. Omfang, innretning og hyppighet av de plan- og beslutningsdokumenter som presenteres for Stortinget kan nå i større grad tilpasses behovet for endring. Enkeltsaker og justeringer kan legges frem uten å måtte vente på en ny langtidsplan for sektoren. Det ligger også i FSJs instruks til enhver tid å vurdere den videre utviklingen av Forsvaret.

Utviklingen av spesialstyrkene inngår i likhet med andre områder i det kontinuerlige planarbeidet. Prosessen er ikke ferdigstilt og hensikten med arbeidet har hele tiden vært å styrke kapasiteten til spesialstyrkene. I FSJs anbefaling har han vurdert både beredskapsmessige og organisasjonsmessige tiltak, med tanke på å få en best mulig utnyttelse av spesialstyrkene.

Regjeringen legger stor vekt på å opprettholde den høye kvaliteten på norske spesialstyrker, slik at de fortsatt skal kunne løse komplekse og krevende oppdrag for Norge. Dette omfatter både evnen til å løse militære oppdrag og kontraterror-bistand til politiet, og er helt sentralt i min vurdering av en fremtidig videreutvikling av spesialstyrkene.

SPØRSMÅL NR. 936

Innlevert 4. mars 2013 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 11. mars 2013 av kulturminister Hadia Tajik

Spørsmål:

«Hva vil statsråden foreta seg for å unngå misbruk av skattebetalernes penger ifm. ymse kulturprosjekter for fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller er kjent med de omfattende utfordringene ved Rock City i Namsos, og viser til at saken har fått vesentlig dekning bl.a. i riksdekkende media. Spørsmålsstiller er kritisk til at styret og eier ikke har varslet fra om brudd på lover, og mener lovbrudd knyttet til bruk av skattebetalernes penger burde vært gjenstand for etterforskning. Rapporten om Rock City fra PwC viser omfattende lovbrudd på flere områder, og at det dreier seg om brudd både med hensyn til økonomi (bl.a. lov om offentlige anskaffelser) og mennesker (arbeidsmiljøloven).

I tillegg mener spørsmålsstiller det bl.a. bør stilles spørsmål ved Namsos kommunes omgang med skattebetalernes penger, og da særlig med hensyn til de garantiene som er gjort for lån og husleie. Det er også brakt på det rene at habilitet og skikkelig saksbehandling ikke har vært ivaretatt på en redelig måte, og i sum mener spørsmålsstiller at man her står overfor en såpass lang rekke lovbrudd og uregelmessigheter at det er helt nødvendig å stille spørsmål ved hvorvidt statsråden har kontroll med hvordan skattebetalernes midler blir forvaltet.

Svar:

Jeg mener at Kulturdepartementets rammeverk for tilskuddsforvaltning sikrer at tilskuddsbevilgningene forvaltes på en god måte.

Som bakgrunn for spørsmålet viser representanten til forhold som redegjort for i revisjonsfirmaet

PwC's rapport om Rock City Namsos AS, utarbeidet på oppdrag av styret i Rock City Namsos AS.

Departementet gir et driftstilskudd til Rock City Namsos AS og vil følge opp og kontrollere bruken av dette tilskuddet. Kommunal saksbehandling og tilskuddsforvaltning faller utenfor Kulturdepartementets ansvarsområde.

I rapporten fra PwC står blant annet at det statlige driftstilskuddet for 2013 fra Kulturdepartementet er utbetalt i sin helhet ved årets begynnelse. Dette er ikke riktig. Som det fremgår av tilskuddsbrevet for 2013, får Rock City kvartalsvise tilskudd hvorav kun første kvartalstilskudd på kr 1.459.750 er utbetalt.

Kulturdepartementet vil ikke utbetale ytterligere tilskudd til Rock City før det er klartgjort om det er grunnlag for videre drift. Videre har departementet anmodet Rock City om skriftlig dokumentasjon innen 20. mars 2013 på at tidligere års statstilskudd

er nyttet i henhold til forutsetningene i tilskuddsbrev. Samtidig skal Rock City bekrefte og redegjøre for hvordan selskapet vil følge opp de føringene som er lagt i tilskuddsbrevet for 2013.

I brev av 13. april 2012 til Stortinget/kontroll- og konstitusjonskomiteen er det redegjort for departementets samlede rammeverk for styring, kontroll og oppfølging av tilskuddsforvaltningen.

Tilskuddsforvaltningen i Kulturdepartementet er innrettet innenfor tre styringsnivåer med ulik grad av styringsintensitet. Dette er det redegjort for i Prop. 1 S (2010–2011) pkt. 6, og Prop. 1 S (2011–2012), begge steder side 27–29. Her framgår det blant annet at intensiteten på kontroll og oppfølging av det enkelte tilskudd vil variere ut fra risikovurderinger. I dette aktuelle tilfellet tilsier det en tett oppfølging og kontroll fra departementets side når det gjelder bruken av det statlige tilskuddet til Rock City.

SPØRSMÅL NR. 937

Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal

Besvart 13. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Vil helse- og omsorgsministeren gjøre rede for hvor mange samtidighetskonflikter man har hatt for luftambulansen i Helse-Fonna området det siste året, og på hvilken måte dette eventuelt er løst?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til spørsmål Dokument nr. 15:778 (2012-2013) om stasjonering av luftambulanse i Helse-Fonna området.

I svaret fra helse- og omsorgsministeren hevder han at dette området i dag har en meget god luftambulansedekning. Han viser i den forbindelse til at området i dag er betjent av ambulanshelikopter fra Bergen, Stavanger eller Ål.

Helse- og omsorgsministeren forstår åpenbart ikke at helikopter fra de nevnte steder vil medføre lang responstid, noe som i verste fall kan være kritisk når liv skal reddes.

Det hevdes også i svaret at det i de siste årene ikke har vært noen økning i antall samtidighetskonflikter uten at dette på noen måte er dokumentert.

Svar:

Når det gjelder luftambulansedekningen i Helse Fonna-området, har jeg fått følgende informasjon om status fra Helse Vest og Luftambulansen ANS:

Ulike deler av Helse Fonna-området kan nås fra ambulanshelikopterbasene i Stavanger, Bergen og Ål innen en flytid på 30 minutter. I tillegg kommer Sea King- basen på Sola.

Antallet oppdrag fra kommunene i Helse Fonna-området til ambulanshelikopterbasene som ble avvist eller avbrutt på grunn av samtidighetskonflikter var 44 oppdrag i 2009, 30 oppdrag i 2010, 25 oppdrag i 2011 og 30 oppdrag i 2012, dvs. at dette tallet har ligget relativt stabilt.

Luftambulansen ANS har ikke eksakt informasjon om hvordan disse avviste eller avbrutte oppdragene ble håndtert, men generelt vet vi at mange av disse oppdragene løses ved at de overføres til en annen luftambulansbase, evt. Sea King-basen på Sola.

Jeg viser ellers til mitt svar av 15. februar på spørsmål nr. 778.

SPØRSMÅL NR. 938**Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide****Besvart 12. mars 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer statsråden konsekvensene for den norske F-35-anskaffelsen av de varslede kuttene i det amerikanske forsvarsbudsjettet og en eventuell reduksjon i US Air Force (USAFs) anskaffelse av F-35A fra 19 til 14 fly i inneværende budsjettår?»

BEGRUNNELSE:

Amerikanske nyhetskilder melder fra en høring 28. februar i House Armed Services Tactical Air and Land Subcommittee i den amerikanske kongressen at generalløytnant Charles Davies, som er USAs "military deputy for acquisition", skal ha uttalt at budsjettkutt (såkalt "sequestration") vil nødvendiggjøre en reduksjon i USAFs anskaffelse av F-35A fra 19 til 14 fly i inneværende budsjettår. Reduksjonen vil ifølge Davies ha konsekvenser for enhetskostnad og ytterligere følgekostnader i form av forsinkelser og ytterligere reduksjoner i antallet fly som USAF kan anskaffe i budsjettåret 2014.

Svar:

Jeg viser til brev fra Stortingets president av 5. mars 2013 med spørsmål fra stortingsrepresentant Ine M. Eriksen Søreide om hvordan statsråden vurderer konsekvensene for den norske F-35-anskaffelsen av de varslede kuttene i det amerikanske forsvarsbudsjettet og en eventuell reduksjon i US Air Force (USAFs) anskaffelse av F-35A fra 19 til 14 fly i inneværende budsjettår.

De aktuelle budsjettkuttene i USA for den neste tiårsperioden (kjent som «sequestration») er automatiske kutt som på grunn av manglende budsjettenighet i USA, trådte i kraft 1. mars 2013. De automatiske budsjettkuttene har i utgangspunktet konsekvenser for hele den amerikanske statsadministrasjonen og innebærer flate kutt på ca. 10 % på alle budsjettposter for forsvarssektoren, herunder også for F-35-programmet.

I tillegg kom amerikanske myndigheter i høst ikke til enighet om et budsjett for inneværende budsjettår. Som følge av dette ble det vedtatt en såkalt Continuing Resolution som videreførte 2012-budsjettet frem til 27. mars 2013. Uten en ny avtale i Kongressen vil den amerikanske statsadministrasjonen måtte stenge etter denne dato. Onsdag 6. mars ble det fremmet et forslag i Kongressen som innebærer at forsvarssektoren får bevilgninger til å holde avdelingene i virksomhet ut inneværende budsjettår (t.o.m.

september 2013). Avhengig av forslaget endelige innretning kan dette gi mulighet for omprioriteringer mellom budsjettposter og dermed mulighet for å skjerme prioritert virksomhet. Presidenten har varslet at han ikke kommer til å benytte sin vetorett mot forslaget, og forslaget forventes fremlagt for avstemning i Kongressen i løpet av inneværende uke. Hvis forslaget godkjennes, vil det amerikanske forsvaret kunne videreføre sin aktivitet på et tilsvarende nivå som i dag, ut budsjettåret 2013.

Forsvarsdepartementet (FD) anser at de eksakte konsekvensene av de langsiktige amerikanske budsjettkuttene (sequestration) er vanskelige å forutse, da det så langt ikke er avklart hvordan kuttene skal gjennomføres. Basert på foreliggende informasjon ser det ut til at kuttene på kort sikt er planlagt dekket inn blant annet gjennom permitteringer av de ansatte en dag i uken, strenge restriksjoner på reisevirksomhet og redusert operativ aktivitet. I tillegg forventes justeringer av anskaffelsesporteføljen, herunder av anskaffelsesplanen for F-35. Signalene fra sentrale amerikanske aktører er at antallet fly USA kontraherer i 2013 kan bli redusert med anslagsvis 2 - 5 fly. Det kan ikke utelukkkes at et slikt kutt kan øke kostnadene noe for de flyene Norge får levert i 2015, men vi har ikke grunn til å tro at det vil påvirke totalprisen på anskaffelsen, da USA så langt ikke planlegger å redusere det totale antall fly de vil anskaffe. Uansett er det tatt høyde for en noe høyere pris på de flyene Norge mottar i 2015 gjennom usikkerhetsavsetningen knyttet til denne bestillingen.

Basert på foreliggende informasjon vil amerikanske myndigheter skjerme utviklingsfasen av F-35 fra konsekvensene av budsjettkuttene, slik at de langsiktige konsekvensene minimeres. Da budsjettkuttene vil påføre USA en rekke meget negative konsekvenser, ikke bare i forsvarssektoren, er FD av den oppfatning at amerikanske myndigheter trolig vil finne mer hensiktsmessige måter å løse sine langsiktige budsjettutfordringer på, til erstatning for sequestration. En slik løsning vil sannsynligvis innebære redusert risiko for prioriterte anskaffelsesprogram som F-35.

Basert på at amerikanske myndigheter arbeider for en langsiktig budsjettavtale med en mer fornuftig tilnærming enn sequestration, kombinert med det faktum at F-35-programmet har meget høy prioritet i USA, kan man på det nåværende tidspunkt anta at de langsiktige konsekvensene av den amerikanske budsjettuenigheten blir begrenset for den norske F-35-anskaffelsen.

SPØRSMÅL NR. 939**Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Geir-Ketil Hansen****Besvart 8. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Høyre la nylig fram et forslag om å senke satsen i formuesskatten til 0,5 prosent og heve bunnfradraget til mellom 20 og 25 millioner kroner.

Hva er provenyet, og hvilke fordelingseffekter vil dette ha hvis vi deler opp på kjønn, bydeler i Oslo og fylker?»

BEGRUNNELSE:

Høyre la nylig fram sitt forslag om å redusere formuesskatten betraktelig, både gjennom sats og bunnfradrag. Det er fra tidligere debatter klart at dette vil ha fordelingspolitiske konsekvenser hvor de med de største formuene vil få betydelige lettelser i sin personskatt. Vi vet også at lettelser i formuesskatten i større grad kommer menn til gode enn kvinner, at bydeler i Oslo Vest kommer bedre ut enn bydeler i øst, og at befolkningstette områder av landet tjener mer på dette enn distriktene. Vi ber derfor om en vurdering av de fordelingspolitiske effektene av å gjennomføre de grepene i formuesskatten Høyre foreslår.

En slik oversikt kan gjerne inneholde oversikt over hvor mye hver enkelt gruppe betaler inn i formuesskatt, endring i skatt, hvor mange personer som omfattes og annen relevant informasjon.

Svar:

Høyre la frem et forslag til endringer i formuesskatten 12. februar. Forslaget inneholder redusert skattesats fra 1,1 pst. til 0,5 pst. og økt bunnfradrag til et sted mellom 20 og 25 mill. kroner. I tillegg blir det åpnet for å øke ligningsverdiene av næringsseierdom.

I beregningene under tas det utgangspunkt i at bunnfradraget økes til 20 mill. kroner og at satsen reduseres til 0,5 pst. Ligningsverdiene av næringsseierdom endres ikke.

Tabell 1 viser hvordan endringen i skatt med forslaget fordeler seg mellom menn og kvinner for enslige. Ektepar lignes felles for begge formue. Fordeling på kjønn for ektepar kan derfor gi et misvisende bilde.

Tabell 1 Gjennomsnittlig endring i skatt i 2013 for enslige fordelt på kjønn. Forslag sammenlignet med 2013-regler. Negative tall betyr lettelser

	Antall	Endring i skatt. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner
Menn	1 168 900	-3 070	-2 600
Kvinner	1 190 100	-2 190	-1 800
I ALT	2 359 000	-5 260	-2 200

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Tabell 2 viser hvordan endringen i skatt med forslaget fordeler seg på ulike regioner.

Tabell 2 Gjennomsnittlig endring i skatt i 2013 fordelt på regioner. Forslag sammenlignet med 2013-regler. Alle personer 17 år og eldre. Negative tall betyr lettelser

	Antall	Endring i skatt. Mill. kroner	Gjennomsnittlig endring i skatt. Kroner
Oslo med omland	756 800	-4 180	-5 500
Bergen, Stavanger, Trondheim med omland	780 800	-2 350	-3 000
Andre kommuner med mer enn 10 000 innbyggere	1 666 200	-4 070	-2 400
Øvrige kommuner	919 100	-1 960	-2 100
I ALT	4 123 000	-12 560	-3 000

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt.

Beregningene som ligger til grunn for tabell 1 og 2, er basert på Statistisk sentralbyrås skattemodell, LOTTE-Skatt. Datagrunnlaget for modellen er et utvalg fra Statistisk sentralbyrås inntektsstatistikk for husholdninger for 2011. Denne statistikken gir informasjon om sammensetningen av inntekt og formue for hele befolkningen. Datagrunnlaget er framskrevet til 2013. Beregningene kan være usikre bl.a. fordi datagrunnlaget ikke omfatter alle skattyterne og er sjablongmessig framskrevet. Modellen tar heller ikke

hensyn til mulige endringer i atferden som følge av endringer i skattereglene.

Beregningsmodellen er ikke egnet til å fordele skattyterne på fylker eller bydeler i Oslo. Siden Høyres forslag innebærer generelle lettelser i formuesskatten, vil imidlertid en fylkesfordeling og bydelsfordeling (for Oslo) av formuesskatten i 2011, jf. tabell 3 og 4, gi et forholdsvis godt bilde av hvordan Høyres forslag vil slå ut i ulike fylker og bydeler.

Tabell 3 Fordeling av formuesskatten i 2011 på ulike bydeler i Oslo. Bosatte personer 17 år og eldre

	Andel personer i bydelen med formuesskatt. <i>Prosent</i>	Gjennomsnittlig formuesskatt for de som betaler formuesskatt. <i>Kroner</i>	Formuesskatt. <i>Mill. kroner</i>	Andel av total formuesskatt i Oslo. <i>Prosent</i>
Vestre Aker	36,0	75 700	952	29,4
Frogner	22,8	66 100	709	21,9
Ullern	35,0	66 200	579	17,8
Nordre Aker	28,2	22 700	243	7,5
Nordstrand	27,7	22 400	232	7,1
St. Hanshaugen	13,4	22 600	91	2,8
Østensjø	20,4	12 000	90	2,8
Alna	13,8	10 700	55	1,7
Grünerløkka	8,2	14 400	51	1,6
Bjerke	16,2	12 200	44	1,4
Sagene	10,3	12 200	39	1,2
Gamle Oslo	8,5	12 300	39	1,2
Stovner	15,0	10 700	38	1,2
Søndre Nordstrand	11,2	11 100	33	1,0
Grorud	12,3	11 000	28	0,9
Marka	28,5	45 300	17	0,5
Sentrum	5,1	18 300	1	0,0
Uoppgitt bydel	2,8	25 800	2	0,1
I ALT	18,7	34 900	3 243	100,0

Kilder: Statistisk sentralbyrås skattestatistikk for personer 2011 og Finansdepartementet.

Tabell 4 Formuesskatt i 2011 fordelt på fylker. Personer med formuesskatt og gjennomsnittlig formuesskatt

	Personer med formuesskatt	Gjennomsnittlig formuesskatt. <i>Kroner</i>	Formuesskatt ¹ . <i>Mill. kroner</i>	Andel av total formuesskatt ¹ . <i>Prosent</i>
Østfold	30 727	13 700	421	3,3
Akershus	89 355	21 200	1 894	14,9
Oslo	97 547	33 900	3 307	26,0
Hedmark	23 616	10 900	257	2,0
Oppland	26 618	11 000	293	2,3
Buskerud	35 887	18 700	671	5,3
Vestfold	28 803	16 700	481	3,8
Telemark	20 264	12 600	255	2,0
Aust-Agder	14 279	15 900	227	1,8

	Personer med formuesskatt	Gjennomsnittlig formuesskatt. Kroner	Formuesskatt ¹ . Mill. kroner	Andel av total formuesskatt ¹ . Prosent
Vest-Agder	23 298	17 200	401	3,1
Rogaland	69 051	17 600	1 215	9,5
Hordaland	66 201	18 800	1 245	9,8
Sogn og Fjordane	16 849	12 800	216	1,7
Møre og Romsdal	33 931	17 000	577	4,5
Sør-Trøndelag	37 224	14 700	547	4,3
Nord-Trøndelag	14 000	10 600	148	1,2
Nordland	25 475	11 200	285	2,2
Troms	17 020	12 900	220	1,7
Finmark	6 813	10 400	71	0,6

¹ Samlet formuesskatt er anslått ut fra gjennomsnittlig formuesskatt og antall personer med formuesskatt i de ulike fylkene. Gjennomsnittlig formuesskatt er avrundet til nærmeste 100 kroner.

Kilde: Statistisk sentralbyrås skattestatistikk for personer 2011.

SPØRSMÅL NR. 940

Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Oskar J. Grimstad

Besvart 13. mars 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Anser statsråden GTL for å være et miljøvennlig drivstoff?»

Svar:

Jeg viser i denne sammenheng til svar på spørsmål nr. 15 fra stortingsrepresentanten Ketil Solvik-Olsen av 4. oktober i fjor til finansministeren, om miljøegenskapene til syntetisk diesel (GTL), og svaret fra finansministeren av 11. oktober til dette basert på opplysninger fra Miljøverndepartementet og Klima- og forurensningsdirektoratet.

GTL (gas to liquids) er en raffineringssprosess for å omdanne naturgass eller andre gassformige hydrokarboner som metangasser over til langkjedete hydrokarboner som flytende drivstoff eller andre flytende oljeprodukter. For eksempel omdanning av naturgass til diesel, ofte omtalt som "syntetisk diesel". Det finnes ulike omdanningsprosesser. Det ferdige produktet fremholdes å ha høy grad av homogenitet, med lite svovel og aromater og et høyt cetantall som

gir god ("fullstendig") forbrenning ved bruk. Typisk gir GTL diesel derfor lavere forurensende luftutslipp enn konvensjonell diesel.

Som gjengitt i svaret fra finansministeren av 11. oktober foretok Klima- og forurensningsdirektoratet (den gang Statens forurensningstilsyn) en vurdering av miljømessige konsekvenser ved bruk av syntetisk diesel i 2008. Vurderingen bygget på ulike internasjonale studier gjennomført for å beregne utslipp til luft fra syntetisk diesel. Disse studiene viser at syntetisk diesel har lavere lokale utslipp enn konvensjonell diesel. Størrelsen på utslippsreduksjonene varierer imidlertid betydelig mellom ulike studier og avhenger av forutsetninger om type kjøretøy, euroklasse (utslippskrav), fart og motorbelastning. Klima- og forurensningsdirektoratet har hatt problemstillingen oppe til vurdering på nytt også de senere årene og trekker samme slutning - at internasjonale studier viser lavere utslipp av lokale luftforurensninger, men med betydelige variasjoner i resultater mellom studiene.

SPØRSMÅL NR. 941**Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 14. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«På Nettavisen den 4. mars står følgende overskrift "Si opp innen 10 dager, eller du får sparken". Det gjøres klart, ifølge Nettavisen, at dersom ikke ansatte over 65 år med 30 års opptjening i KLP følger oppfordringen fra sykehuset Innlandet vil de bli sagt opp! Det gjøres klart i brev til dem det gjelder at de har "en rett og plikt til å si opp din faste stilling i sykehuset".

Aksepterer statsråden at denne typen ultimatum stilles offentlig ansatte med oppnådd pensjonsalder og mulighet til å pensjonere seg?»

BEGRUNNELSE:

I Arbeidsmiljøloven gis det anledning for arbeidsgiver til å si opp ansatte som fyller 70 år. I offentlige tjenstepensjonsordninger er det anledning til å stå i arbeid til 70 år. At enkelte yrkesgrupper har særaldersgrense på for eksempel 65 år er sannsynligvis ment som en mulighet for arbeidstakere med spesielt krevende fysiske og/eller psykiske yrker til å forlate arbeidslivet tidligere enn "normalt". Det kan ikke være riktig at arbeidsgiver skal bruke denne aldersgrensen til å tvinge arbeidstakere ut av arbeidslivet. En henvendelse til arbeidstakere som er formulert slik den gjengis i Nettavisen er også fullstendig uakseptabelt. Henvendelsen må sannsynligvis også betraktes som brudd på arbeidsmiljølovens § 13 om diskriminering på grunn av alder.

Svar:

Spørsmålet i denne saken gjelder ansatte ved Sykehuset Innlandet, som hører inn under arbeidsgiverorganisasjonen Spekter sitt tariffområde. Det er ikke naturlig for meg å kommentere den konkrete saken spesielt, men heller gi en generell omtale av reglene.

Den alminnelige aldersgrensen i staten er 70 år, jf. lov om aldersgrenser for offentlige tjenestemenn m.fl. § 2. Stortinget har fastsatt lavere aldersgrenser enn den alminnelige (særaldersgrenser) for en del stillinger hvor tjenesten er særskilt krevende. Dette gjelder bl.a. for sykepleiere og hjelpepleiere. Som eksempel nevnes at sykepleiere har særskilt fastsatte aldersgrenser i medhold av lov om pensjonsordning for sykepleiere. Etter denne lovens § 6 er aldersgrensen 70 år for overordnede sykepleiere, sykepleiere i administrative stillinger og undervisningsstillinger, og 65 år for underordnede sykepleiere.

For statsansatte, fastslår aldersgrenseloven § 2 fjerde ledd at den som går inn under loven, plikter å fratrukke ved første månedsskifte etter at aldersgrensen for stillingen er nådd. Det er ikke krav om oppsigelse hverken fra arbeidsgiver eller arbeidstaker i disse tilfellene. Tilsetningsmyndigheten kan likevel bestemme at en tjenestemann skal kunne fortsette ut over den aldersgrense som gjelder for stillingen, jf. aldersgrenseloven § 3.

Regjeringen har som mål å øke avgangsalderen fra arbeidslivet, og at flere står lengre i arbeid. Det er gjennomført, og det jobbes med, flere tiltak for å oppnå dette. Pensjonsreformen, IA-avtalen og en rekke seniorpolitiske tiltak er viktige deler av arbeidet. Regjeringen vil videre settet i gang en prosess med å utrede aldersgrensene i arbeidsmiljøloven. Partene i arbeidslivet vil involveres i arbeidet gjennom en referansegruppe, sammen med blant annet Statens seniorråd og Senter for seniorpolitikk.

Jeg legger videre til grunn at lovlig fastsatte særaldersgrenser praktiseres i tråd med regelverket fastsatt av Stortinget. Jeg legger også til grunn at arbeidsgivere håndterer prosessen rundt avgangen på en ryddig og verdig måte.

SPØRSMÅL NR. 942**Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 14. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Ifølge rapporten Global Entrepreneurship Monitor har Norge hatt en klar fallende trend i tidligfase entreprenøriell aktivitet (TEA) siden toppåret 2005. Den negative trenden kommer særlig til syne i den fallende andelen av befolkningen som forsøker å etablere bedrift. Statsråden har tidligere sagt at han ikke er bekymret over Norges dårlige plassering på internasjonale undersøkelser om forskning og innovasjon.

Er statsråden like lite bekymret for Norges fallende trend når det gjelder entreprenøriell aktivitet?»

BEGRUNNELSE:

Norge deltok i 2011 for tolvte gang i Global Entrepreneurship Monitor – GEM. Tradisjonelt har Norge vært et av landene som har scoret høyest på innovasjon og gründerskap. Nye tall viser likevel en urovekkende utvikling: Vi taper terreng på statistikkene og har i følge GEM på få år gått fra topp tre til midt på treet, med en klar negativ utvikling over hvor mange som prøver å starte egen virksomhet.

Trenden kommer sterkest til syne i den fallende andelen av befolkningen som forsøker å etablere bedrift. Den negative utviklingen for entreprenørskap i Norge blir også reflektert på flere andre områder. Andelen av porteføljeetablerere (dvs. etablerere som eier to eller flere bedrifter) viser en fallende trend. Gründerteamets størrelse er også inne i en fallende trend, og gjennomsnittet er for første gang under 2 i Norge. I 2011 har også Norge den laveste andelen av bedrifter med vekstambisjoner som er registrert så lenge som Norge har deltatt i GEM. Med hensyn til innovasjonsgrad og eksport, havner Norge på gjennomsnittet for innovasjonsdrevne land.

I GEMs landoppsummering: Entreprenørskap i Norge 2011, framgår det videre bl.a. følgende:

- Siden toppåret 2005 har det vært en klart fallende trend i TEA (tidligfase entreprenøriell aktivitet) for Norge, og årets score er på 6,9 %.
- Trenden kommer sterkest til syne i den fallende andelen av befolkningen som forsøker å etablere bedrift.
- I 2011 har også Norge den laveste andelen av bedrifter med vekstambisjoner som er registrert så lenge som Norge har deltatt i GEM.
- Frykten for å mislykkes, som er en indikator på risikoaversjon, setter i 2011 en ny rekord på 40 % av befolkningen.

- Bare 53 % av befolkningen mener at entreprenørskap er et godt karrierevalg, en klar nedgang fra toppåret 2005 da denne andelen var 67 %.
- I ekspertundersøkelsen kommer det fram at manglende politisk prioritering i alle år har vært den største utfordringen i Norge.

Denne utviklingen forsterkes eller sementeres i GEMs internasjonale oppsummering for 2012 (Global Entrepreneurship Monitor 2012 Global Report) som nylig ble publisert. Utviklingen for Norges del går i feil retning i 9 av 14 målbare parameter, selv om endringene fra 2011 er små.

Mangel på kapital og kunnskap om hvordan en omsetter en forretningsidé til butikk, er de to viktigste grunnene til at gründere kapitulerer. Etter min mening kan dette problemet både løses ved en annen innretning av offentlige virkemidler, men også ved å stimulere private investorer som besitter kapital, erfaring og nødvendig kunnskap til å investere i gründerprosjekt i de første, mest kritiske fasene.

Svar:

Fornyelse og økt verdiskaping i næringslivet avhenger av at bedrifter som legges ned, erstattes av nye og mer lønnsomme bedrifter. Entreprenørens evner og muligheter til å etablere og utvikle ny virksomhet er derfor avgjørende for framtidig verdiskaping. Regjeringen jobber kontinuerlig med å bedre vilkårene for entreprenørskap i Norge. I forbindelse med RNB for 2012 ble det vedtatt å sette av midler til statlig deltakelse i de to første av inntil seks nye landsdekkende såkornfondene og etablerertilskuddordningen i Innovasjon Norge ble styrket i 2013-budsjettet.

For entreprenører er gode og stabile rammevilkår særdeles viktig. Regjeringen har gjort mye for å bedre rammevilkårene for næringslivet, bl.a. gjennom sitt forenklings-arbeid. Regjeringen har formulert et ambisiøst mål om å redusere næringslivets administrative kostnader med 10 mrd. kroner innen utgangen av 2015. Det er gjennomført eller under gjennomføring tiltak som bidrar til en reduksjon i næringslivets kostnader på nærmere 3 mrd. kroner. Til sammen er dette ambisiøse tiltak som vil gjøre det enda enklere å starte nye bedrifter i Norge, samt å få dem til å vokse.

Regjeringens økonomiske politikk har bidratt til at Norge har klart seg godt gjennom den internasjonale finanskrisen.

Selv om jeg er stolt over hva regjeringen har gjort for entreprenører, er jeg ikke tilfreds. Undersøkelser som Global Entrepreneurship Monitor er viktige for å overvåke omfanget av entreprenørskap i Norge. Jeg er imidlertid usikker på om tallene representanten viser til er så urovekkende som hun skal ha det til. Det er ikke slik at GEM-rapporten tegner et entydig negativt bilde av entreprenørskap i Norge.

Som representanten påpeker mente 53 prosent av de spurte at entreprenørskap var en god karrierevei i Norge i 2011. I 2012 har dette tallet falt moderat til 50 prosent. Men det som kanskje er vel så viktig er hvorvidt man oppfatter mulighetene for entreprenørskap som gode. 64 prosent sier at mulighetene for entreprenørskap er gode i Norge. Internasjonalt er det kun Sverige som har en høyere andel. I tillegg er det 80 prosent som sier at entreprenørskap gir høy status. Blant de innovasjonsdrevne økonomiene i undersøkelsen er det bare Irland og Finland som har en høyere andel. Når entreprenørskap gir høy status og mulighetene er gode i Norge, er det nærliggende å tro at det gode arbeidsmarkedet er en vesentlig forklaring på at ikke flere enn 53 prosent som oppgir entreprenørskap som en god karrierevei. Det er naturlig at personer med trygge og godt betalte jobber i mindre grad enn andre vil vurdere entreprenørskap som en god karrierevei.

Det finnes nok ikke noe svar på nøyaktig hvor mange entreprenører som er ønskelig. For å sikre ver-

diskaping og innovasjon trenger vi en god balanse mellom arbeidstagere og personer som forsøker å etablere ny virksomhet. Nivået på entreprenørskap må derfor sees i forhold til situasjonen på arbeidsmarkedet generelt. De landene som har høyest andel som er involvert i tidligfase entreprenørskap i GEM-rapporten, er de fattigste landene i undersøkelsen som Zambia og Ghana, rett og slett fordi alternativene på arbeidsmarkedet i disse landene er dårlig. Det kan kanskje også forklare hvorfor noen land som Hellas, Portugal og Irland passerte Norge og hadde en høyere andel som er involvert i tidligfase entreprenørskap i 2011.

Sammenlignet med tidligere undersøkelser var det Norges tredjeplass i 2010 som var mest oppsiktsvekkende og skyldes at mange land fikk et stort fall i andelen som var involvert i entreprenørskap, inkludert land som USA. At Norge er tilbake der vi var før 2010 kan betraktes som en normalisering.

GEM-rapporten er ikke den eneste kilden til statistikk om entreprenørskap og nyetableringer. SSBs tall for samtlige nyetableringer i Norge viser at antall nyetableringer økte med hele 12 prosent de tre første kvartalene i 2012 sammenlignet med tilsvarende periode året før. En ny nordisk rapport for perioden 2007 til 2009 finner også at Norge hadde de beste resultatene for vekstbedrifter i Norden. Hvilke kilder man velger har med andre ord betydning for hvordan man vurderer omfanget av entreprenørskap i Norge.

SPØRSMÅL NR. 943

Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 13. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Helseministerens eget partis representanter har i media lovet videre kjøp av tjenester ved Phoenix Haga. Nå har institusjonen fått beskjed om at det ikke blir noe forlengelse av avtalen.

Vil statsråden ta noe initiativ i saken, eller vil man nå bare avvente ny anbudsrunde?»

BEGRUNNELSE:

Phoenix Haga har fått beskjed av Helse Sør-Øst om at de ikke kan forlengte dagens avtale. Det melder NRK Østfold. Phoenix Haga må stenge 1. april. Ifølge Helse Sør-Øst er det ikke juridisk mulig å kjøpe

tjenester fra Eidsberg-institusjonen fram til ny anbudsrunde er klar.

Fremskrittspartiet har fremmet konkret forslag om å bevilge penger, slik at man kunne kjøpe ytterligere tjenester. Dette har ikke regjeringspartiene vært villig til å støtte. Dermed ser man nå konsekvensene av regjeringens og regjeringspartienes politikk.

Det kan også vises til utspill i media fra representanter fra Helseministerens eget parti, bl.a. dette oppslaget i Smaalenene <http://www.smaalenene.no/nyheter/article6360409.ece>. Gjennom dette utspillet har man gitt inntrykk av at man reddet institusjonen, men nå viser det seg altså at dette ikke medfører riktighet.

Svar:

Jeg har i likhet med mange håpet og trodd at vi skulle finne en løsning for Phoenix Haga. Helse Sør-Øst RHF har sett på mulighetene for å bidra til videre drift av institusjonen frem til en eventuell ny anskaffelse på rusområdet. Dette har dessverre vist seg umulig innenfor gjeldende lovverk.

Når det offentlige kjøper tjenester av private, må vi holde oss innenfor EØS-regelverket og regelverket for offentlige anskaffelser. Helse Sør-Øst RHF har nå kommet frem til at det ikke er lovlig adgang til en videreføring av avtaleforholdet med Phoenix Haga. Det må jeg akseptere. Jeg kan gjennom min rolle som

eier av de regionale helseforetakene be om mye, men jeg kan ikke be dem om å bryte loven.

Jeg vet at Phoenix Haga har innhentet juridisk bistand som har konkludert annerledes enn hva Helse Sør-Øst RHF har gjort i saken. Departementet har derfor bidratt til at denne argumentasjonen har blitt gjort kjent for Helse Sør-Øst RHF, slik at dette kan inngå i deres totale vurdering.

Jeg har tillitt til at Helse Sør-Øst RHF følger opp de styringssignalene jeg har gitt dem i oppdragsdokumentet for 2013 om å se på kapasiteten for langtids-plasser innen rus-behandlingen. En eventuell utvidelse av kapasiteten gjennom nye kjøp av tjenester fra private, vil måtte skje i tråd med gjeldende regelverk.

SPØRSMÅL NR. 944

Innlevert 5. mars 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 13. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«For mange vikarer er det et økonomisk problem å bli syk. Mange har ikke krav på sykepenger ifølge folketrygdloven. Dersom en vikar har fast avtale om å kunne tilkalles ved behov og blir syk i en friperiode vil vedkommende ikke få sykepenger selv om hun/han skulle vært på jobb neste dag. Mange baserer sin vikaravtale på at det jevnlig er behov for tjenesten og at inntekten er relativt forutsigbar. Uventet sykdom kan føre til økonomiske problemer i en periode.

Vil statsråden vurdere endringer som kan bedre denne situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

For mange, særlig i helsevesenet, er vikariater nesten ensbetydende med fast jobb. Det er stort behov for deres tjenester. For noen, som kanskje bare har oppnådd en fast deltidsstilling, kan det være aktuelt å forbedre økonomien ved hjelp av korte vikariater i perioder med fri fra den faste deltidsstillingen. Ved sykdom vil man miste muligheten til å ta jobber og til inntekt. Når man ikke har krav på sykepenger kan den økonomiske situasjonen bli kritisk i perioder. Mange har små barn og er avhengig av stabil inntekt. Sykdom vil gå ut over barna. Ved langvarig sykdom, eller ved innleggelse i sykehus, vil vikarer kunne miste flere ukers inntekt uten at dette kan kompenseres for med sykepenger.

Svar:

Retten til å få sykepenger gjelder bare så lenge man er i et arbeidsforhold. En person som avslutter et arbeidsforhold tirsdag og blir syk torsdag, har ikke rett til sykepenger som arbeidstaker. En del arbeidsforhold avbrytes noe uformelt, og det kan være tvil om arbeidsforholdet fortsatt består når vedkommende blir sykmeldt. Etter folketrygdloven § 8-15 andre ledd faller retten til sykepenger bort når arbeidsforholdet midlertidig avbrytes i mer enn 14 dager.

Arbeidsforholdet anses imidlertid ikke som avbrutt dersom arbeidstakeren har en fast turnusordning eller lignende. Kravet om tilknytning til arbeidsgiver vil da være oppfylt selv om det går mer enn 14 dager mellom to arbeidsdager. Dette vil for eksempel være tilfellet for den som har faste vakter hver tredje helg innen helsesektoren. Det vil da foreligge rett til sykepenger fra folketrygden så fremt arbeidstakeren fyller det generelle vilkåret om minste inntektsgrunnlag på 50 prosent av grunnbeløpet.

Hvis en person ikke har avtale om arbeid faste dager, men blir oppringt av arbeidsgiver etter behov, er tilknytningen til arbeidsgiver mer perifert. Arbeidsforholdet anses da for avbrutt ved mer enn 14 dagers avbrudd.

For å ha rett til sykepenger må man ha vært i arbeid i minst fire uker umiddelbart før arbeidsuførhet (opptjeningsstid), jf. folketrygdloven § 8-2. Når arbeidsforholdet anses for avbrutt, avbrytes også opp-

tjeningstiden for rett til sykepenger. Dersom arbeidstakeren slutter i arbeid, men begynner å jobbe igjen hos den samme arbeidsgiveren innen to uker, medregnes det tidligere arbeidsforholdet i opptjeningstiden, jf. folketryktdloven § 8-18 andre ledd.

I tilfeller hvor man inngår avtale med en arbeidsgiver for hvert enkelt arbeidsoppdrag, er tilknytningen til arbeidsgiver mer perifer enn ved fast turnusordning eller avtale om faste dager. Det er etter min vurdering rimelig å kreve at det foreligger en avtale om arbeid faste dager for at arbeidsforholdet skal gi grunnlag for sykepenger hvis det jobbes med mer enn 14 dagers avbrudd. Når det ikke foreligger en klar avtale om hvor mye vedkommende vil komme til å jobbe i fremtiden i forhold til et arbeidsforhold, er det også lite forutsigbart hvilken framtidig arbeidsinntekt som eventuelt skal erstattes ved sykdom. Jeg har

på denne bakgrunn ingen konkrete planer om å liberalisere gjeldende regelverk på dette området.

Jeg legger til grunn at en blant disse tilkallingsvikariene også finner en del med fast deltidsstilling, men som velger å forbedre økonomien ved hjelp av korte vikariater i perioder med fri fra den faste deltidsstillingen. Undersøkelser viser at mange deltidsansatte arbeider systematisk og over tid utover sin avtalte arbeidstid. Situasjoner der deltidsansatte både ønsker mer arbeid og jobber mer enn avtalt, er uønsket og unødvendig.

Ufrivillig deltid er en utfordring i norsk arbeidsliv. Regjeringen tar derfor sikte på å legge fram forslag til en endring i arbeidsmiljøloven for å sikre at deltidsansatte, som jevnlig har arbeidet utover avtalt stillingsbrøk de siste 12 måneder, gis en lovbestemt rett til større stillingsprosent. Forslaget vil klargjøre og styrke deltidsansattes rettigheter.

SPØRSMÅL NR. 945

Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 14. mars 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Ren galskap med ei E6-bru i Åkersvika" står det i HA 5.3.. Departementets uthalingstaktikk når det gjelder E6 gjennom Åkersvika ved Hamar møtes med hoderisting av alle. Det er utrolig at departementet i det hele tatt kan bruke ressurser på å utrede alternativer som er så håpløst urealistiske og kostbare som bruprojekt gjennom Åkersvika.

Når man har behandlet dette spørsmålet i 4 år, er spørsmålet; finnes det ingen grenser for departementets bruk av ressurser for å utsette en avgjørelse?»

BEGRUNNELSE:

Valg av trasé gjennom Åkersvika berører mange og følges av enda flere. Det er stor bekymring over at departementets beslutningsvegving vil forsinke hele E6-utbyggingen. Mange mennesker lever i usikkerhet mht. om departementet fortsatt skulle finne på å legge vegen i en ny trasé til tross for at alle lokalpolitikere og representanter fra distriktet har gått i mot det. Spørsmålet blir da om departementet sløser med ressurser på meningsløse utredninger for å hale ut tiden.

Svar:

Bakgrunnen for oppslagene i Hamar arbeiderblad 5. mars 2013 er at avisen har innhentet kommentarer til deler av brevet Miljøverndepartementet mottok fra Samferdselsdepartementet 14. februar 2013. I brevet framkommer det at Samferdselsdepartementet har fått Statens vegvesen til å se på ulike tilpasninger innenfor den utredete traseen gjennom Åkersvika naturreservat. Blant annet omfatter dette kostnadene ved å erstatte fyllinger i alternativ A med ulike lengder av bruer.

Sett utenfra kan det selvsagt stilles spørsmål ved hvorfor Statens vegvesen blir bedt om å se på ulike tilpasninger av alternativ A, men det følger av vår plikt til å sørge for at en sak er så godt utredet som mulig før vedtak treffes. Jeg er opptatt av å sikre at et vedtak av E6 gjennom Åkersvika er basert på gjennomførbare forutsetninger, slik at ikke videre framdrift og planlegging hindres. Forutsetninger i forhold til mulige avbøtende tiltak, økonomisk kostnader, beslag av verdifull landbruksjord, konsekvenser for omgivelsene og naturverdiene i Åkersvika, naturmangfoldlovens bestemmelser og internasjonale forpliktelser etter Ramsarkonvensjonen, er noen av alle de forhold det er nødvendig å ha oversikt over. Da vil

nødvendigvis Statens vegvesen kunne få noen tilleggsspørsmål, som de selv har avgjort hvor grundig det er nødvendig å utrede. Jeg går for øvrig ut fra at det ikke har krevd ressurser av noe særlig omfang hos en så erfaren organisasjon som Statens vegvesen, for å finne kostnadene ved ulike bru løsninger, samt gi en faglig vurdering av dem.

Statens vegvesen fikk blant annet spørsmål om kostnadene ved ulike bruløsninger som et mulig avbøtende tiltak ved alternativ A. At Statens vegvesen har klarlagt de betydelige kostnadene og ulempene

ved en lang bruløsning over Åkersvika vil være et viktig moment i den videre vurderingen av avbøtende tiltak. Det er ikke aktuelt med ei bru til mange milliarder kroner. Vi må derfor finne andre måter å kompensere best mulig for ulempene ved denne vegutvidelsen gjennom reguleringsplanprosessen. Jeg minner her om at alternativ A innebærer et vesentlig inngrep i Åkersvika naturreservat, som er et verneområde som også har internasjonal beskyttelse etter Ramsarkonvensjonen. Det er strenge retningslinjer for hvordan slike Ramsarområder skal behandles.

SPØRSMÅL NR. 946

Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Arve Kambe

Besvart 14. mars 2013 av fornyings-, administrasjons- og kirkeminister Rigmor Aasrud

Spørsmål:

«Siden 2005 har regjeringen opprettet en rekke nye hjemmesider på Internett i tillegg til alle departementer, direktorater, statlige etater. Vi minnes bl.a. sjefiegetliv.husbanken.no. I det siste er det opprettet www.enklereregler.no og www.minstemme.no.

Kan jeg få en oversikt over alle nye nettsider som regjeringen har lansert og/eller utviklet siden den tiltrådte i 2005, hva utviklings- og driftskostnadene for den enkelte side har vært, samt besøksstatistikk for den enkelte nettside og om de fortsatt er i drift?»

Svar:

Det er opp til hvert departement og hver etat å bestemme hvilke kommunikasjonsformer de ønsker å bruke, og det finnes ikke en sentral oversikt over hjemmesider som er etablert siden 2005 med besøks-tall og utviklings- og driftskostnader.

Stadig flere velger å bruke digitale kommunikasjonsformer, slik som nettsider, blogger og chat. Vi har etter hvert mange gode erfaringer med å kommu-

nisere med innbyggerne på nett. For eksempel etablerte FAD med små ressurser bloggen Enkelt og greit. Den har resultert i god respons fra innbyggere. Og kostnadene ved å lage bloggen var svært lave. Mange innbyggere mener også at det er enklere å komme til orde og i dialog med forvaltningen på nett, enn tidligere da man måtte sende brev eller ringe for å bli hørt. Terskelen for å ytre seg senkes, og det er bra for demokratiet.

Det er imidlertid relativt nytt å bruke internett som kanal for å kommunisere med innbyggere. Det innebærer at forvaltningen må gis mulighet for å teste ut forskjellige måter å bruke internett som kommunikasjonskanal på. Jeg mener at dette er positivt, og at erfaringene vi får, bidrar til at vi kan gjøre bedre valg for kommunikasjonsformer i framtida.

Drift og utvikling av nettsider inngår i det daglige arbeidet til statlige virksomheter. Jeg ser det ikke som hensiktsmessig å bruke ressurser på å samle inn oversikt over kostnader og besøkstall.

SPØRSMÅL NR. 947**Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Arve Kambe****Besvart 8. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Jeg er blitt kontaktet av en kvinne som har fullført kjønnsbekreftende operasjon fra mann til kvinne i Thailand. Dette har Ingelin betalt av egne midler etter at Rikshospitalet avsto søknad om operasjon i Norge. Etter retur til Norge vil ikke norske myndigheter gi henne nytt personnummer selv om kjønnskiftet er bekreftet av både sykehus, kirurg og fastlege i Norge.

Hvordan vil statsråden bidra til at Skattedirektoratet kan gjøre hverdagen for transseksuelle bedre ved å tildele nye personnummer?»

BEGRUNNELSE:

Rikshospitalet ved seksjon for transseksualisme avsto i mars 2011 en søknad fra Ingelin. Det er mitt inntrykk at flere som får avslag på tilsvarende operasjoner i Norge, søker seg utenlands f.eks. til Thailand.

Etter hva jeg har fått opplyst er det nylig blitt endring i regelverket i Sverige for å tildele nytt personnummer etter en slik operasjon, mens man i Norge krever oppmøte hos Rikshospitalet ved samme seksjon som tidligere har avvist søknadene. Mange har problemer med en slik ordning og mener det burde være tilstrekkelig med bekreftelse fra sykehuset som opererte og fastlege hjemme i Norge.

Det er Skattedirektoratet som kan endre personnummer etter slike operasjoner basert på Helsedirektoratets retningslinjer når det gjelder medisinsk bytte av kjønnsstatus. Denne saken ligger derfor i skjæringspunktet mellom flere departementer og direktorater. Jeg kunne valgt å sende spørsmålet mitt til helse- og omsorgsministeren siden Helsedirektoratet utformer retningslinjene, men det er likevel Skattedirektoratet som gjør vedtak i slike saker.

For mange av disse dette gjelder kan det oppfattes som en unødig byråkratisk prosess som tærer på psykisk etter langvarige prosesser fra man blir oppmerksom på at man har feil kjønn, reflekterer over dette og ulike løsninger, søker, avgjør og fullfører kjønnskorrigerende operasjoner. Flere opplever at transseksuelle og transepersoner er dårlig stilt når det gjelder rettigheter og behandlingsalternativer. Pasientombudene forteller også om en økning i antall saker til dem fra denne gruppen.

Ingelin opplever problemer med pass, passkontroller, utfylling av skjema og hverdagslige situasjoner som følger av mangelfullt personnummer.

Hun opplever ulik støtte fra ulike deler av det offentlige. Nylig har f.eks. Helfo innvilget en søknad om å få dekket utgifter til elektrolyse etter operasjonen med begrunnelse uønsket hårvekst hos kvinne.

Et kvinnelig personnummer for henne er en anerkjennelse fra samfunnet at hun er en kvinnelig borger av Norge. Hun opplever at denne anerkjennelsen vil ikke Norge gi henne, og hun sliter unødige psykisk med dette. Hun opplever videre at hun ikke kan leve som kvinne i Norge. Det er ikke så enkelt å f. eks. melde seg inn i en kvinneorganisasjon med mannlig personnummer. Spørsmålene som dukker opp er mange og varierte.

Jeg kan for min egen del ikke se noen forskjell på om operasjonen er foretatt utenlands eller i Norge, så lenge resultatet er blitt bra, verifisert og Ingelin har betalt alle kostnader selv.

Jeg forventer at slike saker som dette løses raskt.

Dersom statsråden mener Helse- og omsorgsdepartementet er rett instans for dette spørsmålet ber jeg om at det videresendes, men at problemstillingen tas opp med Skattedirektoratet og i et samarbeid mellom departementene.

Svar:

Personer som er bosatt i Norge, er registrert i folkeregisteret med et fødselsnummer (11 siffer, bestående av fødselsdato seks siffer og personnummer fem siffer). Fødselsnummeret er forskjellig bygget opp for kvinner og menn (tredje siffer i personnummerdelen er oddetall for menn og partall for kvinner). Personer som endrer kjønn, får derfor også endret personnummerdelen i sitt fødselsnummer.

Hvilket kjønn en person registreres med i folkeregisteret, bygger på den medisinske, biologiske definisjonen av kjønn. Dersom det i folkeregisteret skal gjøres endringer i registrert kjønn, må det dokumenteres at det er foretatt en kjønnskonneksjon.

I henhold til langvarig forvaltningspraksis hos helsemyndighetene og folkeregistermyndighetene endrer Skattedirektoratet kjønnsstatus i folkeregisteret og tildeler nytt fødselsnummer på grunnlag av bekreftelse fra lege ved Oslo universitetssykehus HF, Rikshospitalet, om at endelig kirurgisk konvertering av kjønn har funnet sted. Rikshospitalet har landsfunksjon for behandling av disse sakene. Gjennom sin landsfunksjon gir Rikshospitalet også norske borgere som er kjønnsoperert i utlandet, et tilbud om å få bekreftet kjønnskiftet som grunnlag for endring av personnummeret. Finansdepartementet er gjort kjent

med at det for enkelte oppleves problematisk å skulle henvende seg til Rikshospitalet for å få bekreftet behandling foretatt i utlandet.

Skattedirektoratet har imidlertid for en tid tilbake tatt opp med Helsedirektoratet spørsmål om også annen type dokumentasjon kan legges til grunn for endring av personnummer for personer som er behandlet i utlandet. Helsedirektoratet har på oppdrag fra Helse- og omsorgsdepartementet gjennomgått behandlingstilbudet for transseksuelle og transpersoner. I et brev 1. oktober 2012 til Helse- og omsorgsdepartementet foreslår Helsedirektoratet blant annet at det etableres et mer tilgjengelig tilbud for å få fastsatt at det er foretatt fullstendig kjønnskorrigerende operasjon, og at det utarbeides kriterier og et eget fastsatt skjema for en slik ordning.

Direktoratet foreslår også at det igangsettes et arbeid for å utrede begrepet reell kjønnskonvertering, med henblikk på å vurdere om det er behov for endringer i den norske modellen for kjønnskifte, herunder de juridiske forutsetningene for tildeling av kjønn/personnummer.

Helse- og omsorgsdepartementet har igangsatt et arbeid for oppfølging av de ulike anbefalingene i direktoratets rapport om behandlingstilbudet til personer med kjønnsidentitetstematikk. Problemstillingen som her er reist fra representanten Kambe vil bli fulgt opp i samarbeid mellom Finansdepartementet, Helsedepartementet, Skattedirektoratet og Helsedirektoratet.

Dette svaret er utarbeidet i samarbeid med helse- og omsorgsministeren.

SPØRSMÅL NR. 948

Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Siri A. Meling

Besvart 13. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«OED har sendt på høring forslag til endringer i tariffene for Gassled.

Har tariffene blitt endret i perioden 2003-2013 utover fastsettelsen av tariffen i forbindelse med etableringen av Gassled 1. januar 2003, hvilke endringer har i fall blitt foretatt, og hvilken prosess har vært knyttet til disse eventuelle endringene i tariffen?»

Svar:

Etter etableringen av Gassled er K-elementet i tariffene blitt endret i forbindelse med innlemmelser av nye transportsystem og ved introduksjon av nye tjenester i Gassled. K-elementet er del av kapitalelementet i tariffen, knyttet til historiske investeringer i Gassled.

Følgende transportsystemer har blitt innlemmet etter etableringen av Gassled:

- Kollsnes prosesseringsanlegg ble innlemmet med virkning fra 1. februar 2004
- Langeled rørledningen ble innlemmet med virkning fra 1. september 2006
- Tampen linkrørledningen ble innlemmet med virkning fra 1. september 2007

- Kvitebjørn gassrør, Etanor og Norne gasstransport ble innlemmet med virkning fra 1. januar 2009, og
- Gjølå gassrør ble innlemmet med virkning fra 1. juni 2010.

Kollsnes, Tampen link, Kvitebjørn gassrør, Norne gasstransport og Gjølå gassrør er etablert som nye tariffområder i Gassled og har fått egne tariffen basert på deres respektive investeringer og forventet kapasitetsreservasjon.

I forbindelse med fastsettelse av tariff for Langeled ble gjeldende tariff på alle utganger fra tørrgassområdet (område D) redusert for å tilsvare fastsatt tariff for Langeled. Dette ble gjort for å opprettholde prinsippet om samme tariff på alle utganger fra område D. Tariffen på alle innganger i område D, unntatt inn i Langeled på Nyhamna, ble samtidig økt tilsvarende slik at total transportkostnad ble uendret.

Da Etanor (etananlegg på Kårstø) ble inkludert ble det foretatt en forenkling av tariffene ved at den opprinnelige tjenesten for fraksjonering av etan ble lagt sammen med den nye tariffen for rensing, lagring og utskipning av etan. Denne tariffen ble fastsatt basert på investeringer og forventet gjennomstrømming, inklusive historisk gjennomstrømming.

Det er innført nye tjenester for fjerning og utblanding av karbondioksid og hydrogensulfid. For disse

tjenestene er det fastsatt egne K-elementer. Videre er det innført et K-element for avbrytbar kapasitetsreservasjon.

Forslag til tariffen for nye områder og tjenester som nevnt ovenfor har vært basert på beregninger foretatt av Gassco AS. Beregningene baserer seg på faktiske investeringer, forventede kapasitetsreservasjoner og en 7 pst. reell avkastning før skatt på inves-

teringen. Forslagene har blitt sendt på offentlig høring i henhold til vanlig praksis.

Utover endringene i K-elementet er det også innført I-elementer i tariffen etter at Gassled ble etablert. I-elementet er del av kapitalelementet i tariffen, knyttet til investeringer for opprettholdelse av systemet. I-elementene er fastsatt av Olje- og energidepartementet og slik at eierne er gitt en rimelig avkastning (7 pst.) på investeringene.

SPØRSMÅL NR. 949

Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Dagrun Eriksen

Besvart 15. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Anerkjenner statsråden at Oslo International Bible College (OIBC) var godkjent for 150 studieplasser som Kap 6A skole under privatskoleloven, og ikke 95, og vil statsråden sørge for at denne skolen får tilskudd i henhold til godkjenning og studenttall?»

BEGRUNNELSE:

Det var en forutsetning for de såkalte Kap 6A-skolene i den gamle privatskoleloven (friskoleloven) at de skulle få like gode rammebetingelser i nye lovverk. Det vises til Innst. O.nr. 89 (2006-2007):

«Flertallet forutsetter at 6A-skolene beholder like gode rammebetingelser i de lovene de kommer inn under. Dette innebærer blant annet at skolene beholder mulighet for framtidig tilskudd for faktiske elever begrenset til det elevtallet de i dag har godkjenning for.»

Skolene valgte forskjellige løsninger. Fagskoleløsningen ble understreket som et godt alternativ fra partiene i flertallet.

De Kap 6A-skolene som valgte å gå over i fagskoleloven fikk med seg tilskuddet til det elevtall skolen hadde siste skoleår. «Fremtidig tilskudd for faktiske elever begrenset til det elevtall de i dag har godkjenning for», er ikke fulgt opp for OIBC og Frelsesarmeens Offiserskole. Den 30. juni 2010 fikk Oslo International Bible College (OIBC), tidligere Regnbuen bibelskole, godkjenning fra Utdanningsdirektoratet til en økning fra 95 til 150 studieplasser. Dette var to dager før fristen til å søke overgang til fagskoleloven. Godkjenningsbrevet fra Utdanningsdirektoratet er datert 30.06.2010.

Da godkjenningen kom, valgte OIBC å søke overgang innen fristen 2 dager senere. I et svar på skriftlig spørsmål fra Stortingsrepresentant Svein Harberg datert 18.10.2011 skriver daværende Statsråd Tora Åsland:

«På det tidspunktet Oslo International Bible College gikk over fra privatskoleloven til fagskoleloven, hadde skolen godkjenning som fagskole for 95 elever.»

Dette må bygge på en misforståelse fra Statsrådens side. Skolen hadde 95 elever på overgangstidspunktet, men en godkjenning på 150 fra 6A-kapitlet. Som fagskole godkjent i NOKUT er ikke godkjenningen begrenset til et bestemt studenttall.

OIBC har siden også fått bekreftelse på vedtaket fra Utdanningsdirektoratet.

Svar:

På det tidspunktet Oslo International Bible College gikk over fra privatskoleloven, som 6A skole, til fagskoleloven, hadde skolen godkjenning som fagskole for 95 elever. Våren 2010, før de meldte overgang til fagskoleloven, rapporterte de til Utdanningsdirektoratet at de hadde 91 studenter.

Det var altså 95 elever som var utgangspunkt for beregningen av tilskudd under privatskoleloven, og dette tilskuddet ble ført videre med finansiering under fagskoleloven. Slik har Oslo International Bible College beholdt sine rammebetingelser ved overgang til fagskoleloven. Oslo International Bible College har som privatskole ikke vært godkjent for 150 elevplasser.

Jeg har fulgt opp forutsetningene i Innst. O. nr. 89 (2006–2007) og sørget for at tilskuddet til Oslo International Bible College følger de samme økonomiske rammebetingelser under fagskoleloven som de tidligere hadde under privatskolelovens kap. 6A. Forut for Oslo International Bible College var det flere sko-

ler som søkte og fikk innvilget overgang fra privatskoleloven til fagskoleloven. Også disse skolene har beholdt sine rammebetingelser på samme nivå under fagskoleloven som under privatskoleloven. Altså er det aktivitetsnivået frem mot overgangstidspunktet som ble lagt til grunn, ikke fremtidig aktivitet.

SPØRSMÅL NR. 950

Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter

Besvart 15. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Ifølge en rapport fra NHO Service er det i Norge svært liten valgfrihet når det gjelder tjenester innen eldreomsorgen, i forhold til i Sverige og i Danmark.

Synes statsråden at det er positivt eller negativt at valgfriheten når det gjelder tjenester i eldreomsorgen er klart mindre i Norge enn i de øvrige skandinaviske land?»

BEGRUNNELSE:

NHO Service fremhever at valgfrihet gir økt kvalitet på tjenestene i eldreomsorgen. Logisk sett innebærer dette at liten valgfrihet gir dårligere tjenester.

God eldreomsorg har vært en av regjeringens hovedsatsingsområder. Likevel er det kun 17 norske kommuner som gir brukere av omsorgstjenester mulighet til å velge mellom minst to leverandører av tjenester.

Svar:

Det er bred politisk enighet om at kommunene skal ha ansvaret for å levere velferdstjenester til sine innbyggere. Etter lov om kommunale helse- og omsorgstjenester har derfor kommunene et ansvar for å sørge for at innbyggerne tilbys nødvendige tjenester. Videre har Regjeringen i Meld. St. 12 (2011 – 2012) Stat og kommune – styring og samspill slått fast at den statlige styringen av kommunesektoren skal baseres på juridisk og økonomisk rammestyrt, veiledning og dialog. Stortinget har gitt sin tilslutning til

dette. I samsvar med kommunelovens prinsipper bygger helse- og omsorgstjenesteloven derfor på prinsippet om at den enkelte kommune selv skal avgjøre hvordan tjenesten organiseres ut fra lokale forhold og behov. Det er derfor opp til den enkelte kommune å avgjøre i hvilken utstrekning den ønsker å benytte private aktører til å utføre oppgaver på vegne av kommunen.

Vi er alle tilhengere av valgfrihet. Etter min vurdering sikres ikke nødvendigvis valgfrihet ved at staten går inn og styrer hvordan kommunen skal organisere sine tjenester. Det er heller ikke nødvendigvis slik at økt valgfrihet i seg selv gir økt kvalitet på tjenestene. Etter min vurdering sikres valgfrihet best ved at den enkelte bruker har gode tilbud å velge imellom. Det viktigste blir da etter mitt syn å bygge ut trygge og gode offentlige tjenester. Samtidig må det offentlige åpne opp for reell brukermidvirkning. Dette innebærer at brukeren må tilføres makt og innflytelse og i størst mulig grad settes i stand til å ta valg.

I dag bidrar over 170 000 ansatte med en kjempeinnsats for å sikre innbyggerne gode omsorgstjenester. Etter min vurdering får vi best kvalitet i omsorgstjenesten ved å gi kommunene gode rammevilkår. Det gir kommunene mulighet til kontinuerlig faglig utvikling i samspill med de ansatte. I tillegg må vi tenke nytt for å sikre bærekraftige og gode løsninger. Det skal vi gjøre gjennom en ny stortingsmelding om innovasjon i omsorg som legges fram senere denne våren.

SPØRSMÅL NR. 951**Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen****Besvart 14. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden det i dag er behov for undervisningsfilm, hvilken politikk føres for dette, og ser statsråden noen naturlige aktører som kunne ivareta rollen som portal for et nettbasert tilbud?»

BEGRUNNELSE:

Etter at NRK Undervisningsfjernsynet ble lagt ned for ca. ti år siden har tilbudet av undervisningsfilm for skolen blitt svekket. "NRK skole" legger ut egne programmer men produserer ikke lenger med sikte på undervisningssituasjonen, og tilbudet oppfattes blant mange lærere som svært begrenset. Kristiansand interkommunale AV-sentral er i mangel av nettbasert tilbud nokså utdatert. I møte med lærere særlig innenfor biologi, kjemi og yrkesfag hevdes det at det er vanskelig å lete seg frem til egnet norsk-språklig stoff på nettet. Selvsagt finnes det mye innholdsmessig relevant stoff på youtube og andre nettsteder, men lite som faktisk sett er produsert med tanke på undervisningssituasjonen. Det hevdes også å være vanskelig, og meget arbeidskrevende, å lete seg frem til egnet stoff.

Svar:

Senter for IKT i utdanningen ble etablert 1. januar 2010. Senteret samarbeider med innholdsleverandører som NRK Skole, TV2 Skole og Norge digitalt, og med de nasjonale sentrene. Både historisk og nytt materiale blir gjort digitalt tilgjengelig for skoleverket. På mange måter erstatter disse ressursene det gamle NRK Undervisningsfilm.

Ved søk på nettet finner en mye norskprodusert materiell og undervisningsopplegg som lærere kan få tilgang til, blant annet gjennom nettstedet <http://delogbruk.no>. Her finnes også en egen faggruppe for yrkesfag. Nettstedet NDLA produserer og tilretteleg-

ger fagstoff for videregående opplæring. Dette tilbudet omfatter fellesfag, programfag og yrkesfag.

Den digitale hverdagen har muliggjort nye undervisningsformer som tar i bruk teknologien, som omvendt undervisning ("flipped classroom"). Her får elevene mulighet til å sitte hjemme og via en nedlastet video se lærer forklare fagstoffet.

Det er et økende behov for nettbaserte tilbud. Samtidig er det viktig å få kunnskap om hvordan nettbaserte ressurser brukes og hva behovet er. Derfor fikk Senter for IKT i utdanningen i 2012 i oppdrag å gjennomføre en kartlegging av omfang av, bruk av og tilgjengelighet til digitale læringsressurser på ungdomstrinnet og i videregående opplæring. Selve datainnsamlingen er nettopp avsluttet og rapport fra denne skal etter planen foreligge i løpet av våren.

Denne rapporten vil gi viktig kunnskap når departementet skal vurdere hvorvidt det er behov for tiltak på dette feltet, og i så fall hvilke. Det er viktig at det foreligger nettbaserte tilbud til sektoren som godt nok imøtekommer de behov de ulike fagene setter.

Departementet har hatt kontakt med sentrale aktører i markedet for å diskutere hvordan en eventuelt kan utvikle gode ordninger for tilgang til og distribusjon av digitale læringsressurser ved bruk av Feide, et system for sikker tilgang og pålogging til digitale ressurser.

Det foreligger, ut fra det jeg her har omtalt, flere aktører som ivaretar en rolle som portal for nettbaserte tilbud. Jeg ser likevel at for den enkelte lærer kan det bli noe vanskelig å navigere i dette landskapet. Jeg vil derfor, blant annet på basis av rapporten fra den nevnte undersøkelsen, vurdere om vi skal ta noen ytterligere grep for å sikre at de ressursene som er utarbeidet er lett tilgjengelig. Departementet vil føre en politikk som sikrer et mangfold av digitalt tilrettelagt materiale skoler og lærere enkelt og lett kan bruke.

SPØRSMÅL NR. 952**Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Håkon Haugli****Besvart 13. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Bufetat har gjort en aktiv innsats for å rekruttere fosterforeldre blant par av samme kjønn. NRK meldte 4. mars om et gift par i Malm som er godkjent som fosterforeldre, men som tre ganger har opplevd at barnevernet har avbrutt plasseringer av fosterbarn med henvisning til at de er to menn og barnevernet ønsker "et mer tradisjonelt hjem".

Hvordan vurderer statsråden at arbeidet med å rekruttere par av samme kjønn som fosterforeldre går, og er det hennes inntrykk at slike par likebehandles med andre par?»

BEGRUNNELSE:

Hvert år er det behov for ca. 1000 fosterhjem i Norge. I en nyhetsakk i februar i år, ble det meldt at Bufetat manglet 500 fosterhjem. En del barn venter lenge på plassering i fosterhjem.

Med kampanjefilm, artikler og nettprat på nettsamfunn som «Gaysir» og «Blikk» har barnevernet forsøkt å rekruttere lesbiske og homofile par som fosterforeldre.

Paret i Malm, som NRK har truffet, ble godkjent som fosterforeldre for over et år siden, men ennå har de ikke blitt tildelt et barn. Alle de fem henvendelsene de har mottatt fra fosterhjemtjenesten har endt med avslag, tre av dem med henvisning til ektefellekjønn. "To menn var ikke ønsket som fosterforeldre, de ville heller ha et mer tradisjonelt hjem", forklarer den ene av dem til NRK.

I en situasjon der mange barn venter på fosterhjem, er det vanskelig å forstå at kvalifiserte fosterforeldre avvises med henvisning til faktorer som ikke har noe med omsorgsevne å gjøre.

Svar:

La meg aller først slå fast at verken lov, forskrift eller retningslinjer på fosterhjemsområdet gir uttrykk for at ulikekjønnede skal foretrekkes framfor likekjønnede fosterforeldre. I retningslinjene som utdypet fosterhjemsforskriften skriver departementet blant annet at fosterhjemmet bør bestå av to foreldre, men at det ikke er noe vilkår at paret er gift eller har inngått partnerskap. Klarere kan det knapt sies at seksuell orientering ikke skal ha betydning ved valg av fosterforeldre.

Samtidig er det slik at både barnet selv og barnets foreldre skal få anledning til å uttale seg før barnevernet velger fosterhjem. Grunnen er at et godt samarbeid mellom foreldrene og barnevernet vil kunne få avgjørende betydning for hvor vellykket en fosterhjemsplassing vil bli. Til syvende og sist er det barneverntjenesten som bestemmer hvilket fosterhjem som skal velges ut fra hva som totalt sett er den beste løsningen for barnet. Det er neppe forenlig med denne målsettingen å plassere barnet i et hjem som foreldrene tydelig gir uttrykk for at de ikke kan akseptere. På den annen side, og som et fosterbarn skriver på Facebook: Fosterforeldres evne til å tilby omsorg, trygghet og kjærlighet er mye viktigere enn foreldres preferanser når det gjelder valg av omsorgspersoner. Det er slike evner som sikrer gunstige og stabile oppvekstvilkår for barn.

Jeg har ikke inntrykk av at Bufetat vurderer annet enn omsorgsevne når de rekrutterer potensielle fosterforeldre. Derfor er det selvsagt uheldig hvis gode fosterhjem i praksis blir stående ubrukte på grunn av gamle fordommer.

Når departementet skal revidere retningslinjene for fosterhjem vil jeg se hva som kan gjøres for å forhindre dette. Ikke minst vil jeg at det skal komme tydeligere fram hva barnet mener, og at dette inngår i den helhetlige vurderingen.

SPØRSMÅL NR. 953**Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 14. mars 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Vil utviklingsministeren gjøre noe konkret for å få slutt på barnedrap og amputasjon og lemlestelse av albino-barn i Tanzania?»

BEGRUNNELSE:

FNs høykommissær for menneskerettigheter er forferdet over hva som skjer med albino-barn i Tanzania. Bare siste måneden har det vært fire kjente tilfeller av lemlestelse og drap på albinoer. Av 72 kjente drap på mennesker med albinisme, er bare 5 stilt for retten.

Dette er uakseptabelt, og når Tanzania er et av hovedmottakslandene for norsk bistand i Afrika, bør Norge vise hva de mener om dette.

Svar:

Drap og lemlestelse av personer med albinisme er et av de mest alvorlige menneskerettighetsovergrepene i Tanzania. I flere år har myndighetene arbeidet med å få en slutt på overgrep som har rot i overtro og skadelige kulturelle praksiser. Dette har ført til en betydelig økning i medias behandling av slike saker, og offentlig debatt om hvordan kampen best kan føres. Nasjonale bevisstgjøringkampanjer og egne kostskoler for barn med albinisme har vært blant tiltakene. Myndighetene har også gitt direktiver om at overgrep skal straffes, men erkjenner at rettsystemet ikke har lyktes i å hindre nye overgrep. Etter en nedgang i 2012 har det dessverre vært en økning i overgrep mot personer med albinisme den senere tiden. Dette er sterkt beklagelig.

Bekjempelse av overgrep mot personer med albinisme krever innsats og tiltak på flere områder, fra

styrking av rettsvern til bevisstgjøring og ikke minst utdanning. Myndighetene har et overordnet ansvar men også sivilsamfunn og media har en rolle. Gjennom vår ambassade i Dar es Salaam støtter vi organisasjoner som arbeider på flere av disse områdene. Gjennom FN støtter vi blant annet tiltak rettet mot styrket gjennomføring av Tanzanias internasjonale forpliktelser, herunder konvensjonen om ikke-diskriminering og beskyttelse av sårbare grupper. Andre tiltak er rettet mot å styrke Tanzanias rettsvesens evne til å beskytte kvinner og barns rettigheter. Norge er betydelig giver til UNICEF og UNESCO globalt. Disse FN organisasjonene arbeider med å sikre at personer med albinisme får tilgang til utdanning og at myndighetenes kampanje for bevisstgjøring rundt personer med albinisme gjennomføres. Norge støtter også et fond for finansiering av lokale frivillige organisasjoner der også organisasjoner som arbeider for personer med albinismes rettigheter har fått midler.

Sammen med kunnskapsminister Kristin Halvorsen reiser jeg neste uke til Tanzania. Hovedfokus for besøket er energi og utdanning. Rettferdig fordeling og respekt for menneskerettighetene er grunnleggende forutsetninger for utvikling og vil være gjennomgående tema i de møtene vi har. Utdanning er nøkkel til å bekjempe overtro og styrke respekt for menneskerettighetene. Dette er spørsmål som vil bli tatt opp under besøket.

Norge har et langvarig og langsiktig samarbeid med Tanzania. En del av dette samarbeidet er også dialog om de vanskelige spørsmål. Jeg vil derfor be ambassaden om å følge opp styrking av rettsvern og rettigheter for personer med albinisme i sin dialog med myndighetene.

SPØRSMÅL NR. 954**Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Karin S. Woldseth****Besvart 13. mars 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren gjøre noe for å påvirke Marokko, slik at aktivistene fra Vest-Sahara kan få en rettferdig rettsak, og som bidrar til at rettsikkerhet og menneskerettigheter blir ivarettatt?»

BEGRUNNELSE:

For et par uker siden ble 24 aktivister fra Vest-Sahara dømt i en militær domstol. 9 av dem fikk livsvarig og de andre mellom 20 og 30 år i fengsel.

Dette viser at Marokko fremdeles ikke følger de europeiske standardene når det gjelder rettsikkerhet og menneskerettigheter. Dette til tross for at de er observatører til Europarådet med talerett. Både den politiske komiteen og lovkomiteen i Europarådet skulle hatt møter i Rabat i Marokko i mars og april 2013, men jeg har sendt et brev til presidenten i Europarådets parlamentarikerforsamling, hvor jeg forklarer at jeg finner det uriktig med tanke på den siste tids utvikling i Marokko, å delta på møter i et land, som ikke følger de standarder til en institusjon de gjerne vil være en del av.

Svar:

I februar 2013 ble 24 sahwawier dømt av en militær domstol i Rabat i Marokko for drap på 11 marokkanske myndighetsrepresentanter og for å ha medvirket til opptøyer i forbindelse med fjerningen av en protestleir nær byen Laâyoune i Vest-Sahara i oktober 2010. I følge en marokkansk menneskerettighetsorganisasjon skal alle de dømte ha anket dommene.

Enhver rettsprosess må være i samsvar med internasjonale menneskerettighetsstandarder. Norge forventer at Marokko gir alle fengslede en rettferdig rettergang. Det er særlig kritikkverdig at sivile stilles for militære domstoler. Norge har tatt opp dette temaet i samtaler med marokkanske myndigheter, og vi kommer til å følge opp også med hensyn til denne rettsaken.

Slik bruk av militære domstoler er også kontroversielt i Marokko. Etter krav fra en rekke marokkanske menneskerettighetsorganisasjoner, har Marokkos myndighetsoppnevnte nasjonale menneskerettighetsråd nylig lagt frem et forslag om en reform av domstolene, som vil avskaffe adgangen til å stille sivile for militære domstoler.

Norge støtter den marokkanske menneskerettighetsorganisasjonen Association Marocaine des Droits Humains (AMDH) som har vært til stede i rettsaken mot de 24 sahwawiene. Vår ambassade følger dessuten saken tett. Når det gjelder lovreform, gir Norge støtte til Europarådets rådgivende organ, Den europeiske kommisjonen for demokrati gjennom lovgiving (Veneziakommisjonen), sitt arbeid i Marokko. Veneziakommisjonens prosjekter inngår i avtalen mellom Marokko og Europarådet, som en del av Europarådets naboskapsprioriteringer.

Europarådet skal blant annet bistå Marokko i arbeidet med reform i justissektoren. Bistanden omfatter rettslige vurderinger av lovtkast og av gjeldende lovgivning av betydning for demokratiske institusjoner og funksjoner, inkludert menneskerettigheter som forsamlingsfrihet, organisasjonsfrihet og ytringsfrihet. For øvrig har Marokko status som «partner for demokrati» med talerett i Europarådets parlamentarikerforsamling (PACE).

Europarådet har en sentral rolle i arbeidet for å sikre respekt for menneskerettigheter, demokrati og rettsstatsprinsipper i vår del av verden. Europarådet er det fremste forumet for regelverks- og standardutvikling på disse områdene i Europa. Norge mener at overføring av Europarådets kompetanse vil være svært verdifullt for land i Nord-Afrika og Midtøsten som ligger etter i utviklingen når det gjelder dette, men som uttrykker vilje til å gjøre noe med det.

Det kan for øvrig nevnes at Norge tidligere i vinter har signalisert til UNHCR at vi ønsker å øke den norske støtten til det svært viktige tillitsskapende arbeidet de gjør mellom partene i Vest-Sahara-konflikten.

SPØRSMÅL NR. 955**Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 14. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Norske pensjonister i Thailand blir trukket for kildeskatt av norske myndigheter, mens norskpakistanere i Pakistan slipper. Forskjellsbehandlingen gjennomføres ved å kreve at norske pensjonister i Thailand må dokumentere at de har betalt en skatt som ikke finnes til thailandske myndigheter. For kort tid siden fikk flyselskapet Norwegian nei fra regjeringen til å bruke thailandske flyvertinner på flyvninger mellom Norge og Thailand.

Hva skyldes regjeringens innbitte motstand mot Thailand og norske pensjonister i landet?»

Svar:

Den skattemessige behandlingen av pensjon utbetalt fra Norge til personer bosatt i Thailand fremstår som strengere med hensyn til dokumentasjon enn når pensjonen utbetales fra Norge til personer bosatt i Pakistan. Dette skyldes imidlertid ikke at norske

skattemyndigheter bevisst “forskjellsbehandler” de to pensjonistgruppene. Den ulike behandlingen skyldes ene og alene at skatteavtalen med Thailand inneholder andre betingelser for skattefritak i Norge enn skatteavtalen med Pakistan gjør.

Disse forholdene har jeg tidligere i år gjort rede for i en rekke skriftlige svar til flere stortingsrepresentanter fra Fremskrittspartiet. Jeg viser i den anledning særlig til mine svar av 7. januar d.å. på spørsmål nr. 559 fra stortingsrepresentant Henning Skumsvoll, spørsmål nr. 574 og 575 fra stortingsrepresentant Åge Starheim, spørsmål nr. 577 fra stortingsrepresentant Kenneth Svendsen og spørsmål nr. 578 fra stortingsrepresentant Per Roar Bredvold.

Når det gjelder flyselskapet Norwegian's ønske om endringer i utlendingsforskriften slik at selskapet kan benytte thailandske flyvertinner på flyvninger mellom Thailand og Norge, er dette et spørsmål som det tilligger Arbeidsdepartementet å kommentere.

SPØRSMÅL NR. 956**Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 13. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Transport og kommunikasjonskomiteen besøkte nylig Danmark. I Justisdepartementet fikk vi en orientering om den danske versjonen av nasjonalt Nødnett som er fullt innført innenfor en kostnadsramme på 600 mill.kr. mot foreløpige anslag i Norge på 6 mrd.kr. Til komiteen ble det som svar på spørsmål opplyst at brukerne ikke betalte for bruken; dvs. at alle frivillige organisasjoner som gjør en viktig jobb i beredskapsarbeidet også i Danmark slipper ekstra kostnader.

Vil statsråden sørge for en tilsvarende løsning også i Norge?»

Svar:

I Danmark har man valgt en annen tilnærming enn i Norge. Nettet eies av Dansk Beredskapskom-

munikation, et datterselskap av Motorola. Staten har betalt etableringskostnader og kjøper tjenester (drift) over en periode på ti år og antall forventet brukere er oppgitt til 20-40 000. For dette oppgir de å betale ca. 1.6 mrd. danske kroner over perioden, derav totalt 1 mrd. kroner til drift. Kostnader til kontrollrom og radioterminaler er ikke inkludert.

I Norge er førstegangsinvestering i kommunikasjonsentraler til alle landets nødmeldesentraler (110, 112, 113) og alle legevakter og akuttmottak inkludert i anskaffelsen. Det gjelder også førstegangsinvestering i håndholdte og kjøretøymonterte radioterminaler til nødetatens innsatspersonell. Den norske bevilgningen dekker blant annet anskaffelse av Nødnett og utstyr, prosjektkostnader og drift i utbyggingsperioden. Øvrige driftsutgifter skal dekkes via brukerbetaling. Når Nødnett er i drift i hele landet vil dette utgjøre et årlig beløp på om lag 300 mill. kroner.

Det er i tillegg store geografiske forskjeller mellom landene. Norge har et areal på 324 000 kvadratkilometer mens Danmark har et areal på ca. 44 000 kvadratkilometer. I tillegg er topografien svært forskjellig. Det er generelt dyrere å bygge infrastruktur og mobil radiokommunikasjon i land med Norges størrelse og topografi enn i land med Danmarks størrelse og topografi. En annen viktig forskjell er at Danmark ikke vil eie nettet når avtalen går ut etter 10

år, og at den som eier nettet kan selge tjenester til andre under bestemte vilkår. I Norge vil alle inntekter knyttet til bruk av nettet tilfalle staten siden staten eier nettet.

De frivillige organisasjonene er svært viktige i redningstjenesten. Jeg vil komme tilbake til nærmere omtale i den kommende meldingen til Stortinget knyttet til oppfølging av 22. juli-kommisjonens rapport.

SPØRSMÅL NR. 957

Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen

Besvart 13. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til å få endret ekspropriasjonsverderlagsloven for å sikre at privat eiendomsrett fortsatt skal gjelde for skog- og landbruks-eiendommer etter høyesterettsdommen som ble avsagt 24. oktober 2012?»

BEGRUNNELSE:

Norsk rett bygger på privat eiendomsrett hvor andre ikke kan tilegne seg grunneiers arealer uten å betale erstatning. Dette følger av Grunnloven § 105. Utgangspunktet for erstatningsreglene er at eiers økonomiske stilling ikke skal bli dårligere som følge av avståelsen og det er det økonomiske tapet som skal erstattes.

Da det kan være vanskelig å fastsette det økonomiske tapet for den enkelte skal verdsettelsen etter gjeldende rett skje på grunnlag av salgsværdien (omsetningsverdien) eller bruksverdi for eieren dersom denne er høyere enn salgsværdien for eiendommen som avstås.

Høyesterett har i dom av 24. oktober 2012 lagt til grunn at det ikke eksisterer et marked for grunn til basestasjoner selv om det er inngått flere tusen avtaler med grunneiere basert på frivillighet. I følge høyesterett finnes det ubegrenset antall mulige lokasjoner samtidig som det er et fåtall interessenter, slik at det ikke eksisterer et marked i tradisjonell forstand. Dermed er det ikke grunnlag for erstatning etter salgsværdi. Fordi grunneier ikke kan dokumentere at bruksverdien på den gjenværende eiendommen har gått ned, får han ingen erstatning overhodet.

Resultatet av høyesterettsdommen blir at grunneierne må avgi sine arealer helt gratis til kommersiel-

le selskaper. I en pågående sak krever Telenor at grunneier stiller sin grunn til disposisjon uten å gi erstatning for arealet Telenor skal bruke.

Som følge av dommen er dette nå gjeldende rett og kan kun endres ved at høyesterett selv avsier en ny dom eller at lovgiver endrer loven.

Det er åpenbart at enhver basestasjon som plasseres på en annen manns grunn vil redusere verdien på eiendommen. Hvor mye avhenger av plasseringen. Plasseres basestasjonen i et villastrøk eller på taket av en bygård vil verdiforringelsen være større enn om basestasjonen plasseres i utmarka på en landbruks-eiendom. Uansett hvor den plasseres vil det skje en verdiforringelse, dels som følge av bruksretten (alternativt gjennom avståelse av grunn), og dels som følger av ulempe på gjenværende eiendom. Det er dette økonomiske tapet som skal erstattes etter norsk rett og som nå er blitt tilsidesatt.

Siden det først og fremst er skog- og landbruks-eiendommer som rammes av høyesterettsdommen ble spørsmålet først stilt til landbruksministeren. Landbruksministeren ville ikke besvare spørsmålet fordi lovverket ikke hører inn under hans ansvarsområde.

Svar:

Det er en grunnleggende forutsetning i norsk rett at den som må avgi eiendom ved ekspropriasjon, skal få erstattet sitt økonomiske tap. Dette følger allerede av Grunnloven § 105. De nærmere reglene for utmålingen av erstatningen er fastsatt i ekspropriasjons-erstatningsloven.

Det er opp til domstolene å fastsette hvorvidt det faktisk foreligger noe økonomisk tap i det konkrete

tilfellet, og den eventuelle størrelsen på dette tapet, dersom partene ikke kommer til enighet. Det har vist seg i noen sammenhenger at erstatningen ved ekspropriasjon kan bli satt til en relativt beskjeden sum, fordi domstolene finner at det kun foreligger et svært begrenset reelt tap på grunneiers eller rettighetshavers hånd. I noen tilfeller kan erstatningen også bli satt til kr. null.

I saken som var oppe til behandling i høyesterettsdommen 24. oktober 2012, fikk grunneierne tilkjent erstatning basert på redusert bruksverdi og ulemper. Det er således ikke riktig at grunneierne ikke fikk erstatning overhodet, og det er heller ikke et resultat av dommen at grunn må avgis gratis til bastesasjonsformål.

Jeg kan ikke se at avgjørelsen foranledninger umiddelbare lovendringsinitiativ.

SPØRSMÅL NR. 958

Innlevert 6. mars 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande

Besvart 13. mars 2013 av kulturminister Hadia Tajik

Spørsmål:

«Hvilke strategier har statsråden dersom ingen ønsker å ta over den ledige FM-konsesjonen i det fjerde riksnettet, og vil statsråden i så tilfelle være villig til å revurdere kravene knyttet til denne konsesjonen?»

BEGRUNNELSE:

I en pressemelding 26.02 etterlyser departementet interessenter til FM-konsesjon i det fjerde riksnettet. Denne konsesjonen var tidligere tildelt SBS Radio Hele Norge AS, men konsesjonen ble levert tilbake igjen i desember 2012. Konsesjonen som evt. skal direktetildeles eller auksjoneres bort er på samme vilkår som konsesjonen som er levert tilbake.

I Dagens Næringsliv 27.02 fremgår det at ingen norske mediehus vil søke på denne konsesjonen, sannsynligvis fordi det ansees som svært dyrt - bl.a. er det krav om å bidra med 600 mill. kroner til utbygging av DAB-nettet over 20 år. Dersom ingen vil overta konsesjonen, evt. at MTG som allerede eier P4 gjør det, vil dette i realiteten bety at et firma har monopol på riksdekkende reklameradio fremover.

Undertegnede ser det som naturlig at man fra departementets side evt. vurderer endrede krav til konsesjonen dersom ingen interessenter melder seg. Blant annet kan det være interessant å vurdere andre innholds krav parallelt med reduserte DAB-kostnader for å se om dette kan bidra til økt interesse for denne konsesjonen.

Svar:

Som representanten Skei Grande har registrert, kunngjorde Kulturdepartementet 26. februar 2013 en

anmodning om at interessenter melder seg som ønsker å by på FM-konsesjonen i det fjerde riksnettet. Kunngjøringen gjelder konsesjonen for perioden 1. januar 2014 til 31. desember 2016, alternativt 31. desember 2018 som i mars 2012 ble tildelt SBS Radio Hele Norge AS, men som senere, i desember 2012, ble levert tilbake.

Representanten Skei Grande viser til en prosess som følger opp flertallets forutsetninger ved behandlingen av Meld. St. 8 (2010-2011) Digitalisering av radiomediet. Stortingsflertallet sluttet seg ved behandlingen av meldingen til følgende forslag, jf. Innst. 329 S (2010-2011):

”To konsesjonar for riksdekkjande, reklamefinansiert radio i FM-bandet skal tildelast for perioden 2014–2017 med høve til ytterlegare to års forlenging. P4 og Radio Norge får tilbod om direktetildeling av konsesjonane dersom dei pliktar seg til å vidareføre dagens allmennkringkastingsprofil nedfelt i gjeldande analoge konsesjonar, og at dei betalar konsesjonsvederlag og medverkar til utbygging av ei digital kommersiell frekvensblokk (Riksblokka) til minst 90 pst. befolkningsdekning.”

Stortingsflertallet sluttet seg vidare til at konsesjonene auksjoneres ut dersom SBS Radio Norge og/eller P4 ikke var interessert i direktetildeling på disse vilkårene.

Departementets kunngjøring av 26. februar har som formål å avdekke om det er behov for å avholde en slik auksjon. Den vidare prosessen går fram av kunngjøringen og innebærer i korte trekk:

1. Dersom det innen fristen kun melder seg én interessent vil konsesjonen kunne direktetildeles uten at det gjennomføres en auksjon.

2. Dersom det innen fristen melder seg mer enn én interessent, avholdes en auksjon hvor det bys i form av et pengebeløp. Konsesjonen tildeles på tilsvarende vilkår som for konsesjonen SBS Radio Norge har levert tilbake. Dette omfatter blant annet spesifiserte programkrav, betaling av konsesjonsvederlag og et krav om å medvirke til utbygging av DAB-nettet.
3. Dersom ingen andre melder seg, har departementet åpnet for at P4 vil kunne overta konsesjonen. I dag innebærer P4s konsesjonsvilkår § 1-3 at konsesjonæren ikke kan inneha annen konsesjon for analog riksdekkende, reklamefinansiert radio og at konsesjonen faller bort dersom konsesjonæ-

ren kommer i besittelse av slik konsesjon. Dette konsesjonsvilkåret vil bli slettet dersom ingen melder interesse innen utløpet av kunngjøringsfristen eller dersom ingen aktør greier å oppfylle forpliktelsene som følger konsesjonen. P4 står også fritt til å by på konsesjonen i det fjerde riksnettet under forutsetning av at de leverer tilbake konsesjonen i det femte riksnettet.

Fristen for å melde interesse for konsesjonen er satt til 26. mars 2013 klokken 12.00. Jeg vil avvende fristen og ser følgelig ikke grunnlag for å forskuttere utfallet av kunngjøringen.

SPØRSMÅL NR. 959

Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Solveig Horne

Besvart 13. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen

Spørsmål:

«Synes statsråden det er riktig av NAV forvaltning å slå sammen inntekt til mor og barn over 18 år, slik at "barnets" grunnlag for selvforsørgelse blir lik 0,-?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt gjort kjent med et tilfelle der far har fått forhøyet bidrag til sitt barn på over 18 år. Grunnen til dette er at barnet nå har blitt 19 år og er i lære. Barnets inntekt på ca. 109 000,- har blitt slått sammen med mor sin inntekt. Selvforsørgelsesbeløpet er på 143 000,- men ved at NAV forvaltning slår sammen barnets inntekt og mors inntekt så kommer barnet ut i 0,- i inntekt og far har da i dette tilfellet fått en forhøyet bidragsplikt.

Svar:

Det følger av lov 8. april 1981 nr. 7 om barn og foreldre (barneloven) § 66 at begge foreldrene har plikt til å bære utgiftene til barnets forsørgelse og utdanning etter sin økonomiske evne når barnet selv ikke har midler til det. Foreldre har forsørgingsplikt for barna uavhengig av om de bor sammen med dem eller ikke. Dersom den ene eller begge foreldrene ikke bor sammen med barnet, oppfylles forsørgingsplikten ved at faste pengetilskudd betales til barnet, jf. barneloven § 67.

Dersom barnet etter fylte 18 år vil fortsette med skolegang som anses som vanlig, kan det fastsettes bidrag på samme grunnlag som for yngre barn for tiden skolegangen varer, jf. barneloven § 68 andre ledd. Som vanlig skolegang regnes opptil fire års skolegang i den videregående skolen. Læretid likestilles fullt ut med skolegang i den videregående skolen. Bidrag etter fylte 18 år fastsettes også med utgangspunkt i hva forsørgelsen koster, og underholdskostnaden for barn i aldersgruppen 15-18 år benyttes, men slik at det ikke gjøres fradrag for barnetrygd som opphører når barnet er fylt 18 år, jf. barneloven § 71 første ledd første punktum og forskrift 15. januar 2003 nr. 123 (fastsettelsesforskriften) § 3 sjette ledd. Underholdskostnaden skal fordeles mellom foreldrene etter inntektene deres, og også barnets eventuelle inntekt, se fastsettelsesforskriften § 2.

Dersom barnet har en årlig inntekt som overstiger 30 ganger forhøyet bidragsforskott per måned (per 1. juli 2012 42 900 kroner), skal overskytende inntekt regnes inn ved fastsettelsen av barnebidraget, jf. fastsettelsesforskriften § 5 første punkt. Det legges til at det ikke skal fastsettes barnebidrag når barnet er selvforsørget, noe barnet anses å være ved en årlig inntekt på minst 100 ganger fullt bidragsforskott (per 1. juli 2012 143 000 kroner), se bestemmelsens andre og tredje punkt.

Til illustrasjon følger nedenfor et eksempel som viser hvordan ungdommers inntekt får betydning ved

fordelingen av underholdskostnaden mellom foreldrene:

Den bidragspliktige har et årlig beregningsgrunnlag (IBP) på 450 000 kroner. Bidragsmottakeren har et årlig beregningsgrunnlag (IBM) på 300 000 kroner. Barnet er 18 år og har et årlig beregningsgrunnlag (IBB) på 100 000 kroner. Bidragsforskuddet er 1430 kroner (per 1. juli 2012).

42 900 kroner (30 ganger 1 430 kroner) skal gå til fradrag i ungdommens inntekt, slik at inntekten som legges til grunn utgjør 57 100 kroner.

For å regnes ut den forholdsmessige fordelingen av underholdskostnaden skal begge foreldrenes inntekt og barnets inntekt tas inn i følgende formel:

$$\text{IBP} / (\text{IBP} + \text{IBM} + \text{IBB})$$

$$\text{Forholdstallet: } 450000 / (450000 + 300\,000 + 57\,100) = 0,557$$

Dette fører til at den bidragspliktige skal betale 0,557 deler av underholdskostnaden. Med en under-

holdskostnad på 8 316 kroner utgjør bidragspliktiges andel 4 632 kroner.

Dersom ungdommens inntekt ikke regnes med ville eksemplet med samme inntektsopplysninger sett slik ut:

$$\text{Forholdstallet: } 450\,000 / (450\,000 + 300\,000) = 0,6$$

Her skal den bidragspliktige betale 0,6 deler av underholdskostnaden for ungdommen. Med en underholdskostnad på 8 316 kroner utgjør bidragspliktiges andel 4 990 kroner.

Som eksempelet viser, medfører det ikke riktighet at inntekten til ungdommen og moren (evt. faren) slås sammen slik at ungdommen kommer ut med 0 kroner i inntekt ved beregningen av barnebidraget. Eksempelet viser tvert i mot at jo høyere inntekt en ungdom har, jo større blir reduksjonen av den bidragspliktiges andel underholdskostnaden. Arbeids- og velferdsdirektoratet opplyser at etatens praktisering er i tråd med regelverket som skissert ovenfor.

SPØRSMÅL NR. 960

Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Elisabeth Aspaker

Besvart 19. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Farestad

Spørsmål:

«I lys av alvorlige brudd på avhørsfristen, vil justis- og beredskapsministeren iverksette konkrete strakstiltak for at volds- og overgrepssatte barn i Nord-Norge skal bli avhørt innen den fastsatte fristen, og vil statsråden sette en frist, eks. før sommeren, for når alle barn som venter, skal ha blitt avhørt og kunne få nødvendig beskyttelse der det er påkrevet?»

BEGRUNNELSE:

Viser til tidligere skriftlige spørsmål nr. 869 til justis- og beredskapsministeren om hvilke konkrete tiltak statsråden vil iverksette for at politiet skal overholde den i loven fastsatte tidsfrist for avhør av volds- og overgrepssatte barn i de tre nordligste fylkene. Verst er situasjonen i Øst-Finnmark der barn ifølge politiets egne opplysninger i gjennomsnitt venter 91 dager, mens loven sier at avhør skal skje innen 14 dager. Videre er ventetiden opplyst å være 72 dager i Midtre Hålogaland, 48 dager i Troms og 46 dager i Vest-Finnmark.

Statsråden innrømmer i sitt svar at det er en alvorlig situasjon når ikke fristene for gjennomføring av avhør overholdes, og viser til tiltak som økt opptak for utdanning av avhørere og årlige fagseminarer. Ingen av disse tiltakene kan sies å være svar på min etterlysning av konkrete tiltak for å bøte på dagens uholdbare situasjon med til dels svært alvorlige brudd på tidsfristen.

Begrunnelsen for å sette tidsfrist i slike saker er for å beskytte barn mot mulige nye overgrep og for at barnet skal kunne huske best mulig. Det er derfor avgjørende viktig at 2 ukersfristen overholdes, noe også Stortinget har understreket.

I NRK Aktuelt som tok opp barns rettsikkerhet på bakgrunn av den siste rettsrunden i Christoffer-saken, var riksadvokat Tor Axel Bush meget tydelig på at avhør av barn skal være høyt prioritert, og riksadvokaten var slett ikke fornøyd med politiets innsats og evne til å ivareta de minstes rettsikkerhet.

Med bakgrunn i dette føler jeg behov for å stille oppfølgingsspørsmål til statsråden, dvs. om hun vil iverksette konkrete strakstiltak for at politiet i Nord-Norge skal overholde avhørsfristen og slik at rettsik-

kerheten til volds- og overgrepssatte barn i landsdelen blir ivaretatt. Jeg tillater meg også å utfordre statsråden på om hun vil sette en frist for når avhørskøen skal være avviklet.

Svar:

Ja, konkrete tiltak er iverksatt. I stortingsmeldingen om vold i nære relasjoner presenterte jeg i forrige uke en omfattende satsing på barnehusene. Innenfor en ramme på 25 mill. kr. i 2013 er det bl.a. besluttet å opprette to nye barnehus og styrke de eksisterende barnehusene med 17 nye stillinger, fordelt med 10 stillinger til Statens barnehus Oslo og 7 til fordeling blant de øvrige barnehusene. Politidirektoratet vil foreta en fordeling av de 7 nye stillingene etter behov.

Et av de nye barnehusene skal etableres i Bodø, dvs. mellom de nåværende barnehusene i Trondheim og Tromsø. En slik etablering vil nødvendigvis måtte føre til justering av det geografiske ansvarsområdet til Statens barnehus Tromsø. Dette vil gi en avlastning for Statens barnehus Tromsø.

Samlet sett representerer de tiltakene jeg omtalte i mitt forrige svar, og tiltakene som ble presentert i forrige uke en betydelig satsing på barnehusene og konkrete tiltak for å bedre kapasiteten til håndtering av overgrepssaker som gjelder barn.

I tillegg har en arbeidsgruppe nedsatt av Justis- og beredskapsdepartementet levert forslag til endringer i dommeravhørsforskriften. Arbeidsgruppen foreslår en helt ny forskrift om avhør av særlig sårbare personer. Det foreslås også endringer i straffeprosessloven, vergemålsloven og påtaleinstruksen. Rapporten er sendt på høring og vil bli fulgt opp av departementet.

Når det gjelder spørsmålet om å fastsette en frist for gjennomføring av avhør av barn som venter, er det ikke være riktig av meg å fastsette dette. Dette henger dels sammen med at man allerede har en frist i forskrift om dommeravhør og observasjon, dels at det er ulike årsaker til at avhør gjennomføres senere enn hva forskriften fastsetter, og dels at det dreier seg om håndtering av enkeltsaker på straffesaksområdet. Behandlingen av enkeltsaker på straffesaksområdet hører under påtalemyndigheten som ledes av riksadvokaten.

SPØRSMÅL NR. 961

Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Karin Yrvin

Besvart 18. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Hvilke virkemidler har statsråden til å påse at det bygges nok skoler ved store utbyggingsprosjekter?»

BEGRUNNELSE:

Utviklingen av Ensjøbyen i Oslo fra bilby til boligby er godt i gang. Det skal bygges mellom 5000 og 7000 nye boliger innen 2025. Med 10 000-15 000 nye innbyggere på Ensjø frem til 2025 er det åpenbart utfordringer for skole- og barnehagedekning. Allerede nå merkes utfordringene for familiene på Ensjø. Det er bygget brakker på Hasle skole for å ta av for noe av befolkningsveksten. Det er behov for en ny Ensjø skole, men det ble ikke satt av tomt i utbyggingsplanene for Ensjø til denne skolen. Dermed ble det uklart hvor nye skolen skal ligge. Det skaper usikkerhet for foreldrene som bor i, eller flytter til området. Det er viktig å sikre at det bygges skoler nok på En-

sjø, og at en ved andre store utbygginger ikke havner i samme situasjon som på Ensjø.

Svar:

Spørsmålet er oversendt fra kommunal- og regionalministeren til kunnskapsministeren.

Skolestruktur er kommunenes ansvar. Ut fra prinsippet om lokalt selvstyre er det opp til kommunene selv å finne gode løsninger på skolestrukturen som er til beste for deres innbyggere. Det er kommunene selv som har best kunnskap om lokale forhold og de beste forutsetningene for å foreta slike vurderinger. Regjeringens viktigste bidrag er å arbeide for rammebetingelser som gir kommunene mulighet til å håndtere lokale utfordringer. Jeg vil også vise til ordningen med rentekompensasjon for skole- og svømmeanlegg. Ordningen skal stimulere kommunene og fylkeskommunene til å rehabilitere og investere i skole- og svømmeanlegg.

SPØRSMÅL NR. 962**Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 18. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hva er status og når kan en forvente at hjemmelsgrunnlaget for INFOFLYT-registeret kommer på plass?»

BEGRUNNELSE:

Stortinget behandlet 24. mai 2012 innstilling 243 S (2011-2012) fra kontroll- og konstitusjonskomiteen om hjemmelsgrunnlaget for INFOFLYT-registeret. I tråd med tilrådingen fra en enstemmig komité, vedtok Stortinget å be regjeringen snarest mulig sørge for at hjemmelsgrunnlaget for INFOFLYT-registeret blir brakt i orden. Etter det jeg forstår er hjemmelsgrunnlaget ennå ikke på plass.

Svar:

Utvalget som fikk i mandat å vurdere om hjemmelsgrunnlaget for INFOFLYT-systemet bør klargjøres, komme med forslag til nye regler og vurdere behov for eventuelle endringer i straffegjennomføringsloven har levert en omfattende rapport.

Rapporten har vært på høring med frist for tilbakemeldinger satt til 1. november 2012. Flere høringsinstanser hadde behov for mer tid til gjennomgangen og fristen ble utsatt til 1. desember 2012.

Justis -og beredskapsdepartementet er nå i gang med å gjennomgå høringsuttalelsene. Det tas sikte på å fremme forslag til regelendringer for et klarere hjemmelsgrunnlag for INFOFLYT i løpet av 2013.

SPØRSMÅL NR. 963**Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant André Oktay Dahl****Besvart 14. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan Stortinget ta det for gitt at regjeringen særskilt og detaljert redegjør for fremdriften for etableringen av det nye beredskapssenteret på Alna ved behandlingen den kommende stortingsmeldingen om oppfølgingen av 22. juli, herunder at den redegjør for mulige alternativer som sikrer nødvendig etablering av det nevnte beredskapssenteret?»

BEGRUNNELSE:

Høyre understreket i lengre tid behovet for å vurdere hele Oslo-området for etablering av det nye beredskapssenteret, senest ved behandlingen av innstillingen fra den særskilte 22-komiteen i Stortinget. Dette for å holde åpne flere muligheter som sikret raskest mulig fremdrift. Den gang ble det overfor Stortinget understreket hvor viktig det var å fatte vedtak om kun Alnabru for å hindre tidsspille og hvor grundig utredet det hele var. At det ikke var det tyder

den siste avsløringen knyttet til kvikkleire om. Ved siden av IKT-kaos i politiet, null prosjekterte nye storfengsler, krise i kriminalomsorgen, lav politidekning, ny politihøyskole lagt på is mv, er dette arven av ubetalte regninger etter snart 8 år med rødgrønt flertall. En eventuell ny regjering får en krevende oppgave med å rydde opp.

Svar:

Statsbygg har i sin rapport om «Beredskapssenter – Vurdering av alternative lokaliseringer» redegjort for alternative tomter i Oslo. Regjeringen har konkludert med at man i det videre arbeidet skal legge til grunn at Alna-tomten skal benyttes til formålet.

Jeg vil i stortingsmeldingen om oppfølgingen av 22. juli orientere noe nærmere om fremdriften i dette arbeidet. Regjeringen legger til grunn at det vil ta om lag fem år å ferdigstille et nytt beredskapssenter.

SPØRSMÅL NR. 964**Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 15. mars 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for om vikarbyrådirektivet får innvirkning på landbruket, hvis så, hvilke økonomiske konsekvenser vil dette få for næringen og ikke minst utslag i matvarepriser til forbruker?»

BEGRUNNELSE:

Vikarbyrådirektivet trådte i kraft 1. januar 2013. Dette medfører blant annet at innleid utenlandsk arbeidskraft fort kan bli dyrere enn norsk arbeidskraft.

Ifølge Rye, Johan Fredrik (2006): De nye landarbeiderne. En kvantitativ kartlegging av utenlandsk arbeidskraft i det norske landbruket, Rapport 9/06 fra Norsk senter for bygdeforskning.), ble det anslått at utenlandsk arbeidskraft står for om lag 8 prosent av den samlede arbeidsinnsatsen i norsk jordbruk. Det meste av den utenlandske arbeidskraften i jordbruket er sesongarbeidere som i gjennomsnitt er ansatt 2-3 måneder.

I Meld St 9 (2011-2012) Landbruks- og matpolitikken, blir utenlandsk arbeidskraft ansett som viktig for matkjeden i Norge.

Tall fra Norsk senter for bygdeforskning for 2009 viser at 17 pst av jordbruksbedriftene hadde utenlandsk arbeidskraft, dette utgjorde 19.000 arbeidsinnvandrere med en gjennomsnittslengde på arbeidsforhold på 2,7 måneder.

Svar:

Vikarbyrådirektivet, som trådte i kraft 01.01.13 for Norge, innebærer at det innføres et like-behandlingsprinsipp for utleide arbeidstakere. Arbeidstakere som leies ut fra bemanningsforetak, skal minst sikres de vilkår som ville kommet til anvendelse dersom arbeidstakerne hadde vært ansatt direkte av innleier for å utføre samme arbeid. Ved fastsettelsen av den innleides vilkår skal det tas hensyn til hvilke vilkår andre

ansatte hos innleier får, dersom disse har sammenlignbare arbeidsoppgaver, tilsvarende kompetanse, erfaring osv. med den innleide.

Mange gårdbrukere benytter innleid arbeidskraft gjennom bruk av avløserer fra avløserlag i jordbruket. Avløserlagene regnes som bemanningsforetak. Vikarbyrådirektivet innebærer at avløserlaget skal sørge for at avløseren minst sikres de vilkår han/hun ville hatt, dersom avløseren var ansatt hos gårdbrukeren for å utføre samme arbeid.

I denne sammenheng kan det anføres at det er relativt få gårdbrukere som har egne fast ansatte. Videre må det understrekes at det er fastsatt en forskrift om allmenngjøring av tariffavtale for jordbruks- og gartnerinæringene. Forskriften skal sikre utenlandske arbeids-takere lønns- og arbeidsvilkår som er likeverdige med de vilkår norske arbeidstakere har. Forskriften er fastsatt av Tariffnemnda med grunnlag i overenskommelsen for jordbruks- og gartnerinæringene 2012-2014 mellom NHO Mat og Landbruk på den ene siden og Landsorganisasjonen i Norge og Fellesforbundet på den annen side. Slik forskrift om allmenngjøring av tariffavtale er også fastsatt for andre sektorer i norsk næringsliv.

Jeg legger til grunn at allmenngjøringsforskriften for jordbrukssektoren allerede har bidratt til utjevning av lønns- og arbeidstidsbetingelser i sektoren. Det må videre kunne legges til grunn at for å få kvalifisert arbeidskraft, har avløserlagene måttet tilby konkurransedyktige lønnsbetingelser for sine ansatte. Det må derfor forventes at avløserlagene ikke vil ha behov for noen større lønnsøkninger mv. knyttet isolert til innføringen av vikarbyrådirektivet fra årsskiftet av.

Med basis i overnevnte er min konklusjon at vikarbyrådirektivet får innvirkning på landbruket, men at det må forventes at dette i mindre grad gir utslag for næringen og for norske matvarepriser.

SPØRSMÅL NR. 965**Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold****Besvart 15. mars 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Hvordan ser statsråden på det å bygge opp et nasjonalt senter for treforedling for å utvikle nye produkter og metoder samt dermed bidra til å opprettholde distriktenes muligheter til inntekter og arbeidsplasser?»

Svar:

Det offentlige støtter aktivt opp om utvikling av ny kunnskap i næringslivet. Dette gjelder også for treforedlingsindustrien. I forbindelse med regjeringens tiltakspakke for treforedlingsindustrien i 2012 gikk mer enn halvparten av bevilgningen til tiltak for å støtte opp under innovasjon og omstilling i næringen. Dette kom i tillegg til de eksisterende virkemidlene gjennom Norges forskningsråd, Innovasjon Norge og Selskapet for industrivekstanlegg, SIVA.

I den nylig framlagte forskningsmeldingen, Lange linjer – kunnskap gir muligheter - Meld. St. 18 (2012–2013), er det pekt på at det offentlige næringsrelevante virkemiddelapparatet har vokst fram over tid og er i stadig utvikling. Evalueringer av det norske forsknings- og innovasjonssystemet, herunder OECDs landrapporter og evalueringer av bl.a. Norges forskningsråd, Innovasjon Norge og SIVA, har vist at Norge har et velutviklet sett av offentlige virkemidler som stort sett kan sies å fungere etter hensikten.

Dette bildet underbygges også av at det i liten grad rapporteres om vesentlig misnøye med systemet fra brukerne av og aktørene i virkemiddelapparatet. Internasjonale sammenligninger viser også at nivået på offentlig finansiering av både utdanning, forskning generelt og næringsrelevant FoU stort sett er på linje med eller bedre enn gjennomsnittet for sammenlignbare land. Regjeringen vurderer derfor at de næringsrelevante virkemidlene i stor grad er godt utbygd og rimelig tilpasset behovene i næringslivet.

Jeg vil benytte anledningen til å informere representanten Bredvold om at det allerede finnes et nasjonalt senter som arbeider med utvikle nye metoder og produkter som kan være relevant for norsk treforedling. Dette er Papir- og fiberinstituttet (PFI) i Trondheim.

I tillegg vil jeg vise til at det skjer utstrakt innovasjonsarbeid ute i bedriftene, med Borregaard og Södra som gode eksempler. Selv om medieoppslag i senere tid kan tyde på at Södra nå er i ferd med å trekke seg ut av virksomheten i Norge, er mitt inntrykk at fabrikken på Tofte er en veldrevet og effektiv bedrift, med kompetente og motiverte ansatte, som vil gjøre det mulig for nye eiere å fortsette arbeidet med å fornye treforedlingsindustrien. Det offentlige har virkemidler som kan støtte opp under dette, forutsatt at det er vilje til å satse fra næringen selv.

SPØRSMÅL NR. 966**Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 19. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Under denne regjeringen bygges det ikke bare for lite ny vei. Det bygges også ny vei som er underdimensjonert for den trafikken vi vet kommer på ny vei. Det er jo ofte slik at bedre vei skaper mer trafikk; ikke fordi veibrukerne kjører for moro skyld, men fordi ny vei ofte utløser et eksisterende transportbehov.

Kan statsråden legge frem oversikt over veiprojekt ferdigstilt i årene 2005 - 2009 med opplysninger om planlagt trafikk og faktisk trafikk i ÅDT for disse prosjektene i årene 2011 og 2012?»

Svar:

På riksvegnettet ble det i perioden 2005-2009 åpnet 47 store vegprosjekter, dvs. prosjekter med kostnad over 200 mill. kr. Det er svært arbeidskrevende å hente ut opplysninger fra gamle plandokumenter for et så stort antall prosjekter. Jeg har derfor bedt Statens vegvesen om å forenkle oppgaven, men på en slik måte at det likevel vil være mulig å vurdere valg av vegstandard i forhold til den faktiske trafikkutviklingen etter vegåpning. Endelig svar vil foreligge i løpet av april måned.

Tilleggssvar 13. juni 2013:

Jeg viser til mitt brev av 19. mars 2013 med foreløpig svar på spørsmål nr. 966 fra representanten Sortevik. Her ble det opplyst at det vil være svært arbeidskrevende å hente ut opplysninger fra gamle plandokumenter for et så stort antall prosjekter. Statens vegvesen ble derfor bedt om å forenkle oppgaven, men på en slik måte at det likevel er mulig å vur-

dere valg av vegstandard i forhold til den faktiske trafikkutviklingen etter vegåpning. Dessverre har det tatt lengre tid å utarbeide et mer utfyllende svar enn tidligere antatt.

På riksvegnettet ble det i perioden 2005-2009 åpnet 47 riksvegprosjekter med kostnad over 200 mill. kr. Av disse hadde 20 prosjekter en årsdøgntrafikk under 5 000 kjøretøy i 2012. Dette betyr at trafikken i dimensjoneringsåret (20 år etter vegåpning) ikke tilsier høyere vegstandard enn i den vegnormalen som var gjeldende da prosjektene ble planlagt (tofelts veg med maksimum 10 meter vegbredde). Statens vegvesen har derfor begrenset gjennomgangen til 27 prosjekter.

Av disse er 5 prosjekter bygd med en vegstandard som er lavere enn faktisk og forventet trafikkutvikling skulle tilsi. Ett prosjekt er bygd som litt smalere firefelts veg enn trafikkutviklingen skulle tilsi (smalere skuldre). Dette prosjektet er E16 (tidligere rv 2) Kløfta – Nybakk som ble bygd med 16 meter vegbredde for å få erfaring med smale firefelts veg, noe Stortinget for øvrig ble orientert om. Tre prosjekter er bygd som litt smalere tofelts veg enn trafikkutviklingen skulle tilsi. Ett prosjekt er bygd med færre kjørefelt enn det som følger av faktisk/forventet trafikkutvikling. Dette er prosjektet fv 44 Omkjøringsveg Klepp i Rogaland (åpnet som riksveg, men omklassifisert til fylkesveg i 2010).

Av de 27 prosjektene er 6 prosjekter bygd med litt høyere standard enn trafikkutviklingen skulle tilsi.

Etter mitt syn viser dette at vegprosjekter i all hovedsak bygges med riktig vegstandard.

SPØRSMÅL NR. 967**Innlevert 7. mars 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Dahl****Besvart 15. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Arbeiderpartiet har tidligere gitt klare valglovnader om et nytt sykehus i Molde med oppstart 2013 og senere et løfte om et fellessykehus i Nordmøre og Romsdal.

Er statsråden enig i at det nå trenges en snarlig avklaring av struktur og tomtevalg for nytt akuttsykehus for Nordmøre og Romsdal, og at tomtevalget kan skje etter at kommuneplanarbeidet og idéfasen i henhold til den såkalte tidligfaseveilederen er avsluttet?»

BEGRUNNELSE:

Det antas allment kjent at planleggingen av nytt sykehus i Molde ble stoppet av tidligere helse- og omsorgsminister Strøm-Erichsen i 2010.

Konseptrapporten var i 2009 fremlagt HOD for endelig godkjenning. Til tross for enstemmig positiv innstilling fra styret i Helse Midt-Norge RHF, ble arbeidet stoppet.

Senere har Helse Møre og Romsdal HF fått klare føringer fra HOD om at det skal bygges ett felles akuttsykehus for Nordmøre og Romsdal, og på denne bakgrunn gjorde styret i HMR HF og HMN RHF i desember 2012 vedtak om at nytt sykehus skal bygges under forutsetning av tilstrekkelig finansiering. Planlagt oppstart er 2018.

Lokaliseringen av det nye sykehuset er uavklart, og dette skaper usikkerhet for de ansatte og vanskeligheter for rekrutteringen. Det er meget stor frustrasjon i sykehusmiljøene både i Molde og Kristiansund, og sykehusmiljøene er meget sårbare i en slik uavklart situasjon. Dette kan gå ut over befolkningens helsetilbud.

Det er derfor full enighet i regionen om at Nordmøre og Romsdal nå trenger avklaring på sin fremtidige spesialisthelsestruktur så snart som mulig.

HOD 2011 reviderte i desember 2011 den statlige tidligfaseveilederen for store sykehusprosjekter, men

det er fortsatt uavklart om endelig tomteplassering kan skje etter idéfasen, eller om denne beslutningen først kan skje etter at konseptfasen er avsluttet, dvs. først etter ca. 4 års planlegging.

Svar:

Utredning av sykehusprosjekter krever omfattende prosesser. Vi har med etableringen av Helse Møre og Romsdal HF opplevd at det har blitt tatt tak i oppdraget på en god måte. Utviklingsplanen for Helse Møre og Romsdal HF ble etter høringsrunden behandlet i styret i Helse Møre og Romsdal 13. desember 2012. Styret ber her, av hensyn til innbyggere og fagmiljø, om avklaring av geografisk plassering for det nye sykehuset så raskt det lar seg gjøre.

Helse Møre og Romsdal holdt 26. februar 2013 oppstartmøte med kommunene Molde, Gjemnes og Kristiansund og andre involverte aktører om kommunal delplanprosess i forbindelse med nytt akuttsykehus for Nordmøre og Romsdal.

De tre kommunene er invitert til å komme med sine prioriterte forslag til sykehusomt som støtter de kravene som Helse Møre og Romsdal stiller til tomt. Planleggingsavdelingen i Møre og Romsdal fylkeskommune bistår kommunene og helseforetaket i arbeidet. Med på møtet var også representanter fra Fylkesmannen, Statens Vegvesen, Helse Midt-Norge og observatør fra Helsebygg Midt-Norge. Parallelt med den kommunale delplanprosessen i forbindelse med sykehusomt vil Helse Møre og Romsdal utrede selve sykehusprosjektet videre i tråd med den statlige veilederen for nye sykehusprosjekter i Norge.

Jeg har derfor god tiltro til at Helse Møre og Romsdal legger opp til et løp hvor prosessene ikke tar lengre tid enn nødvendig i tråd med styrevedtaket. Jeg har merket meg at styrelederen i Helse Møre og Romsdal opplyser at de håper på en avklaring av tomtevalget i løpet av 2014.

SPØRSMÅL NR. 968**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 18. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«I Meld. St. 29 (2011-2012) redegjør regjeringen for ulike tiltak som skal bidra til å styrke arbeidet med samfunnssikkerhet og beredskap. SMS-varsling til nødmeldetjenesten omtales ikke. Dette er en særdeles viktig tjeneste for hørselshemmede å ha tilgang til.

Vil statsråden ta initiativ til å få på plass en slik tjeneste som hørselshemmede og deres organisasjoner etterlyser?»

Svar:

Alle innbyggere skal ha mulighet til å varsle nødmeldetjenesten om behov for hjelp på en rask, enkel og sikker måte. Jeg vil kort redegjøre for dagens ordning for hørselshemmede til å varsle nødmeldetjenesten og for det arbeidet Justis- og beredskapsdepartementet har iverksatt for å legge til rette for SMS-varsling direkte til nødmeldesentralene til brann, helse og politi.

Det eksisterer i dag en midlertidig ordning for døve og hørselshemmede som gjør det mulig å nå nødmeldetjenesten over hele landet både med SMS og gjennom ordningen med teksttelefon for døve.

Ordningen er en konsesjonspålagt tjeneste som Telenor er pliktig å tilby, noe de gjør gjennom en sentral lokalisert i Mosjøen som dekker hele landet. Nødmeldinger kan formidles på teksttelefon til sentralen på nummer 1412 og via SMS på særskilte numre. De nødmeldinger sentralen mottar fra døve og hørselshemmede blir videreformidlet til riktig nødmeldesentral.

Ved sentralen i Mosjøen er det ansatte som er spesielt trent for kommunikasjon med døve, og som ellers arbeider med å videreformidle henvendelser fra denne gruppen til daglig.

I forbindelse med Nødnett-utbyggingen legges det teknisk til rette for at personer med funksjonsnedsettelse og andre brukergrupper skal kunne sende nødmeldinger per SMS/MMS/E-post direkte til nødetatene. Det er imidlertid de enkelte nødetater selv som må avgjøre om og når en ordning med nødmelding pr SMS skal etableres. Nødnett skal i henhold til foreliggende planer være utbygd i hele landet i 2015. Teleoperatørene må tilrettelegge for at nødmeldinger som sendes i form av SMS/MMS/E-post formidles til korrekt geografisk nødmeldesentral hos de tre nødetatene.

SPØRSMÅL NR. 969**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 14. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Europeiske finansministere har blitt enige om en ny bankunion i eurosonen, og et av tiltakene er et felleseuropeisk banktilsyn underlagt ECB. Målet med bankunionen og banktilsynet er tettere integrasjon i eurolandene, slik at euroen blir bedre rustet mot fremtidige kriser. Forslaget har skapt spenninger mellom euroland og EU-land uten euro, som Storbritannia.

Hva er begrunnelsen for at Norge ifølge et oppslag på nrk.no skal delta i det nye felleseuropeiske banktilsynet for å sikre euroen?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til følgende artikkel: <http://www.nrk.no/okonomi/norge-med-i-europeisk-banktilsyn-1.10923513>

Svar:

Mediaoppslag blant annet i NRK har bidratt til misforståelser. Det ble skapt et inntrykk av at statsministeren hadde gitt uttrykk for at Norge skulle delta i det felleseuropeiske banktilsynet i eurosonen, under ledelse av Den europeiske sentralbanken. Dette er ikke riktig. Det er ikke aktuelt for Norge å slutte

seg til bankunionen med felles banktilsyn eller overdra tilsynskompetanse til Den europeiske sentralbanken.

EU har imidlertid fra 1. januar 2011 opprettet en makrotilsynsmyndighet (ESRB) og tre mikrotilsynsmyndigheter på finansområdet (EBA, EIOPA og ESMA). Den nye tilsynsstrukturen vil blant annet sørge for en mer effektiv identifisering og overvåking av risiko i det europeiske finansmarkedet. Der vil Norge gjerne delta i så stor grad som mulig, men selvfølgelig-

lig på en måte som er akseptabel for norske myndigheter og innenfor de grenser for overdragelse av myndighet til internasjonale organer som Grunnloven tillater. Norske myndigheter er i dialog med EU for å finne akseptable løsninger for dette.

Jeg viser for øvrig til omtale av spørsmål om norsk deltakelse i EUs tilsynsbyråer i Meld. St. 5 (2012-2013) EØS-avtalen og Norges øvrige avtaler med EU.

SPØRSMÅL NR. 970

Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 14. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I bryggerinæringen er produksjon av Coca Cola i Norge eid 100 % av Coca-Cola Enterprises Belgium Sprl. Coca Cola Norge er heleid av Refreshment Product Services Inc, som er et av Coca Colas datterselskaper. Coca Colas eiere slipper dermed formuesskatt, i motsetning til norske eierne av Aas Bryggeri i Drammen som må betale formuesskatt.

Tror regjeringen at formuesskatten kan medføre noen form for konkurranseulempe for Aas Bryggeri?»

Svar:

De aller fleste skatter og avgifter påvirker økonomiske beslutninger og vrir ressursbruken. Regjeringen er åpen på at også formuesskatten kan ha noen ulemper. For eksempel kan den påvirke spare- og investeringsbeslutninger. Formuesskatten er ikke spesiell i så måte. For eksempel påvirker skatt på arbeidsinntekt insentivene til å arbeide og dermed arbeidstilbudet, som er en vesentlig rammebetingelse for næringslivet. Dette må holdes opp mot at skatter og avgifter skal sikre finansieringen av offentlig tje-

nesteproduksjon, offentlige velferdsordninger og for å bidra til utjevning av økonomiske levekår. Eventuelle ulemper med formuesskatten kan derfor ikke ses isolert, men må ses i lys av alternativene. Representanten retter sin oppmerksomhet mot konkurransevilkårene til private, norskeide bedrifter. Dette er viktige hensyn. Formuesskatten er en av forpliktelsene til eiere som er bosatt i Norge. Eiere bosatt andre steder har andre forpliktelser og muligheter. Norske selskaper har god tilgang på kapital og kompetanse fra norske og utenlandske eiere. Regjeringen legger vekt på at skattesystemet skal bidra til en god fordelingsprofil som sikrer bred oppslutning om skattesystemet. Evalueringmeldingen (Meld. St. 11 (2010-2011)) viser at formuesskatten er vesentlig for hvor progressivt skattesystemet er. Denne egenskapen ved formuesskatten lar seg vanskelig erstatte. Regjeringens beslutning om å videreføre formuesskatten er resultatet av en avveining mellom på den ene siden at formuesskatten kan ha negative virkninger for ressursbruken og på den annen side formuesskattens viktige fordelingsegenskaper.

SPØRSMÅL NR. 971**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 18. mars 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Svenske miljømyndigheter går i følge Glåmdalen videre med sine planer om å sette ut dyreparkulver og planlegger å gjøre dette i mai. Dette er et eksperiment for å unngå innavl i en avgrenset del av en svært livskraftig naturlig ulvestamme. Med den vandringskapasiteten ulven har, vil utsettingen raskt også påvirke Norge.

Har statsråden foretatt seg noe for å forsøke å få stoppet eksperimentet?»

Svar:

Innledningsvis vil jeg understreke at ulv fremdeles er definert som kritisk truet i Norge. Den største trusselen for den skandinaviske ulvepopulasjonen er imidlertid innavl. Norske og svenske myndigheter er enige om at det er viktig med tiltak for å bedre den genetiske situasjonen for ulv i våre områder. Direktoratet for naturforvaltning og Naturvårdsverket har blant annet utarbeidet felles retningslinjer for forvaltningen av genetisk verdifulle ulver i den skandinaviske ulvepopulasjonen.

EU-kommisjonen har, med bakgrunn i EUs habitattidirektiv, pålagt svenske myndigheter å bedre den genetiske sammensetningen for ulv. Svenske myndigheter diskuterer flere løsninger på dette. Ett av tiltakene de vurderer er utsetting av dyreparkulver. Dette er et tiltak som vi fra norsk side har vært skeptiske til. Det er elementer i dette, slik som mulig endring i folks oppfatning av ulven som et villmarksdyr, som gjør at jeg primært ønsker at vi så langt det er mulig bør prioritere andre tiltak for å bedre den genetiske situasjonen, slik som eksempelvis vern og eventuell flytting av ulv som på naturlig vis vandrer inn til Skandinavia.

Norske myndigheter har i samtaler med svenske myndigheter uttrykt skepsis for utsetting av dyreparkulver, sist på "Vargsymposiet" i Sverige for et par dager siden, der både norske og svenske myndigheter var representert. Det er imidlertid svenske myndigheter selv som til sist avgjør om utsettingene skal gjennomføres, og så vidt jeg kjenner til fortsetter de arbeidet med slik utsetting. Jeg vil legge vekt på å videreføre den gode dialogen med Sverige om rovvilt og vårt felles arbeid med å bedre den genetiske situasjonen for ulv.

SPØRSMÅL NR. 972**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 15. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Vil statsråden gå tilbake til ordningen med to fagkyndige og to alminnelige medlemmer av fylkesnemnda, og vil statsråden sørge for at den økonomiske godtgjøringen mellom fagkyndige i domstolene og fylkesnemndene samordnes?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller har blitt informert om at det er ulike satser for bruk av sakkyndige i fylkesnemndene for barnevern og sosiale saker og domstolen.

Fagkyndige meddommere i Tingretten får 930 kr. i timen, mens de samme fagkyndige får langt lavere

økonomisk kompensasjon for jobber i Fylkesnemnda, der de mottar 750 kr. per time. Dette kan føre til et A og B lag av fagkyndige som er uheldig. Når det i tillegg kuttes i økonomiske bevillinger slik at fylkesnemndene reduserer til en fagkyndig og ett alminnelig medlem når saker behandles, er det grunn til å være bekymret for om rettssikkerheten, spesielt barnas, kan ivaretas på en skikkelig måte.

Svar:

I 2008 ble det tatt inn et nytt kapittel i barnevernloven som regulerer saksbehandlingsreglene i fylkesnemndene for barnevern og sosiale saker. Formålet

med reglene var bl.a. å legge til rette for en enhetlig og god saksbehandling i tråd med de grunnregler om gjelder for domstolene. Reglene om fylkesnemndenes saksbehandling tar likevel utgangspunkt i barnevernsakene og de spesielle utfordringer nettopp disse sakene reiser. Tvangssaker i barnevernet stiller store krav til de private parters rettssikkerhet, samtidig som hensynet til hva som er barnets beste skal være det grunnleggende og avgjørende hensyn.

Når det gjelder fylkesnemndenes sammensetning i den enkelte sak, er hovedregelen at fylkesnemnda skal ha tre medlemmer. I tillegg til nemndas leder som er jurist, skal nemnda være sammensatt av ett medlem fra det fagkyndige utvalget og ett fra det alminnelige utvalget. Fylkesnemnda som beslutningsorgan forener etter dette både rettssikkerhetstenkning, sakkyndighet innenfor relevante fagdisipliner og det alminnelige folkelige skjønn.

Dersom sakens vanskelighetsgrad gjør det nødvendig, kan nemndsleder gjøre unntak fra hovedregelen og bestemme at nemnda skal ha fem medlemmer; to medlemmer fra det fagkyndige utvalget og to fra det alminnelige utvalget, i tillegg til leder. Nemndsleder skal foreta en konkret vurdering av behovet for sammensetning i den enkelte sak. Det er ikke avgjørende hvor inngripende sakstypen er. For eksempel kan en sak om samvær reise vanskeligere faglige spørsmål enn en sak om omsorgsovertakelse. Det avgjørende må være om det gjør seg gjeldende et særlig behov for sakkyndighet som tilsier en utvidelse av nemnda.

I 2012 behandlet fylkesnemndene for barnevern og sosiale saker 1508 saker med vanlig nemnd, det vil si bestående av en nemndsleder, ett medlem fra det alminnelige utvalg og ett fra det fagkyndige utvalg. I tillegg ble det behandlet 42 saker med utvidet nemnd, det vil si bestående av en nemndsleder, to medlemmer fra det alminnelige utvalg og to fra det fagkyndige utvalg.

Etter min mening ivaretar reglene om fylkesnemndas sammensetning både hensynet til at det skjer en forsvarlig saksbehandling og mest mulig effektiv ressursutnyttelse i nemndene på en god måte. Jeg er imidlertid på generelt grunnlag opptatt av å følge utviklingen i fylkesnemndene. Dette gjelder også hvorvidt saksbehandlingsreglene fungerer etter sin hensikt eller om det er behov for endringer i regelverket.

Den økonomiske godtgjøringen til fagkyndige som gjør tjeneste i fylkesnemndene er regulert i Q-1014 fra Barne- og familiedepartementet Retningslinjer for godtgjøring og for dekning av reiseutgifter ved arbeid i fylkesnemnda for sosiale saker. Her framgår det at sakkyndige medlemmer av fylkesnemnda godtgjøres etter gjeldende satser. Satsene er ikke endret siden 1. januar 2001. Departementet er klar over at satsene har vært uendret i en del år. Dette gjelder for øvrig også satsene for alminnelige medlemmer og for barnets talsperson. Departementet vurderer hvert år om satsene skal justeres, men har foreløpig prioritert økt saksbehandlingskapasitet for å få ned restansene.

Saksbehandlingstiden i fylkesnemndene har over tid vært lang og saksinngangen har oversteget kapasiteten. Det er avgjørende for barn og familiers rettssikkerhet og for et velfungerende barnevern at fylkesnemndene har tilstrekkelig kapasitet og arbeider effektivt. Regjeringen har derfor prioritert å styrke fylkesnemndene med 10 mill. kroner i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett 2012 og 20 mill. kroner i 2013 for å behandle flere saker gjennom å øke kapasiteten og å bedre styringen.

Målet er at en langt større andel av sakene som behandles i nemndene skal behandles innenfor fire uker. På sikt forventer departementet at det bare er de sakene der forsinkelsen ligger utenfor fylkesnemndas kontroll som vil ha lengre behandlingstid.

SPØRSMÅL NR. 973**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Borghild Tenden****Besvart 19. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Vil statsråden sørge for at det utarbeides statistikk som er offentlig tilgjengelig for antall selvmord på asylmottak per år, og sette i verk forsterkede forebyggende tiltak?»

BEGRUNNELSE:

Hvert år begår flere beboere ved asylmottak selvmord. UDI opplyser at det ikke finnes oversikt over hvor mange asylsøkere som hvert år tar sitt eget liv i norske mottak. Folkehelseinstituttet fører statistikk over selvmord i Norge. Ifølge instituttets nettsider registreres det hvert år i gjennomsnitt 530 selvmord i Norge. For noen år siden varslet instituttet at det skulle kartlegge muligheten for å lage nasjonal statistikk over selvmord i asylmottak. Undertegnede kan ikke se at det har skjedd.

Svar:

Registrering av dødsårsak er helsetjenestens ansvar. Asylsøkere i norske mottak er ikke folkeregistrert som bosatte i Norge. Inntil 15. juni 2012 har Dødsårsaksregisteret ikke hatt lovhjemmel til å registrere dødsfall blant personer som ikke er folkeregistrerte som bosatte i Norge, selv om de har dødd på norsk jord. Dette innebærer at de meldinger om dødsfall (legeerklæring om dødsfall/melding om unaturlig dødsfall) som Dødsårsaksregisteret har mottatt vedrørende ikke-bosatte i Norge, ikke har kunnet bli behandlet, kvalitetssikret eller oppbevart videre. Dette betyr også at Dødsårsaksregisteret inntil 15. juni 2012 ikke har kunnet utarbeide statistikk på hvor mange ikke-bosatte som dør eller hva de dør av mens de er i Norge, herunder selvmord.

Fra og med 15. juni 2012 ble Dødsårsaksregisterforskriften § 1-2 endret, slik at registeret fra denne datoen skal inneholde opplysninger om alle som dør i Norge, uavhengig av om de er registrert som bosatte i Norge. Dette vil gi oversikt over dødsårsaker blant ikke-bosatte, herunder selvmord. Meldingene om

dødsfall blant ikke-bosatte inneholder imidlertid ikke systematisk informasjon om den avdøde har status som asylsøker, da det ikke er lovhjemmel til dette. Det vil også i varierende grad være informasjon om asylmottak som adresse i Norge. Adressene forventes likevel å kunne gi en indikasjon på hvor mange av de ikke-bosatte som var beboere ved asylmottak.

Dødsårsaksstatistikken for en årgang er som regel klar i oktober påfølgende år. Dødsårsaksregisteret planlegger således å offentliggjøre dødsårsaksstatistikken for 2012 i oktober 2013. Inkludert i denne vil det foreligge tall vedrørende selvmord blant ikke-bosatte i Norge og anslag vedrørende selvmord blant beboere ved asylmottak.

Dødsårsaksregisteret er for tiden under modernisering. Driften av registeret skal overføres fra Statistisk sentralbyrå til Folkehelseinstituttet i løpet av 2013, slik at Folkehelseinstituttet overtar selve registreringen av dødsfall fra og med 1. januar 2014. I år er det fokus på selve overføringen av registeret, og på modernisering og kvalitetssikring av registerdriftsprosessene. I løpet av 2014 vil Folkehelseinstituttet starte arbeidet med system for elektronisk innmelding av dødsfall, som vil gi mulighet for raskere og bedre registrering av alle typer dødsfall. Her er bedre systemer for registrering av dødsfall blant ikke-bosatte, herunder asylsøkere, samt omstendighetene rundt dødsfallene, et prioritert område.

Det er ulike årsaker til selvmord. Jeg er klar over at enkelte asylsøkere er i en vanskelig situasjon ved ankomst til landet og at deres status som asylsøker, og den usikkerhet de lever under, kan påvirke deres psykiske helse. Helsetjenesten til asylsøkere er kommunenes ansvar. Regjeringen har satt i gang et arbeid hvor Utlendingsdirektoratet og Helsedirektoratet i samarbeid skal se særskilt på sårbare personer i mottak med det formål å blant annet kartlegge behov for hjelp, slik at riktig type hjelp kan gis til rett tid til den enkelte. Helsedirektoratet vil for øvrig om kort tid legge frem en handlingsplan mot selvmord og selvskading hvor forebyggende tiltak vil bli beskrevet.

SPØRSMÅL NR. 974**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 21. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Analyse & Strategi la nylig frem en rapport hvor de dokumenterer at 7 av 10 samferdselsprosjekter er forsinket i forhold til løftene gitt i Nasjonal Transportplan 2009 - 2018. Samtidig sier regjeringen i de årlige budsjettene at de bevilger i tråd med denne planen.

Undertegnede ønsker at statsråden redegjør for hva som har skjedd med bevilgningene til disse prosjektene som er forsinket; er pengene brukt på andre ting, står de ubrukt, eller er dette å anse som kostnadsoverskridelser?»

Svar:

Veg

I statsbudsjettet for 2013, har regjeringen lagt opp til at alle riksvegprosjektene som er prioritert i første fireårsperiode av Nasjonal transportplan 2010-2019, og der det foreligger nødvendige avklaringer, vil være startet opp ved utgangen av perioden 2010-2013.

Rapporten som det vises til i spørsmålet, ser på status ved utgangen av 2012 og sammenlikner mot Statens vegvesens handlingsprogram. En slik sammenligning blir noe misvisende da handlingsprogrammet er basert på en flat ramme over fire år, mens Nasjonal transportplan forutsetter en gradvis opptrapping. En eventuell sammenligning må gjøres for perioden samlet, ikke det enkelte år.

I NTP er det ikke tatt detaljert stilling til åpnings-tidspunkt, bare til om et prosjekt skal fullføres i første fireårsperiode eller siste seksårsperiode. Endelig fullføringstidspunkt forutsettes avklart når prosjektene tas opp til bevilgning i de årlige budsjetter eller gjennom Stortingets behandling av bompengeproposisjoner.

Det er derfor knyttet svakheter til definisjonen av "forsinkelse" slik det er regnet i omtalte rapport. I rapporten regnes et prosjekt som forsinket hvis ikke samtlige delprosjekter er i rute eller ferdigstilt som forutsatt. Det avgjørende bør imidlertid ikke være om et prosjekt ligger etter skjema undervegs, men om det ferdigstilles i henhold til fastsatt plan. Også hvis et prosjekt får utvidet omfang, regnes det i rapporten som forsinket dersom det ikke holder den opprinnelige fremdriftsplanen.

Endelig er det slik at rapporten ikke skiller mellom store prosjekt omtalt i NTP og mindre prosjekt som kun er omtalt i SVVs handlingsplan.

Det er på bakgrunn av ovennevnte departementets oppfatning at rapporten er misvisende, og må brukes med varsomhet.

Det er en fordel at transportetatene kan gjøre omprioriteringer mellom prosjekt dersom dette bidrar til en mer effektiv ressursutnyttelse. Det må utvises forsiktighet med å styre etatene for mye i detalj. Politiske myndigheter må akseptere at det brukes porteføljestyring.

Jeg vil samtidig slå fast at forsinkelser som skyldes at prosjekter ikke er startet opp som forutsatt grunnet manglende planavklaringer, er lite tilfredsstillende. Det er ulike årsaker til forsinket planprosess. Det har f.eks. vært fremmet innsigelse for noen prosjekter, som har medført tidkrevende prosesser. Departementet har tatt initiativ til en gjennomgang med sikte på å få redusert planleggingstiden.

Det har i perioden 2010-2013 vært en vridning mot drift og vedlikehold. Selv om rammen til kap. 1320 Statens vegvesen er 100 prosent oppfylt, har derfor rammen til investeringer en underoppfylling. Det har også vært kostnadsøkninger på en del prosjekt. Prosjekt med forsinket oppstart har ikke gitt grunnlag for å låne midler til andre prosjekt eller medført at det står ubrukte midler på investeringsposten.

Jernbane

Totale bevilgninger til investering i jernbaneinfrastruktur er gitt i tråd med nasjonal transportplan 2010-2019.

På jernbaneområdet vil jeg påpeke at rapporten måler gjennomføringen av et handlingsprogram som ikke eksisterer. Det er riktig at det foreligger et foreløpig fastsatt handlingsprogram. Det ble imidlertid kort tid etter at Nasjonal transportplan 2010-2019 var lagt frem, klart at behovet innen drift og vedlikehold var større enn det Jernbaneverket hadde anslått, og handlingsprogrammet ble derfor aldri endelig fastsatt. Jeg mener derfor det gir lite mening å måle gjennomføringen av et foreløpig handlingsprogram som man fra starten av så at ikke ville kunne gjennomføres, og som derfor heller ikke ble endelig fastsatt.

For en mer detaljert oversikt over hva pengene til veg og jernbane er brukt til, vil jeg vise til de årlige budsjettproposisjonene.

I dag er gjennomsnittlig planleggingstid for større samferdselsprosjekter rundt ti år. Det er altfor mye. Økte bevilgninger har gitt oss helt andre muligheter for å bygge ut i raskt tempo. Jeg vil i kommende stor-

tingsmelding om Nasjonal transportplan 2014-2023 presentere tiltak for å forkorte planleggingstiden.

Det har vært gjennomført et grundig arbeid med plangrunnlag, behovs- og kostnadsanslag både i eta-

tene og departementet i forbindelse med NTP 2014-2023. Dette legger et godt grunnlag for at omtalte prosjekter vil kunne gjennomføres til den tid etatene vil fastsette mer detaljert i handlingsprogrammene.

SPØRSMÅL NR. 975

Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud

Besvart 21. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Norges Lastebileierforbund har overlevert statsråden en 12 punkts tiltaksplan knyttet til sosial dumping. Aps arbeidslivstalskvinne, Anette Trettebergstuen, ble skremt over det hun hørte om forholdene i transportbransjen da hun den 21.02.2013 møtte partene i næringen som en forberedelse til handlingsplan 3 mot sosial dumping. NLF har mange gode forslag som jeg håper statsråden vil følge opp.

Men når kan vi forvente at statsråden beslutter hvilke forslag hun vil følge opp, og når de blir iverksatt?»

Svar:

Departementet mottok den 22. februar 2013 brev fra NLF der det var vedlagt en "Tiltaksplan for økt kontroll med utenlandske transportørers virksomhet i Norge". I all hovedsak retter tiltaksplanen seg mot kontroll, sanksjoner og tolkning av regelverk i forbindelse med kabotasjetransport.

Jeg har forståelse for at næringen er bekymret for de ulike rammevilkårene for de norske og utenlandske transportørene, særlig ulikheten i sjåførenes lønns- og arbeidsvilkår. Det er viktig at det i et framtidig regelverk for kabotasje i EU, skal tas hensyn til forskjeller på det sosiale området.

Norge har imidlertid deltatt i det indre markedet på transportområdet siden inngåelsen av EØS-avtalen. For regelverk og kontroll av kjøretøy og sjåfører betyr dette, at det er de samme reglene som gjelder for kjøretøy og sjåfører i hele EØS-området. Det vil derfor ikke være aktuelt å ha egne regler eller tiltaksplaner for en særskilt kontroll av utenlandske transportørers virksomhet i Norge.

Samferdselsdepartementet er i gang med å kartlegge utviklingen av kabotasjekjøring samt se på om dagens sanksjoner etter yrkestransportlova er tilstrekkelige når det gjelder kabotasje. Dette er for å få et bredere grunnlag for å vurdere utviklingen av kabotasjekjøring i Norge de senere år og få grunnlag for å vurdere hvilke tiltak som eventuelt kan iverksettes.

Det er en del interessante forslag i den oversendte tiltaksplanen som Samferdselsdepartementet ønsker å se nærmere på. Forslagene vil trenge nærmere vurderinger av både juridisk og praktisk art. En del av forslagene retter seg mot kontroll og sanksjoner og det vil derfor være naturlig å trekke Vegdirektoratet og eventuelt Politidirektoratet inn i det videre arbeidet. I tillegg har det innkommet forslag til tiltak mot kabotasje, samt tiltak til sanksjoner, fra andre organisasjoner som også vil måtte tas med i totalvurderingen. Det er i dag vanskelig å angi tidspunkt for iverksetting av de tiltak som måtte bli aktuelle.

SPØRSMÅL NR. 976**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 14. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Fremskrittspartiet fikk enstemmig flertall i Stortinget for representantforslag Dokument 8:142 S (2011-2012) om å innføre avgiftsmessig nedtrapping av engangsavgiften ved import av bruktbiler som er mellom 15 og 30 år gamle.

Når vil forslaget ha blitt gjennomført?»

Svar:

Finansdepartementet har gitt Toll- og avgiftsdirektoratet i oppdrag å utarbeide et høringsbrev med for-

slag til nye generell bruksfradrag basert på oppdaterte beregninger fra Transportøkonomisk institutt. Forslaget vil også omfatte en avgiftsmessig nedtrapping av engangsavgiften for import av bruktbiler som er mellom 15 og 30 år gamle. Forslaget vil bli sendt på høring i løpet av første halvår 2013, og det tas sikte på å gjennomføre endringene etter dette. Hvor raskt endringene kan gjennomføres avhenger dels av hvilke tilbakemeldinger som kommer i høringsrunden.

SPØRSMÅL NR. 977**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 18. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Hva må til for å overføre gamle aksjer (fra før 1985) til VPS?»

BEGRUNNELSE:

Påstanden er at lovgiver glemte mortifikasjonsloven når aksjeloven ble endret. Det skaper problemer med å overføre aksjer fra avdøde til arvinger. Regelverket forlanger også at dersom det er flere arvinger og noen er uenige så kan ikke overføring finne sted. Det bes også besvart om dette medfører riktighet og hvorvidt det er hensiktsmessig.

Svar:

Ved lov 14. juni 1985 nr. 62 om Verdipapirsentral og lov 14. juni 1985 nr. 70 om endringer i lov 4. juni 1976 nr. 59 om aksjeselskaper m.m., ble det adgang til å få registrert et aksjeselskaps aksjer i et verdipapirregister. Aksjeloven 1976 § 3-13 inneholdt regler om fremgangsmåten for slik registrering. Det var blant annet krav om at selskapet skulle gi aksjeeierne et varsel om at selskapets aksjebrev ville være uten rettsvirkninger fra det tidspunkt beslutningen om å registrere selskapets aksjer i Verdipapirsentralen ble satt i verk.

Ved lov 13. juni 1997 nr. 44 om aksjeselskaper (aksjeloven) mistet alle aksjebrev sin rettsvirkning etter en overgangsperiode som utløp 1. januar 2000. Etter aksje-

loven § 4-5 skal styret i aksjeselskap sørge for at det opprettes en aksjeeierbok for selskapet, der opplysninger om aksjeeierne føres inn, jf. også aksjeloven § 4-7. Aksjeeierboken skal føres på betryggende måte og kan føres elektronisk, jf. aksjeloven § 4-5 første ledd. Siden aksjebrev ikke har hatt noen rettsvirkning etter utløpet av nevnte overgangsperiode, er "mortifikasjon" av aksjebrev ikke lenger en relevant problemstilling.

Ordningen med frivillig registrering i verdipapirregister for aksjer i aksjeselskaper er videreført i aksjeloven 1997 og lov 5. juli 2002 nr. 64 om registrering av finansielle instrumenter (verdipapirregisterloven) § 2-2. Aksjeselskap skal fastsette i vedtektene hvorvidt selskapets aksjer skal være registrert i et verdipapirregister, jf. aksjeloven § 2-2 første ledd nr. 9. Dersom et aksjeselskap ønsker å gå over fra aksjeeierbok til aksjeeierregistrering i verdipapirregister, inneholder aksjeloven § 4-11 nærmere regler om fremgangsmåten for dette. Selskapet skal blant annet gjennom kunngjøring i Brønnøysundregistrene varsle om at den som aksjeeierboken angir som aksjeeier, vil bli registrert som eier for det antall aksjer aksjeeierboken viser, med mindre det godtgjøres at en annen er aksjeeier.

For allmennaksjeselskaper er registrering i verdipapirregister obligatorisk, jf. verdipapirregisterloven § 2-1 første ledd nr. 1 og lov 13. juni 1997 nr. 45 om allmennaksjeselskaper § 4-4.

SPØRSMÅL NR. 978**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 14. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Nettstedet minstemme.no skal særlig bidra til kunnskap om demokrati og deltakelse, grunnloven og folkestyre. Da er det merkelig at man enkelt finner omtale og fakta om eksempelvis «det tredje kjønn», ulike kjønnsidentiteter og «Mat fra Malawi», mens militærvesenets betydning for forsvar og opprettholdelse av vårt liberale demokrati, eller krigsseilernes innsats i kampen mot nazismen ikke nevnes med ett ord.

Vil statsråden sørge for at også disse områdene blir omtalt på en god måte på minstemme.no?»

BEGRUNNELSE:

På minstemme.no står bl.a. dette å lese under punktet «Om nettstedet»:

«I 2013 feirer vi hundre år med allmenn stemmerett for både kvinner og menn i Norge. I 2014 feirer vi at grunnloven er 200 år.

- Jubileene handler om stemmerett, likestilling, representasjon og kunnskap om grunnloven og dens betydning for det norske folkestyret.
- Jubileene skal bidra til deltagelse og engasjement i demokratiet og legge til rette for folkefest i hele landet.
- Til jubileene har Kunnskapsdepartementet sammen med Senter for IKT i utdanningen utviklet nettstedet minstemme.no, et nettsted for læring om demokrati og deltakelse.

Min stemme tilbyr faglige ressurser og oppgaver til bruk i barnehage og skole. Foto, lyd, film, tekst, digitale bildefortellinger, tegneserier, oppgaver og quiz er tilgjengelige for mange temaer. Ressursene er organisert etter barnehagens rammeplan og skolens læreplan, slik at nettstedet og dets innhold ligger nært opp til hverdagen i barnehager og skoler. For skoler er ressursene koblet direkte til kompetansemål, slik at de enkelt kan tas i bruk i klasserommet.»

Med bakgrunn i betydningen av nettopp demokrati finner vi det merkelig at ikke noe så viktig som

militærvesenet og krigsinnsats er omtalt. Vi ser på kunnskapsformidling som et verktøy for toleranse, og erkjenner at generasjonene av personer med egen erfaring fra krigsokkupasjonen i Norge 1940–1945 tynnes ut. Dette stiller både nasjonale myndigheter og sivilsamfunnet overfor et vesentlig ansvar for at kommende generasjoner får mulighet til å bli kjent med denne viktige del av Norges historie. Spesielt i disse dager er viktig å satse på kunnskapsformidling om krigstiden og betydningen av forsvar og militærvesen. Både i Norge og i Europa ser vi tendenser til økende antisemittisme og oppslutning om ekstreme bevegelser. Det å utbre kunnskap om de historiske erfaringene man har med totalitære ideologier og ekstremt tankegods er et av de viktigste verktøyene i kampen mot intoleranse og antisemittisme, og viktig i arbeidet med å utbre betydningen av det liberale demokratiet som samfunnsmodell. Dette bør minstemme.no være tydeligere på.

Svar:

Til stemmeretts- og grunnlovsjubileet har Kunnskapsdepartementet sammen med Senter for IKT i utdanningen utviklet minstemme.no. Det skal være en ressurs for læring om demokrati og deltakelse. Innholdet er organisert etter barnehagens rammeplan og skolens læreplan. Dette for å legge nettstedet og dens innhold nært opp til den hverdagen barnehagen og skolen har.

5. mars i år presenterte jeg den første versjonen av nettstedet med hovedvekt på stemmerett, likestilling, representasjon og deltakelse. Minstemme.no vil bli videreutviklet frem til grunnlovsjubileet med sentrale milepæler 17. mai 2013, stemmerettsuken og grunnlovsjubileet i 2014.

I videreutvikling av nettstedet vil jeg sørge for at militærvesenets betydning og krigsseilernes innsats i kampen mot nazismen blir ivaretatt.

SPØRSMÅL NR. 979**Innlevert 8. mars 2013 av stortingsrepresentant Bente Thorsen****Besvart 15. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Norsk digital læringsarena er en viktig tilbyder av læremateriell for utdanningsinstitusjoner.

Kan statsråden redegjøre for om det finnes statistikk over hvilke fylker som bruker NDLA mest, og hvilke fylker som finansierer tilbudet?»

Svar:

Nasjonal digital læringsarena (NDLA) eies av 17 fylkeskommuner i fellesskap. Oslo kommune har fra starten valgt å ikke delta i samarbeidet. Akershus fylkeskommune var opprinnelig med i samarbeidet, men Fylkestinget i Akershus fylkeskommune vedtok i november 2011 å melde seg ut. Fra november 2012 bidrar dermed Akershus fylkeskommune ikke til fi-

nansieringen av NDLA. Årsmeldingen for 2011 fra NDLA viser at Rogaland og Hordaland fylkeskommuner har størst andel besøk pr elev, mens Østfold og Akershus har lavest andel (skoleåret 2010/2011). Oslo kommune er ikke tatt med i oversikten i årsmeldingen. Årsmeldingen er offentlig tilgjengelig på <http://om.ndla.no>. Årsmeldingen for 2012 vil foreligge om kort tid. NDLA har informert meg om at for 2012 er de tre fylkeskommunene med høyest andel besøk pr elev Oslo, Rogaland og Hordaland, mens Hedmark, Finnmark og Akershus har lavest andel. Bruken pr. elev av ndla.no har økt i alle fylkene 2012 sammenlignet med foregående år. Akershus og Østfold har den største prosentvise økningen i bruk.

SPØRSMÅL NR. 980**Innlevert 11. mars 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen****Besvart 19. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Kun 50 % av de som gjennomgår behandling mot borreliose via det offentlige helsevesen tilfris-kner viser norsk forskning. For de som ikke tilfris-kner etter endt behandling stopper utredningene opp.

Hvilken kartlegging av tiltak er gjort, for å bedre forholdene for denne pasientgruppen?»

BEGRUNNELSE:

På forsommeren 2009 var det en del pasienthistorier som var fremme i media der det ble beskrevet til dels store lidelser som man hevdet var forårsaket av aktiv Lyme borreliose. Det ble hevdet at behandlingen som var gitt ikke har vært tilfredsstillende. Dette har resultert i at mange overlates til det private og utlandet for å få den hjelpen de mener fungerer best, noe de færreste har økonomi til. Flere pasienter opplever at vurderingene gjort av behandlingsapparatet virker tilfeldige og at diagnostikk og terapi ikke er tilpasset den sykdomstilstand de har. Mange av disse har en oppfatning av at de har en pågående aktiv in-

feksjon, men opplever å bli møtt med mistro og mistenkeliggjøring når de kontakter helsetjenesten. Mange hevder også at de ikke har fått korrekt diagnose og adekvat behandling i tide. Møtet med helsevesenet ender ofte i en syndrom-diagnose, det vil si ikke sykdommer i seg selv.

Svar:

Pasienter som har utviklet alvorlig sykdom på grunn av flått, skal få god og kunnskapsbasert behandling og oppfølging. Som på andre helseområder, er det også for flåttsykdom behov for mer kunnskap om årsaker og behandling. Norske og nordiske forskningsmiljøer samarbeider nå i et omfattende EU-finansiert prosjekt om flått, der forbedrede metoder for diagnostikk inngår. Formidling av kunnskap om flått og flåttbårne sykdommer til helsepersonell og allmennheten er også en del av prosjektet.

Ifølge opplysninger fra Helse Sør-Øst RHF forholder sykehusene seg til anbefalinger fra Helsedirektoratet og internasjonale retningslinjer ved diagnostikk og behandling av flåttbårne sykdommer. Ny

kunnskap vil bli tatt hensyn til ved videre utvikling og justering av faglige anbefalinger og retningslinjer.

Tidlig lokal sykdom etter flåttbitt behandles hos fastlegen. Sykehusene tar seg av sykdom der flere deler av kroppen er berørt - såkalt "systemisk sykdom", og der det er snakk om senmanifestasjoner.

Helse Sør-Øst RHF opplyser at diagnostikk ved borrelia baserer seg på en kombinasjon av laboratorieprøver og klinisk bilde. Flere av de testmetodene som brukes av enkelte private tjenesteytere, både i Norge og i utlandet, brukes ikke i norsk offentlig helsetjeneste. Dette fordi testene er vurdert å ha for lav sensitivitet og spesifisitet, eller fordi de ikke er tilstrekkelig vitenskapelig undersøkt og ikke tilstrekkelig validert.

Ved borreliose er behandling med antibiotika anbefalt, ifølge Helse Sør-Øst RHF, og antibiotika brukes i tråd med faglige retningslinjer ellers i Europa. Langvarig og sammensatt antibiotikabehandling brukes ikke. Helse Sør-Øst opplyser at dette har flere år-

saker: Langvarig og sammensatt antibiotikabehandling ved borreliainfeksjon er undersøkt i noen studier uten at man har funnet effekt. Langvarige kurer kan gi økning i multiresistente bakterier, og det er fare for alvorlige bivirkninger hos den enkelte pasient.

Helse Sør-Øst RHF opplyser videre at langvarige plager etter antibiotikabehandlet borreliainfeksjon, som hodepine, tretthet, smerter og konsentrasjonsvansker, er vanlig (opp mot 50 %). Det er ikke påvist at såkalt "post Lyme syndrom", som er en samlebetegnelse for slike plager, skyldes pågående infeksjon. Snarere kan det være ettervirkninger av sykdommen, likt det man ser ved andre infeksjonssykdommer i nervesystemet.

Det er viktig at mennesker med langvarige plager etter borreliainfeksjon også utredes og behandles med de samme krav til kvalitet som legges til grunn for andre pasientgrupper. Mer kunnskap er nødvendig, både om hvordan slike plager arter seg og om hvordan de best kan møtes av helsetjenesten.

SPØRSMÅL NR. 981

Innlevert 11. mars 2013 av stortingsrepresentant Per Sandberg

Besvart 19. mars 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum

Spørsmål:

«Kan statsråden forsikre om at reindriftsloven § 63 i dag praktiseres slik at den får anvendelse også på saker som krever behandling etter plan- og bygningsloven, og om dette ikke er tilfellet, vil statsråden sørge for å sette i gang tiltak slik at loven vil tolkes på denne måten i fremtiden?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller har fått bekymringsverdige tilbakemeldinger fra innbyggere i Tjeldsund kommune om at Jordskifterettene avviser saker om skjønnsbehandling etter reindriftsloven § 63, med den begrunnelse at § 63 ikke er anvendelig på saker som krever behandling etter plan- og bygningsloven. Dersom statsråden kan bekrefte at dette er en lovtolkning som benyttes og departementet anser som korrekt, mener spørsmålsstiller dette er meget uheldig. Denne praksisen vil i så fall være på akkord med anerkjent juridisk teori, og etter spørsmålsstillers oppfatning en naturlig forståelse av lovens ordlyd.

Svar:

Spørsmålet er blant annet begrunnet med at representanten Sandberg har fått tilbakemeldinger fra innbyggere i Tjeldsund kommune om at jordskifterettene avviser saker om skjønnsbehandling etter Reindriftslovens § 63, med den begrunnelse at § 63 ikke er anvendelig på saker som krever behandling etter plan- og bygningsloven.

Reindriftsloven § 63 Utnyttning av eiendom i reinbeiteområde har følgende ordlyd:

Grunneier eller bruksberettiget må ikke utnytte sin eiendom i reinbeiteområde på en slik måte at det er til vesentlig skade eller ulempe for reindriftsutøvelse i samsvar med denne lov. Første punktum er likevel ikke til hinder for vanlig utnyttning av eiendom til jordbruk, skogbruk eller annen utnyttning av utmark til landbruksformål.

Før tiltak som kan bli til vesentlig skade eller ulempe for reindriftsutøverne blir satt i verk, skal varsel gis til vedkommende distriktsstyre. Varsel skal gis senest tre uker før planlagt iverksetting. Om varsel ikke er gitt, eller partene er uenige om tiltaket rammes av bestemmelsen i første ledd, kan områdestyret nedlegge forbud mot iverksetting inntil over-

enskomst er inngått eller til jordskifteretten har behandlet saken.

Spørsmål om et tiltak kommer i strid med første ledd, kan avgjøres på forhånd ved skjønn ved jordskifteretten. Skjønnen kan også avgjøre hvordan og på hvilke vilkår tiltaket kan gjennomføres. Skjønn kan kreves av den som akter å sette et tiltak i verk eller av distriktsstyret ved lederen. Er distriktsstyre ikke opprettet, kan skjønn kreves av reindriftsutøver i distriktet som vil bli berørt av tiltaket.

Det fremgår ikke av bestemmelsen hvilke tiltak som kan bringes inn for jordskifteretten. Dette sier imidlertid forarbeidene noe om.

Bestemmelsen fikk sin nåværende utforming ved lovrevisjonen i 1996, jf. Ot.prp. nr. 28 (1994-95) Om lov om endringer i reindriftsloven, jordskifteloven og viltloven. Her fremgår det at det ble gjennomført visse endringer i bestemmelsen (daværende § 15) for "... å gjøre det klart hva slags bruk grunneier og andre bruksberettigede kan gjøre av eiendommen uten å komme i konflikt med reindriftsretten".

Det ble videre sagt at de forholdene som skaper de største brukerkonfliktene i reinbeiteområde, gjelder utbygging i utmarka. Det kan dreie seg om hyttebygging, etablering av hyttefelt, anlegg av skitrekke og andre turistanlegg. Disse tiltakene krever vanligvis behandling og vedtak i bygningsrådet før de kan settes i verk.

Det ble også påpekt at bestemmelsen i denne paragrafen ikke gjelder tiltak som krever byggetillatelse etter plan- og bygningsloven § 93, eller vedtatt reguleringsplan for å settes i verk. Det ble også uttalt at det heller ikke gjelder tiltak som vassdragsreguleringer, større industrivirksomhet, vegbygging og andre samferdselstiltak, eller tiltak fra Forsvarets side. Her vil vanlige saksbehandlingsrutiner og eventuelt ekspropriasjons- og erstatningsrettslige grunnsetninger komme til anvendelse.

Stortingets næringskomité behandlet proposisjonen i Innst. O. nr. 8 (1995-96), og komiteens flertall sluttet seg der til forslaget til ny § 15 (nåværende § 63). Det framkom ikke merknader til departementets forutsetninger når det gjaldt forholdet til utbyggingstiltak nevnt ovenfor.

Samerettsutvalget har i sin innstilling NOU 2007:13 vurdert blant annet reindriftsloven § 63. Samerettsutvalget har der gitt uttrykk for at bestemmelsen i gjeldende reindriftslov § 63 i flere henseender er relativt uklar.

For øvrig kan jeg nevne at Landbruks- og matdepartementet skal foreta en gjennomgang av reindriftens tilgang til å bruke jordskifteretten for å løse problemer og konflikter knyttet til rettighetsspørsmål. Det kan i den sammenheng være naturlig også å vurdere hvilke tiltak som kan bringes inn for jordskifteretten etter reindriftslovens § 63.

SPØRSMÅL NR. 982

Innlevert 12. mars 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein

Besvart 19. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo

Spørsmål:

«Vil statsråden ta initiativ til at politiet får sin naturlige plass på den nye tollstasjonen på Ørje?»

Svar:

Jeg vil innledningsvis gi uttrykk for at politiets samarbeid med tollvesenet er viktig for blant annet å forebygge og bekjempe kriminalitet. Samarbeidet er regulert blant annet i en samarbeidsavtale mellom politiet og tollvesenet av 9. september 2010.

Spørsmålet fra representanten Leirstein har vært forelagt for Politidirektoratet som igjen har forelagt dette for Østfold politidistrikt. Østfold politidistrikt opplyser at grensetrafikken over Ørje grensepasseringssted øker og at behovet for politiets tilstedeværelse er økende.

Østfold politidistrikt var i utgangspunktet ikke delaktig i planleggingen av den nye kontrollstasjonen på Ørje, men har i ettertid diskutert fremtidige muligheter for å leie lokaler i det nye tollstedet på grensen til Sverige. Statsbygg har tilbudt politiet lokaler i en tidligere garasje/lagerbygning, noe Østfold politidistrikt ikke har funnet formålstjenlig.

Tollvesenet har informert Østfold politidistrikt om at det er søkt om utbygging av et byggetrinn 2 og at politiets arealbehov i kontrollbygningen eventuelt kan dekkes gjennom en slik utbygging.

I forbindelse med et eventuelt byggetrinn to forutsetter jeg at Politidirektoratet og Østfold politidistrikt har en løpende dialog med tollvesenet for å sikre best mulige fremtidige arbeidsforhold på tollstasjonen.

SPØRSMÅL NR. 983**Innlevert 12. mars 2013 av stortingsrepresentant Gjermund Hagesæter****Besvart 22. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«Statens pensjonskasse (SPK) innhenter i saker som omfatter veteraner med psykiske belastningsskader fra internasjonale operasjoner, erklæringer fra spesialister innen forskjellige medisinske fagfelt.

Kan statsråden redegjøre for hvordan disse spesialistene blir plukket ut og hvor uavhengig de må være av partene i saker som angår kompensasjon og billighetserstatning?»

BEGRUNNELSE:

I 2011 ble Klagenemnda for krav om kompensasjon og billighetserstatning for psykiske belastningsskader som følge av deltakelse i internasjonale operasjoner opprettet, og avholdt sitt første vedtaksmøte i desember samme år. Nemnda er opprettet for å behandle klager over enkeltvedtak fattet av Statens pensjonskasse (SPK) etter de forskrifter som angitt i § 1 i FOR 2011-06-24 nr. 651.

SPK på sin side behandler søknad om billighetserstatning for psykiske belastningsskader som følge av deltakelse i internasjonale operasjoner, i henhold til FOR 2004-12-02 nr. 1563. Denne billighetserstatningen er en forenklet erstatningsordning for de som har fått varig psykisk belastningsskade etter tjeneste i internasjonale operasjoner.

Den som fremmer søknad om slik billighetserstatning skal dokumentere at man har tjenestegjort i internasjonale operasjoner, at man har en psykisk belastningsskade som skyldes slik tjeneste og at den psykiske belastningsskaden har medført varig medisinsk invaliditet på 15 prosent eller mer.

Spøreren er gjort kjent med SPK innhenter i saker av mer alvorlig format erklæringer fra spesialister innen nevrologi, psykiatri og klinisk psykologi. Det spøreren ønsker å få klarhet i, er hvordan spesialister som skal vurdere disse sakene blir plukket ut og hvor uavhengig de må være til partene.

Svar:

Billighetserstatningsordningen krever betydelig mindre krav til dokumentasjon av årsakssammenheng enn ordinære erstatningssaker. Formålet med billighetserstatningen er å yte økonomisk støtte til personer som får psykiske belastningsskader som følge av tjenestegjøring i internasjonale operasjoner. Forsvarsdepartementet (FD) har i disse saker presisert at det er tilstrekkelig å innhente uttalelse fra ve-

teranens fastlege eller behandlende psykolog/psykiater.

Formålet med kompensasjonsordningen er å gi økonomisk kompensasjon til personell som har pådratt seg en psykisk belastningsskade som følge av tjenestegjøring i en internasjonal operasjon. For slike saker har FD presisert at det skal innhentes spesialisterklæring fra klinisk psykolog eller psykiater.

I forskrift fra 2012 om kompensasjonsordningen har FD fastsatt to ulike dokumentasjonskrav. Dokumentasjonskravet avhenger av om saken behandles etter det tidligere maksimale erstatningsbeløpet på 35 ganger folketrygdens grunnbeløp (G), eller om saken behandles etter nytt maksimalt erstatningsbeløp på inntil 65G. Saker som behandles etter det tidligere maksimale erstatningsbeløpet har lempeligere krav til dokumentasjon enn saker som behandles etter nytt maksimalt erstatningsbeløp på 65G.

For saker som behandles etter nytt maksimalt erstatningsbeløp på 65G stilles det strengere krav til spesialisterklæringer. Dersom foreliggende erklæringer ikke gir tilstrekkelig svar på spørsmålet om årsakssammenheng, eller at erklæringene er gamle, må ny spesialisterklæring innhentes.

Ved innhenting av spesialisterklæring, velges spesialist i samarbeid med veteranen og/eller veteranens advokat. Dersom veteranen ikke ønsker å bruke foreslåtte spesialister fra SPK, skal SPK og veteranen i felleskap finne annen spesialist. Veteranen kan få bistand av advokat. SPK dekker rimelige og nødvendige utgifter til advokat. De spesialister som SPK foreslår har erfaring med og god kompetanse til å skrive spesialisterklæringer. Enkelte har erfaring fra Forsvaret og forhold knyttet til tjeneste i internasjonale operasjoner. Andre forhold som blir tillagt vekt ved valg av spesialist, er veteranens bosted, spesialistens arbeidskapasitet og hvor raskt spesialistene kan skrive erklæringen etter undersøkelsen.

Det stilles krav til spesialistenes uavhengighet. Spesialisten som skriver erklæringen skal ikke være eller ha vært veteranens fastlege eller behandler, eller ha tilknytning til SPK. Ved sammensatte sykdomsbilder kan SPK be sin rådgivende lege om å vurdere veteranens fysiske plager. Rådgivende leges vurdering er basert på sakens medisinske dokumenter. Rådgivende lege gir ikke spesialisterklæring, kun uttalelse. Dersom uttalelsen indikerer at hele eller deler av uførheten skyldes fysiske skader, blir dette tatt opp med spesialisten. Formålet med slik uttalelse er

at SPK skal ha et best mulig grunnlag for vedtak og eventuelle utbetalinger.

Det er stilt spørsmål ved om spesialisters tilknytning til Forsvaret er til hinder for å skrive spesialist-erklæringer. Spesialister med tilknytning til Forsva-

ret har en kompetanse som ofte er etterspurt av veteranene selv. Spesialistene er også, i henhold til helsepersonelloven og etiske regler for leger, forpliktet til alltid selv å vurdere sin habilitet.

SPØRSMÅL NR. 984

Innlevert 12. mars 2013 av stortingsrepresentant Olemic Thommessen

Besvart 20. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Hvilken reisetid legger regjeringen til grunn for planarbeidene for utbyggingen av IC-triangelet for avstanden Oslo - Lillehammer?»

BEGRUNNELSE:

I forbindelse med et bredt anlagt oppslag i avisen Verdens Gang, tirsdag 12. mars d.å. markerer statsministeren og flere fremtredende politikere fra regjeringen vilje til å bygge ut Inter City-triangelet frem mot 2030. I denne sammenheng opereres det med en reisetid Oslo Lillehammer på 1 time og 38 minutter. Reisetid i Konseptvalg utredningen, KVU, var skisert til 1 time og 23 minutter og for raskere tog 1 time

og 12 minutter. Jeg har også merket meg at tiden 1 time og 38 minutter har vært benyttet i andre presse-sammenhenger. Denne endringen er så vidt stor at den kan indikere endret tenking rundt spørsmålet om fremføring av dobbelt spor for hele strekningen. Det er derfor viktig å få fastslått hvilken tid som legges til grunn for det forestående planarbeidet.

Svar:

Som det kom frem i oppslaget i VG, tirsdag 12. mars, har regjeringen ambisjon om utbygging av hele IC innen 2030. Dette vil regjeringen komme tilbake til i NTP 2014-2023 som etter planen om kort tid vil legges frem for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 985

Innlevert 12. mars 2013 av stortingsrepresentant Åge Starheim

Besvart 19. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Ei verksemd i Sogn og Fjordane har store deler av sin produksjon i Litauen. På grunn av tollregler skaper disse store økonomiske vanskar, og kan medføre at verksemda må flytte kjøp av varer og tenester frå Europa til Asia. Eg viser til problemstillingane verksemda har i begrunninga for mitt spørsmål.

Vil statsråden sjå på nemnde problemstilling og vurdere om det ikkje bør foretakast endringar av gjeldande regelverk, slik at verksemdar i denne situasjon

unngår store økonomiske kostnadar pga. ufornuftige reglar?»

GRUNNGJEVING:

Ei verksemd i Sogn og Fjordane har store deler av sin produksjon i Litauen. Dette gjeld spesielt produksjon av vevde varer, dvs. skjorter, bukser, skjørt og jakker.

Deler av denne produksjonen er med basis i me-tervare utanom EØS-området, då det er vanskeleg,

for ikkje å seie umulig, å få fatt i denne type metervarer i Europa.

Metervaren importerast i all hovudsak til Noreg, for å få ein korrekt innfortolling/momsing, men også for å foreta splitting av forsendingar til ulike produsentar i Litauen.

Metervaren sendes så til Litauen, kor den kan takast inn på midlertidig import.

Den bearbeidast så til skjorter, bluser etc. Heile denne prosessen baserer seg på litauisk arbeidskraft, og andre innsatsvarer som knapper, innlegg, tråd og pakkematerialer er av europeisk opprinnelse.

Varen eksporterast så til Noreg. Litauisk tolking av regelverket gjer at varen ikkje får EUR1-sertifikat eller "country of origin" stempel, noko som medfører at verksemda i Sogn og Fjordane må betale 10,6 % toll på fakturabeløpet.

Verksemda finn dette om ikkje urimeleg, så i alle fall ulogisk all den tid at:

- same skjorte i same metervare kan i henhold til GSP-avtaler importerast utan toll frå land/områder som har denne type avtale med Noreg.
- same skjorte i same metervare kan, i tilfelle Litauen kjøper metervaren frå produsent i Asia, vidare selges i heile EU-område kun med 6,8 % importtoll på metervara.

Det er vanskeleg å skjønne at nokon av desse konsekvensane kan vere i tråd med EØS-avtala sin intensjon.

Ein direkte konsekvens av dette kan vere at verksemda i Sogn og Fjordane vert tvinga til å flytte produksjonen frå Litauen til land som har GSP-avtale med Noreg.

Då det i dei fleste tilfelle ikkje er lønsamt å produsere på fleire stadar, kan dette i yttarste konsekvens bli at verksemda i Sogn og Fjordane også må flytte den delen av produksjonen som i dag fell inn

under EUR1-regelverket. Dette vil i så fall bety flytting av kjøp av varer og tenester frå Europa til Asia i storleik EURO 2,0 - 2,5 mill.

Verksemda i Sogn og Fjordane vil sjølv sagt måtte forholde seg til gjeldane rammebetingelser, men synes at med EØS-avtala som bakteppe, miljøhensyn, som stadig vektast meir, er dette reglar som får eit særdeles merkeleg utslag.

Svar:

Finansdepartementet har hatt kontakt med Toll- og avgiftsdirektoratet (TAD) om saka.

For at varene (skjorter, bukser, skjørt og jakker) skal ha opphav innan EØS og ha tollfritak, er det særlege vilkår etter EØS-avtala Protokoll 4. Vilkåra er blant anna at varene er framstilt frå garn i produksjonslandet. Vilkåret er ikkje oppfylt så lenge varene er framstilt frå veva stoff frå eit tredje-land (utanfor EØS-området). Tollsats for varene til Noreg blir derfor 10,7 pst.

Finansdepartementet er generelt oppteken av leggje til rette for handel utan urimelege tollbarrierar. Noreg har derfor i tidligare revisjonar av EØS-avtala foreslått meir liberale reglar på området. Noreg har også i frihandelsforhandlingar med land utanfor Europa lagt stor vekt på å forhandle fram så liberale reglar for industrien som mogleg.

EU har på si side frykta at meir liberale reglar kan skade tekstilindustrien i EU som konkurrerer med Asia. Eg understrekar at endringar på området ikkje kan skje einsidig og at reglane gjeld likt innanfor heile EØS-området.

Til slutt vil eg peike på at GSP-ordninga er ei særleg gunstig ordning for utviklingslanda som skal stimulere til produksjon og eksport. Det er derfor ikkje utan vidare rett å trekke ein parallell til GSP-ordninga her.

SPØRSMÅL NR. 986**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy****Besvart 21. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Opplæringsloven tolkes og praktiseres ulikt når det gjelder alvorlig syke barn som ikke kan delta i opplæringen fullt ut, og som i noen tilfeller kun deltar få timer i skolen. Resultatet er ofte til barnets ulempe.

Hva kan statsråden gjøre for å rydde opp i dette, og sørge for at barnets rett til opplæring blir ivaretatt til det enkelte barnets beste?»

BEGRUNNELSE:

Det dreier seg om opplæring til syke barn, f.eks. barn som har fått diagnosen ME, og som må få redusert skoleundervisning, eventuelt i kombinasjon med hjemmeundervisning, fordi de er for syke til å gå på skolen full tid. Opplæringsloven forstås og praktiseres ulikt. Alvorlig syke barn får ikke nødvendig hjelp til å få sin opplæringsrett ivaretatt. Det er uenighet og ulik praksis om disse barna har rett til vedtak om spesialundervisning, med de rettigheter dette innebærer. Det er uenighet og ulik praksis om det skal treffes vedtak om fritak (helt eller delvis) for opplæringsplikten. Avgjørelsen av disse spørsmål får betydning for rettigheter ved overgang til videregående skole, men det er også uenighet om hvilke konsekvenser dette får. Dermed blir det forskjeller både på de krav skolekontor og PPT stiller, og de råd som gis.

Noen opplever rigide krav om mange timers utredning via PPT, til tross for legeerklæring og fastslått diagnose. Det sår tvil om diagnosen, og om barnets tilstand. Andre opplever at det tar alt for lang tid før skolen gir tilbud om tilpasset opplæring og hjemmeundervisning, og at det er vanskelig å få den tilpassningen som de behøver ut fra helsetilstanden. Etter min mening må helsetilstanden være utgangspunktet og styrende for vurderingen av undervisningsopplegget.

Det er stort behov for å rydde opp i den uklarheten som i dag finnes knyttet til opplæringsloven og alvorlig syke barn utenfor helseinstitusjon, der det er den aktuelle sykdommen som er årsak til behovet for hjemmeundervisning og / eller redusert skoletid.

Svar:

Det følger av opplæringsloven § 2-1 at barn og unge har rett og plikt til grunnskoleopplæring. Elever som har fullført grunnskolen eller tilsvarende opplæring har rett til videregående opplæring etter opplæringsloven § 3-1. Retten innebærer blant annet at

elevene har rett på et bestemt antall undervisningstimer.

Elevens rett til fastsatt timetallet vil være avkortet ved kortvarig fravær på grunn av sykdom, og eleven vil i slike tilfeller ikke vil ha rett til å få kompensert fraværet. Ved langvarig fravær på grunn av sykdom, kan kommunen/fylkeskommunen imidlertid ha plikt til å gi opplæring et annet sted enn på skolen, for eksempel hjemme hos eleven. Dette er ikke sagt uttrykkelig i opplæringsloven, men har kommet til uttrykk i forarbeidene til loven. I Ot.prp. nr. 46 (1997-98), merknader til § 2-2, står det at "I samband med meir langvarig sjukdom kan kommunen vere plikta til å gi opplæring ein annan stad enn på skolen". Det er også uttalt i NOU 1995: 18 på side 97 at "Ved sykdom kan fylkeskommunen eller kommunen være forpliktet til å gi opplæring andre steder enn i skole."

Kommunens/fylkeskommunens plikt til å gi opplæring et annet sted enn på skolen, som for eksempel hjemme hos eleven under lengre sykeleie, følger av barnets rett og plikt til grunnskoleopplæring og ungdommens rett til videregående opplæring. Retten til undervisning i hjemmet for langvarig syke elever må vurderes ut fra reglene i opplæringsloven § 5-1 om spesialundervisning. Reglene om spesialundervisning kommer til anvendelse når det er behov for en mer omfattende tilpassning enn det som kan gis innenfor den ordinære opplæringen, og retten forutsetter at eleven ikke har eller ikke kan få et tilfredsstillende utbytte av det ordinære opplæringstilbudet. Spesialundervisning kan gis i kortere eller lengre perioder.

Kommunen/fylkeskommunen skal fatte enkeltvedtak dersom foreldrene ber om at undervisningen må foregå i hjemmet på grunn av langvarig sykdom, som for eksempel myalgisk encefalopati (ME), hos eleven. Avgjørelsen kan påklages etter reglene i forvaltningsloven, og klageinstans er fylkesmannen i elevens hjemfylke.

For å sikre at elevene får nytte godt av rettighetene til spesialundervisning er det gitt detaljerte regler om saksbehandlingen i opplæringsloven kapittel 5. Det følger av opplæringsloven § 5-3 at vedtak om spesialundervisning alltid skal bygge på en sakkyndig vurdering fra PP-tjenesten. Det må komme frem i den sakkyndige vurderingen at eleven vil ha behov for å få opplæring i hjemmet, eventuelt i kombinasjon med undervisning på skolen. For å få saken så godt opplyst som mulig vil det også kunne være nødvendig med en medisinsk vurdering når elevenes mulighet til å kunne få opplæring i skole i stor grad er

avhengig av deres medisinske tilstand. Dersom kommunens vedtak avviker fra PP-tjenestens sakkyndige vurdering har kommunen en særskilt begrunnelsesplikt.

Innholdet i, omfanget (timetallet) og organisering av spesialundervisningen skal fastsettes på bakgrunn av en individuell vurdering. Omfanget av undervisning i hjemmet må avgjøres etter en konkret vurdering, og hvor mange timer undervisning som skal gis vil blant annet avhenge av hvor mye opplæring den alvorlig syke eleven er i stand til å motta.

Jeg vil understreke at det er viktig at det går kort tid fra behovet om spesialundervisning blir meldt til vedtak fattes. Dette gjør seg særlig gjeldende for elever som har behov for undervisning i hjemmet da disse, før vedtak fattes, vil stå uten et opplæringstilbud fordi de ikke er i stand til å motta opplæring på skolen.

Når det gjelder fritak fra opplæringsplikten, så gir opplæringsloven § 2-1 fjerde ledd kommunen adgang til å fritta elever fra hele eller deler av grunnskoleopplæringen når hensynet til eleven tilsier det. Fritaksadgangen er blant annet knyttet til elever med alvorlige funksjonshemminger og skal kun benyttes i helt spesielle unntakstilfeller. Vedtak om fritak skal fattes kun etter skriftlig samtykke fra foreldrene. Det skal også foreligge en sakkyndig vurdering fra PP-tjenesten. Jeg vil understreke at elever som blir fritatt for grunnskoleopplæring har rett til å fullføre den opplæringen de ble fritatt for på et senere tidspunkt, dersom de ønsker det. Fritak innebærer derfor ingen avkorting av elevens rettigheter, og fritatte elever har fortsatt rett til 10-årig grunnskole.

Ungdom som har gjennomgått grunnskolen har rett til videregående opplæring etter opplæringsloven

§ 3-1, og retten til videregående opplæring vil ikke påvirkes av om eleven har fått fritak for hele eller deler av grunnskoleopplæringen etter opplæringsloven § 2-1 fjerde ledd.

Opplæringsloven § 3-1 tredje ledd gir for øvrig åpning for at fylkeskommunen kan gi eleven utsettelse eller avbrudd i opplæringen uten at retten til videregående opplæring tar slutt. I tillegg gir § 3-1 femte ledd elever med rett til spesialundervisning rett til å ta videregående opplæring over lengre tid, og i inntil to år, når eleven trenger det i forhold til opplæringsmålene for den enkelte. Begge de nevnte bestemmelsene vil kunne være særlig aktuelle for elever som er alvorlig syke.

Jeg mener at dagens regelverk ivaretar elever som har behov for særskilt tilrettelegging på en god måte og at det derfor ikke er behov for å gjøre endringer i regelverket.

Som en oppfølging av ett av tiltakene i Meld. St. 18 (2010–2011) Læring og fellesskap har Kunnskapsdepartementet gitt Utdanningsdirektoratet i oppdrag å videreutvikle Veileder til opplæringsloven om spesialpedagogisk hjelp og spesialundervisning. Jeg skal sørge for at orientering om retten til undervisning i hjemmet ved langvarig sykdom blir innarbeidet i veilederen. Departementet skal i tillegg gi direktoratet i oppdrag å utvikle en foreldreplakat som på en overordnet måte skal beskrive rettighetene til barn med behov for særskilt hjelp og støtte. Plakaten skal fungere som en inngang til ovennevnte veileder. Jeg vil ta opp med Utdanningsdirektoratet om det kan være behov for eventuelt ytterligere informasjon til skolesektoren på dette området.

SPØRSMÅL NR. 987

Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Laila Dāvøy

Besvart 22. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt

Spørsmål:

«I 2012 ble det sendt ut nytt rundskriv vedrørende Tolke- og ledsagerhjelp for døvblinde. Her ble det foretatt en innstramming i tilbudet slik at døvblinde mistet retten til tolk-ledsager ved fritidsaktiviteter. Nå kan det synes som statsråden har snudd i saken.

Er det slik å forstå at man går tilbake og gir mulighet for tolk-ledsager til døvblinde ved fritidsakti-

viteter, slik at det ikke bare er forbeholdt arbeid og utdanning, som statsråden uttalte i lørdagsrevyen?»

BEGRUNNELSE:

Rundskrivnet som kom i 2012 vedrørende tolke- og ledsagerhjelp for døvblinde, innsnevret hovedsakelig brukerens rett til tolk-ledsager ved behov for bi-

stand til kommunikasjon. Videre står det i rundskrivet at:

"Den generelle dagliglivsdefinisjonen medfører også begrensninger i hvilke hobby- og fritidsaktiviteter brukere kan påregne å få stønad til."

Dette har medført at svært mange døvblinde har blitt isolert og deres livskvalitet blitt kraftig redusert. De døvblindes mulighet for å kunne være en del av samfunnet og delta på lik linje med andre har blitt svært begrenset. For en døvblind er det helt nødvendig å ha en tolk- ledsager knyttet til fritidsaktiviteter. Bare på den måten vil han/hun kunne delta på en fullverdig måte.

Stortinget arbeider nå med å ratifisere FN-konvensjonen om rettighetene til mennesker med nedsatt funksjonsevne. Formålet med ratifiseringen er blant annet å sikre mennesker med nedsatt funksjonsevne mulighet til å leve selvstendige liv, og kunne delta fullt ut på alle livets områder. Konvensjonens art. 19 legger til grunn retten til et selvstendig liv. Ifølge denne artikkelen har staten plikt til å sørge for at mennesker med nedsatt funksjonsevne har de samme mulighetene som andre til å leve et fullverdig selvstendig liv. Innskrenkingen av de døvblindes rett til tolk- ledsager i rundskrivet fra 2012 vil da være i strid med retten mennesker med nedsatt funksjonsevne har til blant annet sosiale og kulturelle rettigheter.

Arbeidsministeren sier til Lørdagsrevyen 9. mars 2013 at bakgrunnen for innstrammingen er manglende ressurser og at hun vil se på regelverket sammen med brukerorganisasjonene for å sikre at flere døvblinde får mulighet til tolk- ledsager. I dette tilfellet foreligger det allerede klar dokumentasjon på at regelverket er blitt til stor ulempe for de døvblinde, mange er nå svært isolert. Derfor haster det med å reversere den foretatte endringen, og jeg kan ikke se behovet for å utsette dette gjennom utredninger. Jeg håper statsråden vil komme med en presisering snarest for å løse dette problemet.

Svar:

Departementet har ikke endret lov eller forskrift hva gjelder døvblindes rett til tolk- og ledsagerhjelp. Derimot har Arbeids- og velferdsdirektoratet justert retningslinjene noe.

Bakgrunnen for endringen i retningslinjene er at det har vært ønskelig for Arbeids- og velferdsetaten å tydeliggjøre dagens regelverk, slik at det blir klart hvilke ledsagingsoppdrag som er folketrygdens ansvar. Kommunene har i dag et ansvar for praktisk bistand/ledsaging. Det har følgelig vært viktig å få pre-

sisert hvilke ledsagingsoppdrag som er folketrygdens ansvar, og hva kommunene har et ansvar for.

Til nå har praksis for tildeling av tolk- og ledsagerhjelp vært ulik i ulike deler av landet. Enkelte fylker har praktisert regelverket lempeligere enn andre. I disse fylkene har man gitt tolk- og ledsagerhjelp til døvblinde til oppdrag som faller utenfor folketrygdlovens ansvarsområde. Det har derfor vært viktig å få presisert hva som faktisk er folketrygdlovens ansvar, slik at tolkeressursene benyttes i tråd med det ansvaret etaten skal forvalte.

Jeg har fått opplyst at i de fylker som hele tiden har praktisert regelverket på den måten det justerte rundskrivet legger opp til, har hjelpemiddelsentralene og kommunene gjennom et samarbeid kommet frem til gode løsninger i den enkelte sak.

Hjelpemidler og tiltak etter folketrygdloven kapittel 10 gis til nødvendige og hensiktsmessige tiltak i arbeid, utdanning og i dagliglivet. Det er således ikke slik som representanten viser til at dette bare gis i arbeid og under utdanning. Rene fritidsaktiviteter faller i utgangspunktet utenfor folketrygdens definisjon av dagliglivet. Det er allikevel slik at det gis tolk- og ledsagerhjelp til en del oppdrag for å kunne komme i gang med fritidsaktiviteter man bedriver på egenhånd eller der kommunikasjon og ikke sportsprestasjon alene er en vesentlig del. Endringen har dermed ikke redusert omfanget av tolk- og ledsagerhjelp til for eksempel til fritidsaktiviteter og trening som gjøres sammen med andre, nettopp fordi at man i fellesaktiviteter alltid har et behov for kommunikasjon mellom deltagerne.

Dekningsgrad for tolkeoppdrag generelt ligger i dag på om lag 90 prosent. Selv om graden av dekning har økt noe de senere årene, er det fortsatt en del som ikke får dekket sitt behov for tolking – blant annet knyttet til utdanning og arbeid. Jeg ønsker derfor å styrke tolketjenesten ytterligere. En lettere ressursituasjon totalt sett vil kunne komme alle brukere til gode.

Det er viktig at vi har en god, felles forståelse av utfordringer og muligheter for å bruke tolketjenester og ledsagere på en god måte for alle involverte. Som jeg informerte Stortinget om 13. februar, så skal det avholdes et møte med de døvblindes organisasjoner. Møtet er berammet til 21. mars. I tillegg vil det bli avholdt med døves organisasjoner noe senere. Her vil vi lytte til innspill fra disse, og vurdere om det er behov for justeringer i utformingen av retningslinjene eller regelverket. Jeg vil få presisere at dersom tolk- og ledsagerhjelp skal gis til formål som faller utenfor folketrygdlovens ansvarsområde, kreves det en lovendring.

SPØRSMÅL NR. 988**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson****Besvart 20. mars 2013 av arbeidsminister Anniken Huitfeldt****Spørsmål:**

«2011 var det første året i en treårig prosjektperiode hvor det ble utlyst midler til tiltak for ufrivillig deltid. Fauske kommune har igangsatt et innovativt prosjekt for å redusere deltid. Kommunen har søkt Nav og Vox om midler til prosjektet, men fått avslag.

Kan statsråden redegjøre for hvilke kriterier som må være oppfylt for å få prosjektmidler, jf. bevilningene på kap. 601, post 22?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen har trappet opp innsatsen for å redusere antallet arbeidstakere i ufrivillig deltid. 2011 var det første året i en treårig prosjektperiode hvor det ble utlyst midler til tiltak for ufrivillig deltid. Arbeids- og velferdsdirektoratet og Vox har fått ansvaret for å forvalte midlene.

Fauske kommune har igangsatt et innovativt prosjekt som tar for seg alle tre fokusområdene å tenke helt nytt innenfor bemanning og bemanningsplanlegging i helse, pleie, og omsorg. Prosjektet burde ha meget stor interesse for øvrige kommuner, men også for bedrifter som driver med døgkontinuerlig drift.

Kommunens overordnede mål med prosjektet er å utvikle, dokumentere, anbefale og iverksette et komplett system for bemanningsplanlegging for pleie- og omsorgsenhetene, herunder optimal turnusløsning, planprosess, og organisatorisk tilpasning gjennom etablering av et bemanningskontor. Videre har Fauske kommune satt seg klare resultatmål ved å iverksette dette prosjektet. Resultatmålene er blant annet: Redusere dagens vikarbehov med minimum 70 pst., øke gjennomsnittlig stillingsbrøk med 30 pst, sikre ressursstyring som senker sykefraværet ned mot 5 pst, øke avdelingssykepleiernes tilstedeværelse på avdelingene med 50 pst, etablere to-veis digital kommunikasjon med ansatte ift. ressursstyring, og forberede arbeidsmiljø.

Fauske kommune sendte den 23. mars 2012 en søknad til Nav og Vox om midler for å igangsette dette prosjektet. Den 29. mars 2012 sendte kommunen også en tilsvarende søknad til KLP om å få midler derfra. Kommunen har fått avslag på sin søknad fra Nav og Vox, men fått innvilget støtte til prosjektet fra KLP.

Det at kommunen nå lanserer et meget innovativt prosjekt som er målrettet mot å innfri regjeringens målsetting om å redusere ufrivillig deltid, men at man ikke er berettiget til støtte i den opprettede forsøksordningen, virker noe uforstående på kommunen,

spesielt med tanke på at KLP har innvilget støtte til prosjektet. Det spørsmålet kommunen stiller seg er naturlig nok, hvilke kriterier må innfris for å være aktuell for prosjektstøtte knyttet til den pågående forsøksordningen som finansieres over statsbudsjettets kapittel 601, post 22.

Svar:

Prosjektmidlene ble lyst ut på to hovedområder:

1. Utviklingsprosjekter som tar for seg organisering av arbeidet i virksomheter og forhold på arbeidsplassen (Arbeids- og velferdsdirektoratets ansvarsområde)
2. Utviklingsprosjekter som retter seg mot kompetanseheving av arbeidstakere (Vox, nasjonalt fagorgan for kompetansepolitikk sitt ansvarsområde) Fauske kommune søkte om midler på begge hovedområdene til prosjektet «Uønsket Deltid «Bemanningsplanlegging»».

Arbeidsdepartementet har delegert forvaltningen av prosjektmidlene til Arbeids og velferdsdirektoratet og VOX. Utvelgelsen av prosjekt skjer i samråd med en partssammensatt referansegruppe.

Arbeids og velferdsdirektoratet og VOX opplyser at de i søknadsbehandlingen la vekt på at prosjektene skulle være innenfor utlysningsteksten, og at søknadene skulle være godt gjennomarbeidet med klart beskrevne tiltak. I tillegg ble følgende kriterier vektlagt: nytteverdi i egen virksomhet, potensial for videreføring av prosjektet som permanent ordning, overføringsverdi til andre virksomheter og forankring i virksomheten. Videre var det viktig å få prøvd ut flest mulig forskjellige tiltak. Prosjektene egnethet i forhold til å redusere ufrivillig deltid var et viktig kriterium. Der flere prosjekter hadde samme innhold, ble noen valgt framfor andre. Søknader om midler til utvikling ble prioritert foran søknader om midler til dekning av ordinær lønn. Tidsrammen for prosjektene ble også tillagt vekt, fordi det er ønskelig å få til en rask sluttevaluering av prosjektene.

Ettersom flere prosjekter inneholdt likeartede tiltak, var det innenfor den økonomiske rammen flere prosjekter som ikke fikk støtte. Det planlegges ikke flere utlysninger i forbindelse med denne treårige satsingen (2011-2013).

Det er ikke naturlig for meg å kommentere behandlingen av en enkeltsøknad. Det vil alltid være slik at når en lyser ut midler til pilotprosjekter, så vil

ikke alle som søker om midler, få dette. I disse sakene har i tillegg tildeling skjedd i samråd med arbeidslivets parter.

Nå er vi i gang med å høste erfaringer fra prosjektene som har fått støtte. Disse vil bli publisert løpende.

Det blir derfor lagt til rette for at Fauske kommune kan dra nytte av andre kommuners erfaringer som et ledd i arbeidet med å løse lokale utfordringer med å redusere omfanget av ufrivillig deltid.

SPØRSMÅL NR. 989

Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Robert Eriksson

Besvart 21. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I dag finnes ingen definisjon av "omsorgsboliger" nedfelt i lovverket, og begrepet brukes på et sett ulike boliger og boligformer. I 2010 slo Høyesterett fast at bygging av omsorgsboliger skulle ha full momsrefusjon, og at dette også gjaldt privatpersoner. I blant annet Oslo kommune har man valgt å definere begrepet slik at man ikke trenger å følge dommen i Høyesterett.

Vil statsråden sørge for at man får en klar definisjon på hva en omsorgsbolig er, slik at man kan få like regler over hele landet?»

BEGRUNNELSE:

Undertegnede har blitt kontaktet av en familie i Oslo med et sterkt funksjonshemmet barn på 6 år. Familien bor i dag i en leilighet på 75 m², og består av to voksne og to barn. Nåværende boløsning er dessverre ikke lengre egnet for familien med tanke på at familien har et sterkt funksjonshemmet barn.

Da det funksjonshemmede barnet hverken har eller vil få egen bo-evne, har familien valgt å bygge ny bolig slik at barnet skal kunne bo hjemme for alltid, og da sammen med foreldrene. Familien har et stort behov for tilpasset bolig, slik at man skal kunne ha avlastning og assistenter tilstede, og at man kan skape trygghet, økt livskvalitet og stabilitet for barnet.

Foreldrene har kontaktet Oslo kommune om å få godkjent huset som omsorgsbolig slik at man er berettiget til momsfritak. Kommunen har imidlertid valgt en definisjon av begrepet som gjør det svært vanskelig for at private kan bygge boliger som tilfredsstillende kommunens definisjon som omsorgsbolig.

I 2010 slo Høyesterett fast at bygging av omsorgsboliger skal ha full momsrefusjon. Dette skulle

også gjelde privatpersoner. Dommen stammer fra den mangeårige kampen Skattedirektoratet hadde med Alta kommune. Frem til Høyesteretts avgjørelse tolket Skattedirektoratet loven slik at det kun var kommunene, og ikke privatpersoner og stiftelser, som var berettiget til momsfritak.

Dommen førte altså til at det ble 25 pst. billigere for alle som bygger boliger til personer med pleie- og omsorgsbehov. Dette er noe som har stor betydning for familier med sterkt funksjonshemmede barn, og som helt naturlig er nødt til å foreta omfattende tilpasninger av sin bolig, eller bygge ny bolig.

I dag finnes det ingen definisjon av "omsorgsboliger" nedfelt i lovverket, og begrepet anvendes på et sett ulike boliger og boligformer. I prinsippet er omsorgsbolig en tilpasset bolig for mennesker med særskilt behov, og i mange tilfeller vil det være en bolig med livsløpsstandard hvor det ytes helse- og sosialtjenester, gjerne på heldøgns basis. Det er også slik begrepet anvendes i regelverket for investeringstilskuddet fra Husbanken til heldøgns omsorgsplasser etter Omsorgsplan 2015.

Den nevnte familie har forsøkt å tilpasse seg det ovennevnte prinsippet uten at det har ført frem.

Undertegnede synes det er svært uheldig om det er slik at det er opptil den enkelte kommune å bestemme hvordan man skal definere en "omsorgsbolig". Dette vil gjøre det svært vanskelig for mange familier med sterkt funksjonshemmede barn å ha råd til å skaffe en funksjonell bolig, slik at familien kan leve sammen. Resultatet blir derfor at man blir tvunget til å flytte til en annen kommune som har valgt en annen definisjon av begrepet "omsorgsbolig", eller at man må splitte opp familien og plassere barnet på institusjon eller avlastningsbolig.

Svar:

Spørsmålet fra representant Eriksson forstås i hovedsak å gjelde forståelsen av lov 12. desember 2003 om kompensasjon for merverdiavgift, fylkeskommuner mv. Denne loven hører inn under mitt ansvarsområde, og spørsmålet er derfor oversendt meg som rette vedkommende. En sentral premiss for spørsmålet synes å være at privatpersoner kan ha kompensasjonsrett, og at den nærmere adgangen til kompensasjon bestemmes av kommunens definisjon av hva omsorgsbolig er.

Kompensasjonsordningens formål er å nøytralisere de konkurransevidninger merverdiavgiften kan gi opphav til, når kommunene står overfor valget mellom å produsere avgiftspliktige tjenester selv (uten avgift). Ordningen er finansiert av kommunene ved trekk i de statlige overføringene tilsvarende omfanget av ordningen og er dermed provenynøytral for staten – ordningen er ingen støtteordning til ellers gode formål.

Kompensasjonsordningen gjelder i hovedsak kommunene, men for å motvirke nye konkurransevidninger som ordningen kan medføre, er enkelte private aktører omfattet av den. Av kompensasjonsloven § 2 første ledd bokstav c følger at loven også gjelder for:

“private eller ideelle virksomheter som produserer helse- og omsorgstjenester, undervisningstjenester eller sosiale tjenester som kommunen eller fylkeskommunen er pålagt å utføre ved lov.”

Begrunnelsen for lovens avgrensning av ordningen til å omfatte nærmere bestemte “virksomheter” har sammenheng med at lovpålagte oppgaver innenfor disse områdene må anses å være innenfor kommunesektorens kjernevirksomhet. Det er disse tjenestemrådene som er mest utsatt med hensyn til konkurransevidninger mellom kommunesektoren og private som følge av kompensasjonsordningen. I forarbeidene til kompensasjonsloven ble det vist til at en generell kompensasjonsordning, som omfattet alle private og ideelle virksomheter som utfører lovpålagte oppgaver, kunne bli meget omfattende. Ut fra hensynet til finansiering og administrasjon av ordningen, samt usikkerhet om omfanget av de nye konkurransevidningene, ble det derfor ansett nødvendig å begrense hvilke private og ideelle virksomheter som skulle være kompensasjonsberettiget, se nærmere Ot.prp. nr. 1 (2003-2004) avsnitt 20.8.2.2, samt Innst.O.nr. nr. 20 (2003-2004) avsnitt 20.2.2.

I Høyesteretts dom 19. februar 2010 (Rt-2010-236) Stiftelsen Utleieboliger i Alta, som representant Eriksson viser til, var spørsmålet om det forelå rett til kompensasjon for en virksomhet som kun sto for rehabilitering og utleie av omsorgsboliger, mens kommunen både stod for ytelsen av omsorgstjenestene til

beboerne og selve tildelingen av boligene. Høyesterett kom til at det forelå rett til kompensasjon for stiftelsen på bakgrunn av at kommunen og stiftelsen ble ansett å yte den lovpålagte tjenesten i samvirke. Avgiftsmyndighetene har lagt til grunn rettsoppfatningen Høyesterett gir uttrykk for i denne dommen.

Representant Eriksson synes å forstå ovennevnte dom slik at privatpersoner har krav på kompensasjon av merverdiavgift på oppføringskostnader av omsorgsboliger. Dette er feil. Dommen innebar imidlertid en likestilling av kommunens valg mellom å produsere bo- og omsorgstjenesten selv eller i samvirke med en privat virksomhet.

Utenfor kompensasjonsordningen er privatpersoner som bygger sin egen bolig, enten alene eller i felleskap med flere (tingsrettslige sameier og borettslag), se eksempelvis mitt svar 31. mars 2011 til Stortingets finanskomite vedrørende Dokument 8:113 S (2010-2011). Dette er nylig stadfestet ved Høyesteretts dom 5. februar 2013, hvor et tingsrettslig sameie/eierseksjonssameie som krevde merverdiavgiftskompensasjon, ikke ble ansett som en “virksomhet” i kompensasjonslovens forstand. Interessant er her å merke seg premiss 44 i dommen:

“De ankende parter har anført at det politiske ønsket om å fjerne ethvert incitament som kan vanskeliggjøre etablering av et privat alternativ, slik dette er uttrykt i lovens formål, må føre til at også egenanskaffelse må omfattes når denne skjer i et samvirke mellom flere brukere. Selv om det, slik jeg tidligere har påpekt, også i utformingen av formålsbestemmelsen er innebygget en forutsetning om at siktemålet er å hindre konkurransevidning mellom ulike tilbydere, kan det hevdes at det overordnede formål også skulle tilsi at erverv av egen bolig like gjerne burde kunne skje i egenregi, som i regi av kommunen. Kompensasjonsloven har imidlertid fått en bestemmelse som gir kompensasjon for merverdiavgift for private og ideelle “virksomheter” som “produserer” tjenester, og anskaffelse av egen bolig kan ikke anses som slik virksomhet – som nevnt gir heller ikke forhistorie og forarbeider holdepunkt for en slik utvidende forståelse av ordlyden. Det at det formål som begrunner regelen også kunne ha begrunnet en mer omfattende regel, kan da ikke i seg selv føre til en annen regel enn den som er gitt.”

I saken ble anført at rimelighetsgrunner tilsier at ordningen også må omfatte privat egenoppføring. Høyesterett avviste dette:

“De ankende parter har videre sterkt fremhevet at sterke rimelighetshensyn tilsier at § 2 første ledd bokstav c gis en så vidt vid fortolkning at også den aktivitet Torneby sameie har utvist med sikte på å skaffe bolig til sameierne, anses som virksomhet i lovens forstand. Jeg nevner innledningsvis at en rimelighetsvurdering ikke kan skje isolert for spørsmålet om kompensasjon for merverdiavgift, men må vurderes samlet for de bovilkår beboerne faktisk har på grunnlag av støtteordninger og lånevilkår ellers. Jeg tilføyer at det er vanskelig å se at den konkrete ri-

melighet kan tillegges vekt ved tolkingen av den aktuelle bestemmelse. Kompensasjonsordningen tar ikke sikte på å tilføre noen gruppe et tilskudd i form av fradrag for inngående merverdiavgift. Ordningen er ikke engang en støtteordning til de kompensasjonsberettigede. Siktemålet er av offentligrettslig karakter; konkurransevidring søkes eliminert med økt effektivitet som siktemål. Som en konsekvens av dette siktemålet med ordningen ble denne prinsipielt sett finansiert ved lavere rammetilskudd til kommunene.“

Etter gjeldende regler er det altså kun “virksomheter” som kan gis merverdiavgiftskompensasjon, ikke privatpersoner. Dette er i samsvar med det grunnleggende formål bak private virksomheters kompensasjonsrett. Ordningen skal kun motvirke at private produsenter, i et marked med kommunen som kunde eller konkurrent, ikke må ta høyere vederlag som følge av manglende fradrag for merverdiavgift og er ikke noen støtteordning.

Slik jeg forstår representanten Eriksson, spør han om jeg vil endre begrepet “omsorgsbolig” i kompensasjonsloven. Det anføres at uklarheten om dette begrepet gir grunnlag for ulik praktisering.

Om dette vil jeg vise til at kompensasjonsloven oppstiller et virksomhetsvilkår. Selv om det følger av kompensasjonsforskriften § 7 at som bolig med helseformål eller sosialt formål anses “boliger særskilt tilrettelagt for helseformål eller sosiale formål, herunder omsorgsboliger [...]”, vil dette begrepet således uansett være uten betydning for en privatperson som bygger sin egen omsorgsbolig, enten alene eller i felleskap med flere (tingsrettslige sameier og boerrettslag). Ut fra formålet med kompensasjonsordningen ser jeg ikke grunn til å presisere dette begrepet i kompensasjonsregelverket.

SPØRSMÅL NR. 990

Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Ib Thomsen

Besvart 18. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen

Spørsmål:

«Når vil kunnskapsministeren sørge for at utfordringene knyttet til barn og unges økende gjeld tas på alvor av skolen, slik at personlig økonomi i større grad blir gjenstand for undervisning?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstilleren vil bl.a. vise til Budstikka 21. februar d.å., hvor det fremkommer at norsk ungdom hadde en inkassogjeld på over 1 milliard kroner ved utgangen av 2011. Spørsmålsstiller mener det er bekymringsfullt dersom unge lokkes til å benytte seg av "lette penger", som på sikt viser seg å bli svært kostbare. Kredittkort, forbrukslån osv. er tjenester som har sin nytteverdi når de brukes med fornuft, og spørsmålsstiller mener derfor det ikke bør være noe mål å ramme finansbransjen med unødige restriksjoner.

Her er det altså svært viktig å appellere til hvert enkelt menneskes egenansvar mht. privatøkonomi. Det er derfor utfordrende når det i dag ikke er noen innføring i privatøkonomi i skoleverket. Her ville man nådd alle elevene uavhengig av de foresattes evne og vilje til å lære opp barna i privatøkonomi. Samtidig er kjøpepresset for mange stort. Derfor står

mange voksne og unge relativt forsvarsløse overfor fristende tilbud om lån og kreditt. Konsekvensen av å akseptere tilbudene og senere havne i inkassogjeld kan bli ødeleggende for mange ungdommer senere i livet, og kan til syvende og sist spores tilbake til naivitet og mangelfull forståelse for hva slike tjenester innebærer.

Mange lærere er oppgitt over den manglende undervisningen som i dag gis i dette sentrale området. Det er avsatt godt med tid og ressurser til annen livskunnskap, men dette området har man elegant oversett. I en artikkel om emnet svarte en lærer: ”Nå har jeg undervist i 30 år, og jeg må si at nivået har gått ned. I pensumboken i samfunnsfag er det 16 sider om personlig økonomi og bare fire linjer om kredittkort”.

Myndighetene ser ut til å overlate dette viktige området til private selskap, gjerne ulike banker og forsikringsselskaper. Dette er i beste fall en pussig ansvars plassering.

Det er viktig å kunne skille mellom å være glad i penger og det å ha respekt for penger. Det er også viktig at man tidlig lærer seg godt pengevetenskap og ser farene som uforsvarlig pengebruk og gjeldsopptak kan medføre. Spørsmålsstiller legger ikke skjul på at han mener privatøkonomi bør inn i norsk skolepensum. Om dette best ivaretas ved et eget fag eller om

det bør inngå som delelementer i eksisterende fag, overlates til fagpersonell og gode pedagoger å avgjøre. Imidlertid er det viktig at ungdom tidlig får god kompetanse på privatøkonomi, også dem som ikke har ressurssterke foresatte som kan gi denne kompetansen uavhengig av skoleverket.

Svar:

Å beherske sin private økonomi på en tilfredsstillende måte er viktig for alle. Skolen har derfor et medansvar for å sørge for at elevene utvikler sin kompetanse på dette området. Jeg er enig med Ib Thomsen i at det er et problem at stadig flere nordmenn får betalingsproblemer. Dette er også dokumentert i en rapport fra forskerne Randi Lavik og Per Arne Tuft ved Statens institutt for forbruksforskning (SIFO). Ifølge denne rapporten økte andelen som hadde tilbakevendende betalingsproblemer fra 5,3 prosent i 2009 til 7,5 prosent i 2011.

Derfor er temaet privat økonomi foreslått styrket i grunnopplæringen i de nye læreplanene som har vært på høring. Fristen for uttalelse til Utdanningsdirektoratet var satt til 5. mars 2013. Det er særlig i læreplanene for matematikkfaget og samfunnsfaget det er aktuelt med kompetansemål som omhandler privatøkonomi.

Jeg vil imidlertid vise til at også i den gjeldende læreplanen i matematikk er personlig økonomi tema, både etter 10. trinn og etter 1. trinn i videregående opplæring. Særlig er privat økonomi vektlagt i fellesfaget matematikk i videregående opplæring gjennom et eget hovedområde og i samfunnsfaget er privat økonomi en del av opplæringen på videregående nivå. Jeg er opptatt av en mer relevant og praktisk opplæring, og opplæring i personlig økonomi vil kunne bidra til dette på en god måte. Det er store muligheter for skolene å bruke privat økonomi som innfallsvinkel i innlæringen av mange matematiske områder. Derfor har Nasjonalt senter for matematikk i opplæringen og Utdanningsdirektoratet utarbeidet ressurs- og veiledningsmateriell om privat økonomi. Ulike undervisningsopplegg om temaet finnes både på Utdanningsdirektoratets nettsted om veiledninger til læreplaner for fag og på Matematikkcenterets hjemmesider.

Etter min oppfatning er vi svært langt fra å overlate informasjon om dette området til det private markedet. I tillegg til at kunnskap om privatøkonomi er uttrykt som kompetansemål i læreplanene har nasjonale myndigheter sørget for at nettbasert støtte- og veiledningsmateriell er tilgjengelig for lærere og elever.

SPØRSMÅL NR. 991

Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Ingjerd Schou

Besvart 21. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Med bakgrunn i regjeringens jernbaneløfter som ble presentert i VG 12. mars 2013, bes statsråden besvare følgende spørsmål:

Hvilke reisetider lover statsråden skal være på plass til Hamar, Lillehammer, Tønsberg, Skien, Fredrikstad og Halden til henholdsvis 2023, 2026 og 2030?»

BEGRUNNELSE:

Reisetid i KVVU om InterCity-utbyggingen var skissert til 1:23 for normale intercitytog (raskeste tog, fjerntog var skissert til 1:12 (stopper kun på Lillehammer, Hamar, Gardermoen).

Avviket til reisetidene som er oppgitt i VG tirsdag 12. mars 2013 (1:38), er såpass stort at det tyder på at man ikke planlegger med full dobbeltsporut-

bygging til Lillehammer, men kun en eller flere kryssingsspor (dobbeltsporparceller).

Jernbaneverket sier det er feil oppgitte tider og at riktig tid er som i KVVU. Hvor kommer disse "nye tidene" fra. Det er noe underlig at de samme "feil tidene" stadig kommer tilbake. Ble også oppgitt i et av jernbanemagasinet nummer i fjor. (Da var også tilbakemeldingen at det var feil reisetid).

Svar:

Som det kom frem i oppslaget i VG, tirsdag 12. mars, har regjeringen en ambisjon om utbygging av hele IC innen 2030. Hva dette betyr i kortere reisetid vil regjeringen komme tilbake til i NTP 2014-2023 som etter planen om kort tid vil legges frem for Stortinget.

SPØRSMÅL NR. 992**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Peter Skovholt Gitmark****Besvart 20. mars 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Slovakias sosialdemokratiske statsminister Robert Fico sa nylig at etniske, religiøse og seksuelle minoriteter holdt landet som gissel i spørsmål om menneskerettigheter. Han sa videre at staten var etablert for slovakere og ikke for minoriteter.

Hva har utenriksministeren gjort for å protestere mot disse avskyelige uttalelsene?»

Svar:

Spørsmålet til representanten Gitmark bygger på synspunkter som den slovakiske statsministeren Robert Fico fremførte under en tale 26. februar. Fico ga blant annet uttrykk for at da Slovakia ble opprettet som uavhengig stat i 1993, var denne først og fremst for slovakene og ikke for minoritetene. Han kritiserte at minoritetsfolket gjerne tar imot goder, uten samtidig å være seg bevisst sine plikter overfor staten. Disse synspunktene provoserte det slovakiske minoritetssamfunnet. Talen er blitt kritisert i Europaparlamentet.

Statsminister Fico har i ettertid forsøkt å tone ned sine uttalelser og beklaget dersom han utilsiktet hadde støttet minoritetssamfunnet. Han hadde ikke ønsket å generalisere, men hadde hatt en spesifikk sak i tankene som han ikke har gått nærmere inn på.

Opposisjonen og kommentatorer medgir at saken kan ha blitt blåst opp. Samtidig mener jeg at i det klimaet vi nå ser utvikle seg i deler av Europa, må vi reagere tydelig på utsagn som dette.

Norske myndigheter har til enhver tid et våkent øye på hvilke vilkår minoritetene lever under i Slovakia. Det er en kjensgjerning at romfolkets situasjon i Slovakia ikke har bedret seg de siste årene. Det er for liten politisk vilje til å få bukt med diskrimineringen. Romfolk mangler utdanningstilbud, helsetjenester og tilgang til boliger. På den annen side er det registrert en positiv utvikling for seksuelle minoriteter. Nylige lovendringer beskytter deres rettigheter bedre.

Gjennom EØS-midlene støtter Norge organisasjoner og prosjekter som kan bidra til en positiv utvikling for å fremme og beskytte minoriteters rettigheter, øke toleransen for personer med ulik nasjonalitet, etnisitet, religion og seksuell legning. Et av de viktigste innsatsområdene i Slovakia er støtte til in-

kludering av romfolket. Ett av programmene er rettet inn mot rombarn og inkludering av romanispråk og multikulturell forståelse i slovakisk skole. Europarådet er partner i dette programmet. Under NGO-programmet har arbeidet for minoritetenes rettigheter en fremtredende plass. Den norske ambassaden deltar i og støtter arrangementer for etniske og seksuelle minoriteter.

Dersom Norge finner grunn til å reagere på menneskerettighetssituasjonen i et annet land, kan dette gjøres på ulike måter. Det kan fremføres synspunkter ad diplomatisk vei gjennom ambassadene, ved politisk kontakt eller i internasjonale fora. Arbeiderpartiet, Høyre og flere andre partier er medlemmer av ganske store og velorganiserte europeiske politiske partisammenslutninger. Disse er et naturlig sted å reise bekymringer av denne art og utvikle samstemt politikk. Arbeiderpartiet har derfor tatt opp Ficos uttalelser gjennom Party of European Socialists, som har bedt sosialdemokratene i Slovakia om en forklaring og gitt uttrykk for sine synspunkter på uttalelsene. På samme måte håper jeg representanten Gitmark bidrar til å ta opp tilsvarende problemstillinger blant medlemmer i EPP.

Et viktig internasjonalt forum er de periodiske landhøringene i FNs menneskerettighetsråd. Norges deltakelse under disse høringene har høy politisk prioritet. Fra norsk side har vi blant annet hatt særlig fokus på viktige tema som menneskerettighetsforkjempere og minoriteters rettigheter.

Neste landhøring for Slovakias vedkommende holdes i første kvartal neste år. Utviklingen i slovakisk innenrikspolitikken vil avdekke om Ficos uttalelser var smakløse uttalelser fremsatt der og da, som er ille nok i seg selv og kan bidra til å nøre opp under intoleranse i samfunnet, eller om hans tale var et varsel om en mer uforsonlig holdning fra regjeringens side overfor Slovakias minoriteter.

Norske myndigheter ser det som særdeles viktig å følge med på hvordan regjeringen Fico forholder seg til minoriteter og deres rettigheter. Skulle det vise seg at statsminister Ficos uttalelser er starten på en hardere linje, vil det uten tvil være grunn til å ta opp saken igjen.

SPØRSMÅL NR. 993**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Mette Hanekamhaug****Besvart 20. mars 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Norske studenter som tar hele eller deler av sin utdanning i utlandet er en viktig ressurs for landet, da de oppnår en unik kompetanse både innenfor eget fagfelt og internasjonal erfaring. Storbritannia har flere universitet i verdenstoppen og norske studenter her er viktig. Men som eneste EU-land krever de høyere studieavgift for studenter herfra.

Ser statsråden behovet for å legge press på Storbritannia om å også innlemme studenter fra EØS-land i gruppen med lavere studieavgifter?»

BEGRUNNELSE:

For Norge som nasjon er det viktig å tilstrebe ervervelse av mest mulig kunnskap og kompetanse innenfor flere sentrale samfunnsområder. Til tross for flere gode forsknings- og kunnskapsmiljø her til lands er vi også avhengige av å ta del i den internasjonale kompetansen. Fremskrittspartiet mener derfor at vi må delta på internasjonalt anerkjente arena innenfor forskning- og kunnskapsutvikling.

Storbritannia har flere internasjonalt anerkjente universitet og andre utdanningsinstitusjoner, og som en del av vårt nasjonale kunnskaps- og kompetanseløft er innhenting av kompetanse herfra uvurderlig. Norge bør derfor ha som strategi å muliggjøre studier i disse landene på best mulig måte.

I dag er Storbritannia det eneste landet i EU som ikke lar studenter fra EØS-land ha samme studieavgifter som de studentene fra andre EU-land får. Det gjør at de norske studentene som velger å likevel studere i disse landene får et langt høyere studielån enn sine medstudenter på tilsvarende studier i andre EU-land. Den store gjeldsbelastningen studieopphold i Storbritannia faktisk representerer gjør at flere studenter velger å ikke dra til disse landene. Dermed går Norge glipp av kunnskap vi egentlig kunne nytt godt av.

Norske myndigheter tok saken opp i 2007, men opplevde da å få avslag på forespørsel om regelendring. Siden den gang er ingenting blitt gjort. Fremskrittspartiet mener tiden er overmoden for å ytterligere kontakte britiske myndigheter om temaet og legge større vekt bak kravet om likebehandling.

Svar:

Storbritannia er ett av de mest populære studie-landene blant norske utenlandsstudenter. Det var til sammen ca. 4000 gradsstudenter og ca. 500 delstu-

denter som fikk støtte fra Lånekassen for å studere i Storbritannia i studieåret 2011/2012.

Britiske læresteder kan kreve høyere skolepenger fra norske studenter enn fra studenter fra EU-land. Storbritannia er forpliktet til å gi samme vilkår til studenter fra EU-land som til egne borgere, men på grunn av et unntak fra EØS-avtalen (protokoll 29), blir ikke norske, islandske og liechtensteinske studenter likebehandlet med studenter fra EU.

Norske myndigheter tok dette spørsmålet opp med den britiske utdanningsministeren høsten 2007, med en henstilling om å endre praksis for norske studenter. Britiske myndigheter viste til at en endring av denne praksisen kunne medføre at også andre grupper kunne få forventninger om unntak, og avsto henstillingen.

Kunnskapsdepartementet vurderer det som svært sannsynlig at britene fortsatt vil avslå nye norske framstøt, og frykter at å ta opp saken på nytt bare vil forsure forholdet unødige. Det har ikke skjedd noe i forholdet landene imellom som skulle tilsi at det nå vil være mer åpning for at britene skulle gå inn på et slikt forslag enn for seks år siden. Situasjonen vil nok heller tilsi tvert imot, på grunn av finanskrisen og økte avgifter også for britiske studenter.

Etter at den konservative Cameron-regjeringen overtok besluttet den i 2010 å kutte drastisk i offentlig støtte til utdanningsinstitusjonene. Universiteter i England opplever kutt på over 40 % innen 2014/2015, hovedsakelig i undervisningsstøtte. Kuttene gjelder i utgangspunktet kun for utdanningsinstitusjoner i England, men har også fått følger for andre deler av Storbritannia. Tap av offentlig støtte gjør at stadig flere britiske læresteder nå legger seg nær maksprisen på £ 9000 per skoleår.

Studieavgifter for studenter fra land utenfor EU går også opp for hvert år, men har fulgt en mer normal prisstigning. Dermed har forskjellen mellom studieavgifter for 'home/EU' og 'overseas'-studenter generelt blitt betydelig mindre etter at reformen ble innført. Fordelen for norske studenter ved å bli innlemmet i gruppen med lavere studieavgifter vil derfor være mindre nå enn tidligere. Den store økningen i studieavgiftene medførte at antallet søkere til høyere utdanning ('home/EU') i Storbritannia sank for skoleåret 2012/13.

I Storbritannia har det de siste årene vært et sterkt fokus på utenlandske borgere som kommer til Storbritannia på studentvisum, men som misbruker sitt visum ved å jobbe i stedet for å studere. Den britiske

regjering har derfor innført strengere regler for studentvisum som har medført at antallet studenter fra land utenfor EU også har sunket.

Det har den siste tiden vært mye uro i det britiske utdanningssystemet. Likevel vil vi på egnet tidspunkt

ta opp med britiske myndigheter vår klare holdning, nemlig at det er uheldig at norske studenter skal betale mer i skolepenger i Storbritannia enn studenter fra EU-land.

SPØRSMÅL NR. 994

Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Per Roar Bredvold

Besvart 21. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Det skjer forholdsvis mange ulykker i forbindelse med kryssing av jernbanespor. Dette skyldes flere årsaker bl.a. at mange av disse er usikrede overganger.

Hva vil statsråden bidra med for å redusere antall ulykker ved kryssing av jernbanespor?»

Svar:

Antallet alvorlige jernbaneulykker med tap av liv er heldigvis lavt, men varierer noe fra år til år. Den overordnede trenden er imidlertid positiv med synkende ulykkestall. Privatpersoner som av ulike grunner oppholder seg i eller svært nær sporet, og kjøretøy eller syklende/gående på planoverganger utgjør den største risikoen for tap av liv. I 2012 omkom to personer i forbindelse med jernbanevirksomheten. Begge disse var personer som oppholdt seg i sporet da det kom tog. Det var ellers tre ulykker med sammenstøt mellom kjøretøy og tog på planoverganger i 2012, uten alvorlig personskade.

Det er i dag ca. 3690 planoverganger langs det nasjonale jernbanenettet. Av disse er om lag 375 utstyrt med sikringsanlegg med bom. Jernbaneverket har sikring og sanering av planoverganger som et eget område innenfor programområde sikkerhet og

miljø. I 2013 er det bevilget totalt 239 mill. kr for å styrke sikkerheten, hvorav 65 mill. kr er øremerket til sikring og sanering av planoverganger. Der det ikke er mulig å fjerne en risikofylt planovergang vurderes bygging av bom eller lyssignal for planoverganger med begrenset trafikk. Det er de mest trafikkerte planovergangene som er sikret med bomanlegg. Jernbaneverket har fått godkjent et forenklet sikringsanlegg som skal gjøre det mulig å sikre flere planoverganger.

Jernbaneverket registrerer at det fortsatt inntreffer ulykker eller nestenulykker på planoverganger selv om de er sikret. For å kompensere for dette forholdet vurderes andre virkemidler, og for enkelte planoverganger er tillatt hastighet for togene redusert. Planoverganger utgjør en risiko for de vegfarende, og krever ekstra årvåkenhet av bilister, syklister og gående. Som et ytterligere tiltak til sikring og sanering av planoverganger, har Jernbaneverket utarbeidet informasjonsmateriell som benyttes ved skoler og barnehager i nærområder rundt planoverganger med høy risiko.

Sikkerheten på jernbanen har høyeste prioritet og det bevilges årlig et betydelig beløp for å ivareta og styrke denne.

SPØRSMÅL NR. 995**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 20. mars 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Undertegnede, som bor i Saltdal kommune i Nordland, er bekymret over de store tapene av bufe og rein i kommunen. Et av tiltakene for å bøte på dette er uttak av rovdyr. I min region er gaupa en vesentlig faktor når det gjelder skade og tap etter rovdyrangrep.

Mitt spørsmål er derfor om statsråden nå vil støtte opp om det initiativ som foreligger om utvidelse av fellingskvote på gaupe i region 7?»

BEGRUNNELSE:

Det er min klare oppfatning at å redusere rovdyrbestanden er et av flere virkemidler for å redusere tap av bufe og rein. Så langt vil jeg ikke si at dette har vært en stor suksess, noe jeg mener skyldes en mangel på forståelse hos fylkesmannen og DN. En vesentlig bedre løsning hadde vært å overføre ansvaret for å regulere bestanden av rovdyr til kommunestyrene. Det er i kommunene problemene er størst, med store tap av dyr. Ikke bare er dette et økonomisk tap men det berører også det som lever av dyrehold på en brutal måte. Jeg ser derfor frem til statsrådets svar.

Svar:

Det er en klar målsetting i rovviltforvaltningen å redusere tap og konflikter knyttet til rovdyr i områder med næringsvirksomhet. Som representanten skriver

er uttak av rovdyr ett av tiltakene for å redusere tapene. I tråd med rovviltforliket av 2011 er målsettingen videre å forvalte bestanden av gaupe så nær bestandsmålet som mulig. Det er rovviltnemnda i hver enkelt forvaltningsregion som har hovedansvaret for forvaltningen av rovviltet og skal gjennomføre vedtatt nasjonal rovviltpolitikk innenfor sin region. Etter at region 7 den siste treårsperioden har ligget under bestandsmålet på 10 årlige ynglinger, mistet rovviltnemnda i fjor myndigheten til å fastsette kvote for jakt på gaupe. Myndigheten til å fatte vedtak om kvote for jakt ligger dermed hos Direktoratet for naturforvaltning. På tross av at bestandsmålet i regionen ikke var nådd, fattet direktoratet vedtak om kvote for jakt på seks gauper, hvorav to hunndyr, i tråd med rovviltnemnda sin anmodning. Egne hunndyrkvoter fastsettes for å sikre bedre kontroll med den reproduserende del av bestanden, og dermed sikre at bestandsmålet nås etter neste yngling. Ettersom hunndyrkvoten i region 7 ble skutt ut allerede første dag, ble jakta avsluttet i store deler av regionen.

Jeg er kjent med at Saltdal kommune søkte om utvidelse av kvote for jakt på gaupe i deler av region 7, og at søknaden ble avslått av direktoratet for naturforvaltning. Klage fra Saltdal kommune på avslaget er nylig behandlet i direktoratet og oversendt departementet for endelig avgjørelse. Jeg vil derfor ikke kommentere den konkrete saken nærmere på nåværende tidspunkt.

SPØRSMÅL NR. 996**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Vaksdal****Besvart 20. mars 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Vil utenriksministeren vurdere å gi sin støtte til tilbakeføring av de iranske flyktingene fra Camp Liberty til Camp Ashraf i Irak eller eventuelle andre tiltak som kan bidra til å øke sikkerheten for flyktingene?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til flere tidligere spørsmål om de svært vanskelige forholdene for de iranske flyktingene som ble flyttet fra Camp Ashraf til Camp Liberty i Irak.

Til tross for forsikringer fra flere hold om at sikkerheten i leiren var godt nok ivaretatt, viser det grufulle angrepet mot forsvarsløse mennesker 9. februar at så ikke var tilfelle.

Innbyggerne i leiren føler seg nå mer utrygge enn noensinne og frykter et nytt angrep. Dette i tillegg til de svært vanskelige humanitære forholdene i leiren gjør at mange nå ønsker å dra tilbake til Camp Ashraf der det både er langt større plass i tillegg til at denne leiren har en brukbar infrastruktur.

Det ser dessverre ut til at Camp Liberty som egentlig skulle være et midlertidig bosted for flyktingene nå er blitt permanent. Dette er den tidligere amerikanske leiren så absolutt ikke egnet for.

Svar:

Hva gjelder forholdene for beboerne i Camp Liberty, vil jeg først vise til mine svar på dine skriftlige spørsmål nr. 801 (2012-2013), nr. 736 (2012-2013), nr. 621 (2012-2013), nr. 2022 (2011-2012), og tidligere utenriksminister Jonas Gahr Støres svar på dine skriftlige spørsmål nr. 1393 (2011-2012) og 514 (2011-2012).

Ti år etter den amerikanske invasjonen er sikkerhetssituasjonen i Irak fortsatt svært anstrengt. Selv om voldsnivået er redusert drastisk siden årene 2006-2007, drepes fortsatt flere hundre personer hver måned i terrorangrep.

Camp Liberty ble angrepet med raketter og bombekastere fra langt hold lørdag 9. februar. Som jeg understreket i min fordømmelse samme dag, vil Norge overfor irakiske myndigheter fortsette å legge vekt på deres ansvar for sikkerheten i Camp Liberty. Jeg har fått bekreftet av FN at irakiske myndigheter nå har innført flere nye sikkerhetstiltak for å forhindre tilsvarende angrep. Det er satt opp sikkerhetsvegger i betong og en rekke tilfluktsrom.

Tilbakeføring av beboerne i Camp Liberty til Camp Ashraf er dag en uaktuell problemstilling. La meg kort minne om sakens historie. Den iranske bevegelsen Mujahedin-e-Khalq (MeK) etablerte seg i Camp Ashraf etter invitasjon fra Saddam Hussain under krigen mot Iran. Etter invasjonen av Irak i 2003, avvæpnet amerikanerne beboerne i leiren. Iraks folkevalgte regjering besluttet så høsten 2011 å oppløse Camp Ashraf. Beslutningen ble blant annet begrunnet med at Iraks grunnlov anfører at Irak ikke skal blande seg inn i andre lands indre anliggender. Beboerne hadde som iranske borgere dessuten ingen formell status i Irak.

Det var internasjonal aksept for at Irak, som en suveren stat, hadde rett til å oppløse leiren. Ulike aktører, blant dem Norge, presset imidlertid på for at utviklingen måtte skje på en skånsom måte som ivaretok beboernes sikkerhet og rettigheter. Det var derfor internasjonal tilfredshet med forståelsen mellom FN og Irak i slutten av desember 2011 om en varig løsning for beboerne som innebar stengning av Camp Ashraf.

I dag er de aller fleste beboerne fra Camp Ashraf overført til Camp Liberty, hvor FNs høykommissær for flyktinger (UNHCR) vurderer mulig gjenbosetting i tredjeland. Som jeg skrev i mitt svar på skriftlig spørsmål 801 (2012-2013), må UNHCRs prosess nå gjennomføres på en tilfredsstillende måte. MeK må på sin side samarbeide med UNHCR ved blant annet å tillate at beboere som får opphold i tredjeland kan forlate Camp Liberty.

SPØRSMÅL NR. 997**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 21. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Nye innflygingsrutiner på Gardermoen har skapt og skaper fortsatt forsinkelser i flytrafikken. Avinor skylder på flyselskapene og flyselskapene på Avinor. Tidstap og ulemper for passasjerene er betydelig.

Vil statsråden sørge for at innføring av disse nye rutinene blir gjennomgått for å sikre at ikke slike omlegninger medfører omfattende forsinkelser for flypassasjerene?»

Svar:

Endringer i luftromsstruktur, systemer og infrastruktur er en helt normal del av utvikling av nasjonal og internasjonal luftfartsutvikling. Dette for å sikre utvikling innenfor sikkerhet, miljø og kapasitet.

Det internasjonale luftfartssystemet er bundet av et publiseringsregime som kalles AIRAC. AIRAC innebærer fastlagte publiseringsdatoer for endringer i luftfartsdata, med definerte datoer for forhåndsvarsling. Dette for å sikre at når endringen skjer, så vil alle aktører ha fått data og implementert disse i sine systemer.

På østlandsområdet var det en stor luftromsendring ved etablering av hovedflyplassen i 1998. Neste store luftromsendring kom i april 2011, hvor OSL som første flyplass i verden innførte såkalt Point Merge system for innflyging til Gardermoen. Utgangspunktet for endringen var et pålegg fra Luftfartstilsynet om å gjennomføre endringer for å unngå potensielle kollisjoner mellom innkommende og utgående fly. Samtidig satte man seg som mål å øke kapasiteten i luftrommet ved Gardermoen innenfor rammen av ny støyforskrift fastsatt av Luftfartstilsynet.

Evaluerings- og oppfølgingsarbeidet av endringen i 2011 har medført en ny, mindre endring som ble satt i drift som forventet 7. mars 2013.

Avinor opplyser at de i samarbeid med flyselskapene hadde laget en gjennomføringsplan for endringen. Det er normalt å redusere kapasiteten i luftrom-

met ved innføring av slike endringer, alt fra noen dager, til flere måneder ved store endringer.

I forbindelse med implementeringen 7. mars var det enighet om redusert kapasitet i perioden 7. mars til 7. april 2013. Dette har vært kommunisert gjennom alle pålagte nasjonale og internasjonale kanaler, samt direkte med flyselskapene. Innhold i begrensinger ville medføre en redusert kapasitet de første dagene til ca. 60-70 % av normal nivå i høytrafikkperioder. Kapasiteten skulle gradvis økes etter hvert som man så at det nye systemet fungerte. Flyselskaper og lufthavnen forventes å planlegge sin produksjon ut fra dette.

Nye prosedyrer for bruk av luftrommet blir trent på i simulator i flere måneder før implementering. Når man tar disse prosedyrene i bruk, skal trafikken reduseres til systemet viser at det fungerer.

På implementeringsdato mottok blant annet SAS og Norwegian feilkodede data til sine Flight Management Systemet (FMS) fra en underleverandør (ikke Avinor). Dette medførte at flyene måtte håndteres manuelt inn til lufthavnen av flykontrollen. Den nye luftromsendringen kunne derfor ikke tas i bruk som forutsatt. I løpet av helgen og mandag ble selskaperes systemer oppdatert, og tirsdag 12. mars var første dag det nye systemet ble tatt i bruk som forutsatt.

Systemet viste seg å fungere svært godt, og allerede tirsdag ettermiddag 12. mars ble kapasitet økt til å ligge mellom 90 % og 100 %. Til tross for varslede begrensinger fram til 7. april, opplever vi allerede nå tilnærmet normal trafikk.

Luftfart er basert på høy grad av sikkerhet og en konservativ tilnærming til endringer. Innføring av nye prosedyrer har, og vil, medføre reduksjoner i trafikk. Kommunikasjon mellom flysikringstjenesten, flyselskaper og lufthavner er essensiell for å redusere konsekvensene for publikum. Dette er et sentralt punkt i alle endringer som gjennomføres.

Avinor har i møte med selskapene blitt enige om at informasjon skal være korrekt og at passasjerer skal oppleve å være godt informert. Alle vil gjennomgå sine rutiner for å unngå tilsvarende situasjoner i framtiden.

SPØRSMÅL NR. 998**Innlevert 13. mars 2013 av stortingsrepresentant Anders Anundsen****Besvart 21. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Vil finansministeren ta initiativ for å redusere omfanget av lovpålagte spørreundersøkelser fra SSB slik at mindre virksomheter ikke år etter år pålegges å delta i omfattende spørreundersøkelser og i det minste å endre svarfristene slik at de ikke faller midt i fellesferien?»

BEGRUNNELSE:

Mange næringsdrivende er pålagt å delta i spørreundersøkelser fra SSB. For eksempel ble en mindre virksomhet pålagt en ny 5 års periode med kvartalsvis ordrestatistikk for bygge- og anleggsvirksomhet (RA-1506) kort tid etter at forrige 5 års-periode utløp. Ved innrapporteringen for 2. kvartal 2012 ble denne åpnet for innrapportering i e-post av 3. juli med svarfrist allerede 12. juli 2012. Bruker-id og passord ble sendt per post datert 21. juni 2012.

Da virksomheten påpekte at svarfristen falt midt i fellesferien fikk de til svar at saksbehandler skulle ha ferie i uke 28 slik at de ikke kunne svare på denne type henvendelser. Dette var samme uke som svarfristen til virksomheten.

Det oppfattes som ekstra belastende at SSB selv kan ta ferie men påtvinger andre lovpålagte svarfrister i det samme tidsrommet.

Svar:

Statistikkloven med tilhørende forskrifter har delegert beslutningen om å utarbeide offisiell statistikk til Statistisk sentralbyrå (SSB). Statistikkloven fastslår videre at SSB er faglig uavhengig. Uavhengigheten av myndigheter og interessegrupper er avgjørende for den tillit og autoritet offisiell statistikk må ha. Det innebærer imidlertid også at SSB selv avgjør hvilke statistikker som skal produseres og hvordan de skal utarbeides, innenfor de rammer som følger av in-

ternasjonalt statistisk samarbeid. Særlig gjennom EØS-avtalen er Norge forpliktet til å følge felles retningslinjer og krav, bl.a. med sikte på at statistikken som lages kan sammenliknes mellom land.

Det er et mål for Regjeringen å redusere kostnader for næringslivet ved innhenting av statistisk informasjon. SSB arbeider systematisk for å begrense disse kostnadene, bl.a. ved økende bruk av elektronisk innhenting av informasjon, gjenbruk av data og utveksling av informasjon mellom offentlige etater. Fra 2007 til 2012 avtok oppgavebyrden for næringslivet fra 108 årsverk til 90 årsverk, dvs. med en seksdel. Det legges vekt på brukervennlige løsninger for innrapportering gjennom internettløsninger og ved å legge til rette for direkte innsending fra virksomhetenes administrative systemer. Der det likevel er nødvendig å innhente opplysninger direkte fra næringslivet, vurderes utvalgsstørrelsene løpende med tanke på å kunne redusere oppgavebelastningen.

Tillit til statistikken krever at den holder god kvalitet i alle ledd. Det tilsier bl.a. at statistikken kommer til avtalt tid og at den er aktuell. Aktualitet måles som antall uker fra referanseperiodens utløp til statistikken blir publisert. Også internasjonalt stilles det krav til slike kvalitetskriterier. Oppgavebyrde og aktualitet må ses i sammenheng.

Den kvartalsvise ordrestatistikken for bygg og anlegg er et eksempel på en viktig konjunkturindikator som kan varsle om endringer i produksjonen. Deler av statistikken bygger på administrative data, mens andre opplysninger må innhentes fra bygge- og anleggsnæringen. Utvalget består av alle bygge- og anleggsbedrifter med 20 eller flere ansatte. For at statistikken skal fylle sin oppgave som konjunkturindikator og i størst mulig grad ivaretar brukernes behov, legges det vekt på å ha god aktualitet gjennom alle kvartaler. Det innebærer at enkelte rapporteringsfrister kan falle i ferier.

SPØRSMÅL NR. 999**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Halleraker****Besvart 22. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Ingeniørselskapet LMG Marine A/S har for flere aktuelle fjordkryssinger presentert et nytt konsept som vekker betydelig oppmerksomhet. Med pongtonger, forankringer og 4 felts brokasse gir den tekniske løsningen mulighet for å tilrettelegge for en mulig framtidig jernbane inni selve brokassen. Dette kan gjøres uten vesentlige merkostnader, og er derfor veldig interessant, særlig mellom Bergen og Stavanger.

Vil statsråden la jernbaneverket se nærmere på disse planene og komme med en vurdering?»

BEGRUNNELSE:

Vi står foran en av de største veiutbygginger i Norges historie etter at Regjeringen nå har lovet ferjefri E39 på 20 år. Sett i et helhetlig historisk perspektiv er det mye som tyder på at jernbane mellom Bergen og Stavanger ville vært bygget for mange tiår siden, om det ikke hadde vært for fjordene. Nå åpner moderne teknologi for denne muligheten for rask og miljøvennlig kollektivløsning mellom Norges to nest største byområder med folkerike Haugaland/Sunnhordland (150.000) midt i mellom. Tilsammen alle-

rede i dag en million mennesker og mange av Norges viktigste næringer med stort mobilitetspotensiale for arbeidskraft og næringsliv. En jernbane langs denne delen av kysten ligger selvsagt lenger fram i tid enn den nå prioriterte ferjefrie E39. Likevel må det være interessant å ta hensyn til muligheten for et persontogkonsept i kombinasjon med broløsningene, som tross alt etter alt og dømme blir bygget for å vare i minst 50-70 år. Derfor hadde det vært svært interessant om Jernbaneverket fikk anledning til å vurdere dette og om det er riktig at vi kan tilrettelegge for en slik kombinasjonsløsning uten vesentlige merkostnader. Tunge godstog er ikke interessant i disse konseptene, heller ikke nødvendig, da godset ikke har samme tidsgevinstbehov, og kan gå på sjøen.

Svar:

Regjeringen har ingen planer om etablering av jernbane mellom Stavanger og Bergen. Jernbaneverket som fagetat må ta stilling til hvilke jernbaneutbygginger de vil anbefale utbygd og hvilke teknologiske løsninger som evt. skal brukes i forbindelse med de enkelte utbygginger.

SPØRSMÅL NR. 1000**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Linda C. Hofstad Helleland****Besvart 21. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Hvordan sikrer regjeringen at det barnevernstiltaket som er faglig best for barnet kan velges når Bufdir nå pålegges å forskjellsbehandle ideelle og private aktører, og hvordan sikrer regjeringen effektiv bruk av offentlige midler når den av ideologiske grunner velger å benytte seg av unntaksreglene i lov om offentlige anskaffelser slik at private aktører tilsettes?»

BEGRUNNELSE:

Ideelle aktører skal nå skjermes fra tidsavgrensede kontrakter, også kalt anbud, disse skal erstattes av langsiktige avtaler som løper til de sies opp. Dette er nå tydeliggjort i årets tildelingsbrev til Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet.

Svar:

Hensynet til barnets beste skal alltid legges til grunn ved valg av barneverntiltak til det enkelte barn. Barn og unge med behov for tiltak i barnevernet kommer ofte fra omsorgsforhold preget av uro og

ustabilitet. En viktig oppgave for barnevernet er derfor å gi barnet stabil og god voksenkontakt samt sørge for kontinuitet i omsorgen.

Som statsråd møter jeg ofte barn og unge med erfaring fra å bo på institusjon. De er tydelig på at de opplever utrygghet i forkant av en ny anbudsrunde. Langsiktige løpende avtaler kan bidra til at de voksne på institusjonen heller kan konsentrere seg om å gi tett oppfølging av barn og unge, fremfor å delta i jevnlig anbuds konkurranser med den påfølgende usikkerhet som oppstår for barna.

Ideell sektor har i lengre tid også pekt på de uheldige konsekvenser av jevnlig anbudsrunder. Blant annet har ideell sektor vært opptatt av den ressursallokering som skjer fra fagressurser til administrasjon, barnas erfaringer og at faglige suksesskriterier får status som bedriftshemmeligheter i konkurranseøymed.

Ordninger som bidrar til økt forutsigbarhet har vært godt mottatt av ideell sektor. Økt langsiktighet i avtalene har medført at ansatte kan konsentrere mer av sine ressurser om den viktigste oppgaven som er å gi utsatte barn og unge trygg og stabil omsorg.

Vårt utgangspunkt er at kapasiteten i statlige institusjoner skal utnyttes på en best mulig måte før private tiltak tas i bruk. Dette for å sikre en mest mulig effektiv utnyttelse av offentlige ressurser. Jeg ønsker et barnevern der ideelle organisasjoner har en selv-sagt plass, og i mindre grad et markedsstyrt tilbud. Ved kjøp av private plasser skal derfor ideelle aktører prioriteres framfor andre private aktører, dermed reduseres bruken av de kommersielle institusjonene først. Dette er et politisk valg. Jeg viser også i denne sammenheng til at Regjeringen har inngått en overordnet samarbeidsavtale om leveranser av helse- og sosialtjenester med ideelle aktører.

Tjenester som skal ytes av private og ideelle aktører skal tilfredsstillende de samme krav til innhold, kvalitet og kompetanse som de tjenester Bufetat selv utfører. Ved inngåelse av langsiktige avtaler vurderes derfor blant annet barnas behov, faglig innhold og kompetanse, samarbeidsrelasjoner til kommunalt barnevern og andre fagområder nøye.

Oppgaveløsningen i barnevernet stiller store krav til ansattes kompetanse. I dette perspektivet er det verdt å merke seg at andelen ansatte med høyere utdanning er høyest i ideelle institusjoner og lavest i de kommersielle institusjonene. Når ideelle aktører samtidig tilfredsstiller øvrige kvalitetskriterier gir det et godt utgangspunkt for å gi barn gode og trygge omsorgsbetingelser.

Ved inngåelse av nye avtaler med ideelle aktører skal tidsavgrensede kontrakter erstattes av langsiktige avtaler med mulighet for oppsigelse. For å sikre at langsiktige avtaler inngås med ideelle organisasjoner som har det beste faglige og økonomiske tilbudet, gjennomfører Bufetat konkurranse med forhandling. En forutgående prekvalifisering sikrer blant annet at aktører som ikke tilfredsstiller kravene til å være ideell organisasjon unngår å bruke unødige ressurser på å inngi tilbud.

Anskaffelsesregelverkets del I setter ikke noe generelt forbud mot å inngå løpende avtaler (tidsubegrensede avtaler) så lenge det har vært en forutgående konkurranse og det er en klar, entydig oppsigelsesklausul i kontrakten som inngås.

Jeg mener barnevernstjenester er en type oppgaver som en velferdsstat skal ta et ansvar for. I dette arbeidet mener jeg ideelle organisasjoner har en viktig rolle, spesielt fordi de ikke har krav om utbytte til eierne slik kommersielle aktører har, men bruker de samlede ressursene til å styrke tilbudet til utsatte barn og unge.

SPØRSMÅL NR. 1001**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 21. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Vil statsråden ta initiativ til å avvikle det offentlige prosjektet QualityMark Norway, når brukerne får bedre informasjon og tilbakemeldinger om kvalitet på overnattingssteder gjennom andre private informasjonskanaler og nettsider?»

BEGRUNNELSE:

I Dagens Næringsliv 14. mars 2013 under overskriften "Ingen sjekker inn hos Giske" fremkommer det at regjeringen har brukt over 10 mill. kroner på utredning og drift av et stjerneklassifiseringssystem for hotell i Norge. Systemet driftes av Norsk Akkreditering. I dag rates hotellene fortløpende på nettstedet som Tripadvisor.com og i en viss grad på Hotels.com.

Et statisk system som QualityMark Norway legger opp til, vil kunne bli raskt utdatert og meget kostbart for de som må dekke kostnadene for å finansiere klassifiseringssystemet.

Ifølge avisartikkelen er det kun 5 av Norges vel 900 helårsåpne hoteller (1.050 om sesonghotellene regnes med) som er med i QualityMark Norway.

I artikkelen fremkommer det tydelig at norsk hotellnæring og deres bransjeorganisasjoner er skeptisk

til ordningen og hotellkjedene ser ikke helt nytten av systemet.

Svar:

Verden er i stadig forandring. Særlig går den teknologiske utviklingen raskt. Det har medført at hoteller og hotellgjester kommuniserer med hverandre på en helt annen måte i dag enn de gjorde bare for få år siden. Da regjeringen begynte arbeidet med stjerne-merkingsordningen var de fleste enige om at det var en god idé - også NHO Reiseliv og brorparten av hotellnæringen. Hotellkjedene mener imidlertid nå at ordningen som er utviklet og lansert ikke håndterer dagens raske informasjonsutveksling mellom hoteller og deres kunder godt nok.

Jeg ønsker ikke å påtvinge hotellnæringen en ordning næringen mener ikke gir en forventet gevinst, og vil derfor ikke nå presse på for å gjennomføre ordningen. Jeg har imidlertid nedsatt en arbeidsgruppe som skal kartlegge ulike systemer som hotellnæringen i Norge og Europa benytter for å ivareta kvalitetssikring og tilbakemeldinger fra gjestene. Arbeidsgruppen skal levere sin rapport før sommeren. Gruppen har fått et åpent mandat hva gjelder resultat av kartleggingen, som dermed altså kan tilsi at ordningen videreføres, eventuelt i endret form, eller at den legges ned.

SPØRSMÅL NR. 1002**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 22. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Det er nå i mediene avdekt en sak der en person er tildelt støtte fra Innovasjon Norge i en sak som nå viser seg å være en storstilt svindel. Vedkommende sitter nå fengslet i USA tiltalt for nettopp svindel. Innovasjon Norge har ikke foretatt seg noe i saken for å få tilbakebetalt utbetalt støtte. Statsråden har selv blitt omtalt i denne saken.

Hva vil statsråden gjøre overfor Innovasjon Norge for å sikre at det fremmes krav om tilbakebetaling av tildelte midler?»

Svar:

Innovasjon Norge har informert Nærings- og handelsdepartementet om at Grønt Norge, ved hovedsøker Waleed Ahmed, i april 2010 ble innvilget et etablerertilskudd på 150 000 kroner ved Innovasjon Norges kontor i Telemark.

I Reglementet for økonomistyring i staten § 15 heter det at

”Overordnede virksomheter skal ivareta kontroll med at underliggende virksomheter og enheter utenom statsforvaltningen som utøver forvaltningsmyndighet, utfører sine oppgaver på forsvarlig måte og i henhold til § 14. Tilskuddsforvaltere skal ivareta kontroll med at tilskuddsmottakere oppfyller de vilkår som er stilt for tilskuddet.”

I tråd med § 15 ligger det til Innovasjon Norge å vurdere om tilskuddet er benyttet i henhold til de vilkår Innovasjon Norge har satt.

Innovasjon Norge har sendt følgende tilbakemelding til mitt departement om hvilke vurderinger som selskapet har gjort i denne saken:

”Innovasjon Norge innvilget og utbetalte et etablerertilskudd til Grønt Norge i 2010. Etter oppslag om saken i 2012 gikk vi gjennom den på nytt for å se om det var grunnlag for å kreve tilbakebetaling av tilskuddet. Innovasjon Norge kom fram til at det ikke forelå slikt grunnlag.

Etablerertilskuddet ble gitt for å dekke kostnader til oppstart av bedriften Grønt Norge basert på den forretningsidé som var beskrevet i søknaden. Kostnadspostene som lå til grunn for tilskuddet fremgikk av tilbudsbrevet. Før sluttutbetaling måtte tilskuddsmottaker, som i alle saker om etablerertilskudd, innlevere prosjektregnskap. Det fremgikk av regnskapet at tilskuddet var benyttet som forutsatt i tilbudsbrevet.

Selv om prosjektet med oppstart av Grønt Norge i ettertid har vist seg å mislyktes, har ikke Innovasjon Norge funnet rettslig grunnlag for å kreve tilskuddet tilbakebetalt. At hovedpersonen i bedriften nå sitter fengslet i USA på grunnlag av mistanke om bedrageri gir heller ikke grunnlag for et krav om tilbakebetaling i tilskuddssaken fra 2010.”

SPØRSMÅL NR. 1003

Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal

Besvart 21. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske

Spørsmål:

«Når vil statsråden ta initiativ til at NGUs resultater fra mineralkartleggingen i fastlands-Norge blir offentliggjort, analysert og gjort tilgjengelig for næringsaktører i gruve- og bergindustrien?»

BEGRUNNELSE:

Det ble i 2011 startet opp et særskilt kartleggingsprogram for Nord-Norge. Det er hittil bevilget 75 mill. kroner til kartleggingsprogrammet. Programmet har allerede bidratt til at internasjonale selskaper har vist økt interesse for Norge som mineralland.

Svar:

I den nylig fremlagte strategien for mineralnæringen er kartlegging ett av satsingsområdene for å gjøre det mer attraktivt å drive mineralvirksomhet i Norge. Mineralnæringen må ha oppdatert og tilgjengelig geologisk kunnskap for å drive leting, undersøkelse og utvinning. I 2013 vil NGU bruke i overkant av 100 millioner kroner på kartlegging av mineralressurser i Norge. Et ekstraordinært kartleggingsprogram av mineralressurser ble startet opp i Nord-Norge i 2011. I 2013 settes det i gang kartlegging i Sør-

Norge. Det har aldri vært større kartleggingsaktivitet enn nå. På sikt skal tre fjerdedeler av Norge kartlegges.

Det er en forutsetning at resultatene fra NGUs kartleggingsarbeider gjøres tilgjengelig for næringsaktørene innenfor mineralvirksomhet, myndigheter og andre så snart dataene er klargjort for dette. NGU opplyser at resultatene jevnlig blir lagt ut på NGUs websider (via www.ngu.no eller www.prospecting.no). NGU samler inn dataene, analyserer og prosesserer dem og legger dem ut til fri nedlasting. Det er ikke slik at NGU holder igjen data, men noen ganger vil det kunne ta litt tid å prosessere dem.

Nedlastingstjenesten er i hyppig bruk, og har i stor grad dannet grunnlag for selskapers tilegnelse av leterettigheter. Så langt har NGU registrert mer enn 6 000 nedlastinger av sine datasett.

NGU gir forhåndsvarsel om når dataene vil bli offentliggjort slik at alle får lik og samtidig tilgang til informasjonen.

Til orientering viser jeg til følgende lenke om kartleggingen i Nord-Norge:

<http://www.ngu.no/no/tm/Om-NGU/Prosjekter/Mineralressurser-i-Nord-Norge-MINN/>

SPØRSMÅL NR. 1004**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 22. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Flere regionale politikere og andre aktører i Fredrikstad frykter nå at penger fra bompengeneinnkreving skal gå til å finansiere ny jernbanestasjon i byen. Dette med bakgrunn i signaler fra statsråden og stortingspolitikere fra regjeringspartiene.

Kan statsråden avkrefte eller bekrefte om hun ønsker å åpne for en slik bruk av bompenger?»

Svar:

Vegloven § 27 åpner på visse vilkår for bruk av bompenger til investering i faste anlegg og installasjoner for kollektivtrafikk på jernbane, inkludert sporveg og tunnelbane. Hva som menes med faste anlegg og installasjoner er omtalt i Ot.prp. nr. 5 (1993-94). Her vises det bl.a. til at kjørevegen, skinnegang og tilstøtende område som plattformer, nedganger og andre deler av stasjonen som har direkte virkning for avvikling av trafikken på jernbane, om-

fattes av hjemmelen. Dette innebærer at areal for tilleggs- tjenester for trafikantene som f.eks. kommersielle anlegg i og i forbindelse med plattform nedganger og stasjonsbygninger faller utenfor.

Regjeringen er generelt positiv til at det etableres bypakker der det legges til grunn en helhetlig virkemiddelbruk. Forutsetningen er likevel at bruken av bompenger er i tråd med bestemmelsene i vegloven § 27.

Jeg vil også påpeke at alle saker om bompengeneinnkreving, inklusive bypakker, forutsetter lokalpolitisk tilslutning. Den bruk av bompenger som man lokalpolitisk ønsker å legge opp til, vil derfor være utgangspunktet for regjeringens vurdering av bompengesaker. En eventuell bruk av bompenger til å finansiere hele eller deler av et stasjonsanlegg i Fredrikstad vil derfor forutsette at det også gjøres vedtak om dette lokalt.

SPØRSMÅL NR. 1005**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Trine Skei Grande****Besvart 25. mars 2013 av kunnskapsminister Kristin Halvorsen****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi en faglig begrunnelse for hvorfor retten til å få vurdert et behov for spesialundervisning ikke omfatter elever som lærer raskere eller mer enn gjennomsnittet, og hvilke initiativ vil statsråden fremme for å ivareta at også denne gruppen barn får tilfredsstillende utbytte av undervisningen og gis mulighet til å nå sitt potensial i norsk skole?»

BEGRUNNELSE:

I dag har alle barn som utvikler problemer av faglig eller psykososial art i skolen rett til å få vurdert sitt behov for spesialundervisning på individuelt grunnlag – nærmest uansett årsak. Dette er en viktig rettighet. Det finnes imidlertid et unntak: Er årsaken til

problemene at barnet er høyt begavet, har barnet ikke en slik rettighet.

I Utdanningsdirektoratets «Veileder til opplæringsloven om spesialpedagogisk hjelp og spesialundervisning» fremgår bl.a. følgende:

«Retten til spesialundervisning omfatter ikke elever som lærer raskere eller mer enn gjennomsnittet, og som derfor ikke får tilfredsstillende utbytte av opplæringen. Spesialundervisning må ses i sammenheng med prinsippet om likeverd og skal sikre at også elever som for eksempel lærer senere enn gjennomsnittet, får et forsvarlig utbytte av opplæringen. Særlig evnerike elever har allerede utbytte av opplæringen. For elever som lærer raskere eller mer enn gjennomsnittet, vil prinsippet om tilpasset opplæring, jf. opplæringsloven § 1-3 gjelde. Søknader om spesialundervisning fra elever som fordi de er særlig evnerike og derfor ikke får et tilfredsstillende utbytte av opplæringen, kan ikke innvilges.»

Undertegnede er enig i at prinsippet om tilpasset opplæring i teorien skal kunne bidra til at også høyt begavede barn får adekvat undervisning. I praksis er det imidlertid sjelden slik, noe vi gjentatte ganger har fått eksempler på, og for mange høyt begavede barn kan det være relevant at også disse får vurdert en søknad om spesialundervisning – på reelt individuelt grunnlag – for eksempel dersom de på grunn av sin begavelse utvikler problemer som gjør at de ikke får tilfredsstillende utbytte av undervisningen. I tillegg er det nødvendig med øvrige initiativ for å sikre at disse barna kan få tilfredsstillende utbytte av undervisningen.

Svar:

Jeg vil framheve at det er viktig at alle elever, også faglig sterke elever, møter utfordringer i skolen og har noe å strekke seg etter. God tilpasset opplæring er helt nødvendig for å få dette til. Alle elever skal få tilpasset opplæring, også elever som lærer fort og har et høyt kunnskapsnivå. Elever som har forutsetninger for å lære raskere og mer enn gjennomsnittet har imidlertid ikke rettigheter etter opplæringsloven § 5-1 om spesialundervisning. Av lovens forarbeider fremgår det at bestemmelsen om spesialundervisning kun fastsetter rettigheter for elever som har problemer med å følge den alminnelige opplæringen, ikke elever som lærer raskere eller mer enn gjennomsnittet.

Opplæringsloven § 1-3 pålegger skoleeier en plikt til å arbeide for best mulig tilpasning av opplæringen til den enkelte elevs evner og forutsetninger. Tilpasset opplæring innebærer variasjon av arbeidsoppgaver, lærestoff, arbeidsmåter, læremidler og variasjon i organiseringen av opplæringen. Elevtilpasset opplæring innebærer ikke at opplæringen skal individualiseres, men at skoleledelse og lærere skal ta

hensyn til de særlige forutsetningene og behovene elevene har. Skolene har et ansvar for å utnytte de mulighetene som finnes for å gi også de særlig evnerike elevene utfordrende oppgaver, slik at disse ikke mister motivasjonen for skolearbeidet.

Forskning viser at et effektivt tiltak for faglig sterke elever er å la elevene gå fram raskere enn vanlig progresjon, såkalte forserte løp. § 1-15 i forskrift til opplæringsloven gir elever på ungdomstrinnet som har tilstrekkelig kompetanse til å følge opplæringen i ett eller flere fag på videregående nivå, mulighet til å ta fellesfag og programfag på videregående nivå som bygger på fag i grunnskolen. Dette er et eksempel på en fleksibilitet som understøtter viktigheten av tilpasset opplæring, også for de faglig sterke elevene. I denne forbindelse er det satt i gang utprøving av en virtuell nettskole i faget matematikk. Her vil høyt presterende elever møte andre elever på samme nivå. Nettskolen vil bedre mulighetene til å ta fag på videregående nivå ved å unngå reising og kostnader ved at elevene er på en videregående skole. Hvis forsøket er vellykket, vil det kunne utvikles til å omfatte andre fag.

Ved innføringen av Kunnskapsløftet ble det i tillegg innført en regel om at inntil 25 prosent av timene i et fag kan omdisponeres til andre fag dersom dette vil bedre den totale måloppnåelsen for eleven. Hvis forutsetningene er oppfylt kan denne regelen også benyttes for faglig sterke elever.

Jeg har liten tro på at det er spesialundervisning de faglig sterke elevene har behov for. Det viktige er å gi god tilpasset opplæring slik at elevene får nok utfordringer og noe å strekke seg etter. Flexibiliteten som er der i dag, inkludert muligheten til å ta fag på et høyere nivå, gir gode rammer for at faglig sterke elever får et godt utbytte av opplæringen.

SPØRSMÅL NR. 1006**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 22. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Er det statsrådets oppfatning at et signal fra Nærings- og handelsministeren om at regjeringen vil åpne for sjødeponi etterfulgt av Miljøvernministerens underretningen til sakens parter om at reguleringsplan ikke kan godkjennes neste dag er i tråd med lov og god forvaltningsskikk, og mener statsråden da at regjeringens handlemåte har muliggjort en god håndtering for selskapet Nordic Mining ASA?»

BEGRUNNELSE:

Selskapet Nordic Mining ASA ønsker å utvinne rutil på Engebø.

Reguleringsplan for Engebøfjellet ble vedtatt av kommunene Naustdal og Askvoll 11. og 12. mai 2011.

Saken ble oversendt Miljøverndepartementet 23. juni 2011. Ved oversendelsen anbefalte fylkesmannen i Sogn og Fjordane at reguleringsplanen ble godkjent.

Høringsuttalelser fra Fiskeri- og kystdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Klima- og forureiningsdirektoratet, Direktoratet for naturforvaltning og Havforskningsinstituttet ble mottatt av Miljøverndepartementet i perioden 20. februar 2012 til 10. april 2012.

Det foreligger et brev datert 9. januar 2013, som er likelydende med brevet sakens parter fikk 13. mars 2013.

12. mars 2013 kunngjorde Nærings- og handelsminister Trond Giske på NRK Dagsrevyen at regjeringen ville åpne for sjødeponi.

13. mars 2013 kl. 13 offentliggjorde Nærings- og handelsministeren mineralstrategien på sine hjemmesider, slik at denne ble tilgjengelig for offentligheten og selskapet.

13. mars 2013 konkluderer Miljøverndepartementet i et brev til selskapet og kommunene med at:

"Det ligg ikkje føre tilstrekkeleg grunnlag til å treffe avgjerd i Engebøsaka. Miljøverndepartementet kan derfor ikkje godkjenne reguleringsplanen eller gje utsleppsløyve etter forureiningslova. Miljøverndepartementet vil slutthandsame saka umiddelbart etter at resultatet av nye undersøkingar ligg føre."

Undertegnede er kjent med at selskapet Nordic Mining ASA ble underrettet om vedtaket på mail kl. 11.31, to timer før Miljøvernministerens vedtak først

ble publisert av norsk presse. På hvilket tidspunkt Miljøvernministeren har gitt intervjuene som resulterte i at vedtaket ble offentlig kjent, er ikke kjent for undertegnede.

For Nordic Mining ASA var to timer ikke tilstrekkelig tid til å håndtere informasjonen om vedtaket på en ønsket måte ovenfor børs og eiere. Resultatet av regjeringens håndtering var at Nordic Mining ASA sin aksje først gikk opp 29 prosent, før den sank med 40 prosent.

Etter lov om behandlingssåten i forvaltningssaker og god forvaltningspraksis stilles det krav til at saker skal forberedes og avgjøres uten ugrunnet opphold, underretning av sakens parter.

Svar:

I strategi for mineralnæringen, som ble lansert onsdag 13. mars 2013, slår vi fast at det fortsatt skal være tillatt med sjødeponi i Norge. Bruken av sjødeponi skal vurderes i hvert enkelt tilfelle, og avgjørelser skal tas på et faglig grunnlag der ulike hensyn veies mot hverandre. Hensynet til næringsutvikling og miljø står sentralt. Dette er ikke noe nytt. Det har også tidligere vært tillatt å etablere sjødeponi for avgangsmasser fra mineralvirksomhet, og det er i dag flere etablerte sjødeponier i Norge.

Brevet fra miljøvernministeren til Nordic Mining står ikke i motstrid til de signalene vi ga gjennom strategi for mineralnæringen. Vi skal vurdere sjødeponi og andre forhold knyttet til mineralutvinning konkret i hvert enkelt tilfelle. Dette innebærer at dersom sjødeponi er den totalt sett beste løsningen, så kan sjødeponi velges.

Jeg har forståelse for at Nordic Mining ASA mener at den nåværende situasjonen er utfordrende. Min ambisjon er at flere bergverksprosjekter skal starte opp fremover og at prosjekter skal kunne ut i lønnsom mineralvirksomhet. Regjeringen signaliserer derfor i strategi for mineralnæringen at vi skal se på gjennomføringen av denne typen prosesser for å sikre forutsigbarhet og effektiv saksbehandling. Vi skal også etablere samhandlingsarenaer hvor mineralnæringen, miljøinteresser, sjømatnæringene og andre berørte aktører sammen kan se på løsninger som gir et godt grunnlag for sameksistens, forutsigbare og effektive prosesser og lønnsom mineralvirksomhet.

SPØRSMÅL NR. 1007**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Frank Bakke-Jensen****Besvart 2. april 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Er det statsrådets oppfatning at underretningen til sakens parter om at reguleringsplan ikke kan godkjennes er i tråd med lov og god forvaltningsskikk, at Statsrådets handlemåte har muliggjort en god håndtering for selskapet Nordic Mining ASA, og vil statsråden offentliggjøre Klima- og forurensningsdirektoratets utredninger om landdeponi?»

BEGRUNNELSE:

Selskapet Nordic Mining ASA ønsker å utvinne rutil på Engebø.

Reguleringsplan for Engebøfjellet ble vedtatt av kommunene Naustdal og Askvoll 11. og 12. mai 2011.

Saken ble oversendt Miljøverndepartementet 23. juni 2011. Ved oversendelsen anbefalte fylkesmannen i Sogn og Fjordane at reguleringsplanen ble godkjent.

Høringsuttalelser fra Fiskeri- og kystdepartementet, Nærings- og handelsdepartementet, Klima- og forurensningsdirektoratet, Direktoratet for naturforvaltning og Havforskningsinstituttet ble mottatt av Miljøverndepartementet i perioden 20. februar 2012 til 10. april 2012.

Det foreligger et brev datert 9. januar 2013, som er likelydende med brevet sakens parter fikk 13. mars 2013.

12. mars 2013 kunngjorde Nærings- og handelsminister Trond Giske på NRK Dagsrevyen at regjeringen ville åpne for sjødeponi.

13. mars 2013 kl. 13 offentliggjorde Nærings- og handelsministeren mineralstrategien på sine hjemmesider, slik at denne ble tilgjengelig for offentligheten og selskapet.

13. mars 2013 konkluderer Miljøverndepartementet i et brev til selskapet og kommunene med at:

"Det ligg ikkje føre tilstrekkeleg grunnlag til å treffe avgjerd i Engebøsaka. Miljøverndepartementet kan derfor ikkje godkjenne reguleringsplanen eller gje utsleppsløyve etter forurensningslova. Miljøverndepartementet vil slutthandsame saka umiddelbart etter at resultatet av nye undersøkingar ligg føre."

Undertegnede er kjent med at selskapet Nordic Mining ASA ble underrettet om vedtaket på mail kl. 11.31, to timer før Miljøvernministerens vedtak først ble publisert av norsk presse. På hvilket tidspunkt Miljøvernministeren har gitt intervjuene som resul-

terte i at vedtaket ble offentlig kjent, er ikke kjent for undertegnede.

For Nordic Mining ASA var to timer ikke tilstrekkelig tid til å håndtere informasjonen om vedtaket på en ønsket måte ovenfor børs og eiere. Resultatet av regjeringens håndtering var at Nordic Mining ASA sin aksje først gikk opp 29 prosent, før den sank med 40 prosent.

I intervju med NRK Sogn og Fjordane 13. mars 2013 forklarte Miljøvernministeren departementets saksbehandlingstid, etter at Klima- og forurensningsdirektoratet gav sin høringsuttalelse, med at departementet ba direktoratet vurdere mulighetene for deponi på land.

Etter lov om behandlingsmåten i forvaltningssaker og god forvaltningspraksis stilles det krav til at saker skal forberedes og avgjøres uten ugrunnet opphold, underretning av sakens parter og etter lov om rett til innsyn i dokument i offentlig verksem gjelder et generelt prinsipp om offentlighet.

Svar:

Reguleringsplan for Engebøfjellet er til behandling i Miljøverndepartementet fordi Fiskeridirektoratet har reist innsigelse. Fiskeridirektoratet mener blant annet at konsekvensutredningen ikke har fått fram tilstrekkelig kunnskap om partikkelspredning og effekter på viktige bestander av fisk. Miljøverndepartementet skal også avgjøre søknad om utslippstillatelse etter forurensningsloven.

Miljøverndepartementet har i brev av 13. mars 2013 påpekt at det er behov for mer kunnskap før en kan ta stilling til innsigelsen fra Fiskeridirektoratet og behandle utslippssøknaden etter forurensningsloven. For å kunne vurdere risiko for spredning av finpartikler og konsekvenser for fisk og annet naturmangfold, er det behov for kartlegging av sirkulasjonsmønsteret i Førdefjorden. Det er også behov for mer kunnskap om naturmangfoldet i deponiområdet og om hvilken effekt sprenging vil ha på fisk. Kartleggingen av sirkulasjonsmønsteret i fjorden vil måtte ta om lag ett år. Jeg legger til grunn at de andre vurderingene kan gjøres i løpet av inneværende år. Jeg ønsker også å bidra til et godt samarbeid mellom departementet/underliggende etater og kommunene og tiltakshaver i dette arbeidet. Departementet vil behandle innsigelsessaken og utslippssøknaden så snart resultatet av nye undersøkelser foreligger.

Høringsuttalelsene fra berørte departementer og direktorater forelå i mars 2012. Departementet har

brukt tiden etter dette til å vurdere innspillene og avklare hva som trengs av tilleggsinformasjon for at en skal få et tilstrekkelig grunnlag til å ta stilling til reguleringsplanen og utslippssøknaden. Jeg kan opplyse at vi også har vurdert mulighetene for alternativ deponering. Resultatet av disse vurderingene er at det ikke er funnet alternativer som er miljømessig vesentlig bedre enn det omsøkte sjødeponiet.

Gruveplanene på Engebøfjellet har store konsekvenser, ikke minst knyttet opp mot fjordeponiet. Dette er belyst gjennom innsigelsen fra Fiskeridirektoratet og de faglige tilleggsutredningene som er gjennomført. Av hensyn til kommunene og tiltakshaver har det vært mitt mål å få en avklaring så raskt som mulig. Samtidig er det viktig å få fram de samlede konsekvensene for fiskerinæringen og det marine miljøet i Førdefjorden. Det vil være uansvarlig å fatte et vedtak i saken uten at disse konsekvensene er tilstrekkelig belyst. Min tilbakemelding til kommunene og tiltakshaver er at denne kunnskapen må på plass før det er mulig å gi svar på hvorvidt prosjektet kan gjennomføres eller ikke.

Når det gjelder offentliggjøring av departementets brev av 13. mars 2013, ble Naustdal og Askvoll kommuner samt Nordic Mining ASA varslet ca. to og en halv time før brevet ble offentliggjort i pressen og lagt ut på departementets nettside. Dette er etter min vurdering tilstrekkelig til at bedriften kunne vurdere om informasjonen var av en slik betydning at Oslo Børs burde varsles.

Det er min vurdering at behandlingen av saken har skjedd i tråd med forvaltningslovens bestemmelser og intensjon. Det var uheldig at brevet som først ble lagt ut på våre nettsider hadde feil dato. Forklaringen er at dokumentet ble opprettet i vårt saksbehandlingssystem 9. januar 2013. Siste endringer i brevet ble gjort 13. mars, samme dag som brevet ble sendt ut. Det er vanlig prosedyre at dato rettes opp den dagen brevet sendes ut. Dette ble ved en feil ikke gjort i den versjonen som først ble lagt ut på nettet.

Jeg kan for øvrig opplyse at det er gitt innsyn i notater fra Direktoratet for naturforvaltning og Klima- og forurensningsdirektoratet om alternative deponiløsninger.

SPØRSMÅL NR. 1008

Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 2. april 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Viser til svar på spørsmål nr. 789 hvor statsråden i sitt svar hevder at Stortingets vedtak nr. 484 omhandler ikke funksjonell MR. Dette er feilinformasjon fra statsrådets side. Norge har ratifisert WHO's retningslinjer, og Stortinget i sitt vedtak forsterket det. I WHO's retningslinjer og bruk av ICD-10 koder er både funksjonell MR og CT helt sentrale behandlingsmetoder.

Er ikke bruken av funksjonell MR og CT til for å eliminere og finne årsak for diagnostisering av pasienten?»

BEGRUNNELSE:

For øvrig så sender jeg med WHO's "Guidelines for essential trauma care". På 94 sider. Hvor bruken og utøvelsen av funksjonell MR og CT er gjennomgående. Til tross for hva statsråden hevder.

<http://whqlibdoc.who.int/publications/2004/9241546409.pdf>

Svar:

Stortingets vedtak (Vedtak 484, jf. Dokument nr. 8:90 (2008-2009), Innst. S. nr. 353 (2008-2009)) beskriver hvilke diagnostiske kodeverk (ICD-10 og ICF) som skal legges til grunn ved nakkeskader. Slike diagnostiske kodeverk er verktøy for å klassifisere tilstander, og inneholder ikke behandlingsretningslinjer.

Vedtaket lyder:

”Stortinget ber Regjeringen sørge for at alle parter som forholder seg til nakkeskader, må forholde seg til WHO's retningslinjer gjennom å bruke ICD-10-koding og ICF ved bruk av DRG (diagnoserelaterte grupper) og diagnostisering, behandling, oppfølging, skadeomfang, jus og forsikring.”

WHO's retningslinjer ”Guidelines for essential trauma care” er overordnede retningslinjer for behandling av pasienter med ulike typer akutte skader. Retningslinjene har rådgivende status for medlemslandene, og skal også kunne anvendes i land med begrensede helseressurser. WHO's retningslinjer er der-

for forsiktige i sine anbefalinger om bruk av avansert diagnostisk utstyr som CT og funksjonell MR, men viser til at bruk av slike billeddiagnostiske teknikker eventuelt kan være en del av de enkelte landenes faglige retningslinjer.

Jeg viser ellers til svar både fra meg og mine forgjengere på spørsmål fra stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen om diagnostisering, kodepraksis mv. ved nakkeskader.

SPØRSMÅL NR. 1009

Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Jan-Henrik Fredriksen

Besvart 22. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Viser til statsrådets svar på antallet som er blitt registrert ved NPR av oppgitte S. koder i Norge. "I registreringen av den enkelte saken inngår ICD-10 kodene for å klassifisere hvorfor pasienten ble behandlet, eller for å angi diagnosen som burde ha vært stilt ved forsinket diagnose".

Hvor mange er registrert med koden Y.66?»

BEGRUNNELSE:

Henviser til tidsskrift for den norske legeforening.- www.tidsskriftet.no

Atlantoaksial rotasjonsfiksasjon. En årsak til torticollis.

Hvor legeforeningen anbefaler bruk av Funksjonell MR og CT.

Svar:

1.

SPØRSMÅL NR. 1010

Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen

Besvart 22. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Det er bred enighet om visse eierbegrensninger innen finansnæringen når det gjelder store og etablerte finansinstitusjoner. Spørsmålet er om det er hensiktsmessig å se med andre øyne på nyetableringer og mindre virksomheter.

I hvilken grad hindrer eierskapsbegrensningene for nyetableringer i norsk finansnæring konkurransfremmende nyetableringer, og mener statsråden at det er viktig å beholde begrensningene også ved nyetablering av banker?»

BEGRUNNELSE:

Sunn konkurranse i banknæringen er avgjørende for at vi over tid skal opprettholde et godt banktilbud

til næringsdrivende og privatkunder. Ett element i konkurransen er at det må være mulig å etablere nye banker for aktører som oppfyller de krav som myndighetene setter til bankvirksomhet.

Det kan således virke mot sin hensikt at eierskapsbegrensningene for norsk finansnæring også gjelder for nyetableringer. En aktør som mener seg kompetent til å starte opp bankvirksomhet er med dagens regler begrenset til å kunne eie 10 pst. av banken dersom den etableres i Norge. Det kan i enkelte tilfeller føre til at banker etableres i utlandet med filial i Norge, og i andre tilfeller anses det å være uinteressant eller umulig å etablere en virksomhet der initiativtaker og gründer kun kan ta et minoritetseierskap.

Svar:

Regler om eierspredning ved nyetablering følger av forretningsbankloven, sparebankloven og forsikringsvirksomhetsloven. Forretningsbankloven § 4 første ledd annet punktum lyder:

”Tillatelse etter § 8 i loven her skal nektes hvis ikke mer enn tre firedeler av forretningsbankens aksjekapital tegnes ved kapitalforhøyelse uten fortrinnsrett for aksjeeiere eller andre.”

Videre følger det av forretningsbankloven § 8a tredje ledd at

”[s]øknad om tillatelse etter § 8 første og annet ledd skal nektes med mindre Kongen er overbevist om at eiere av kvalifiserte eierandeler er egnet til å inneha slike eierandeler og utøve slik innflytelse i banken som eierandelene gir grunnlag for. Med kvalifisert eierandel menes en eierandel som beregnet etter reglene i finansieringsvirksomhetsloven § 2-2, representerer 10 prosent eller mer av kapitalen og stemmene i institusjonen, eller som for øvrig gir adgang til å utøve en vesentlig innflytelse i ledelsen av institusjonen og dens virksomhet.”

I finansieringsvirksomhetsloven § 2-2 flg. er det gitt regler om eierprøving ved erverv av eierandeler i finansforetak.

Stortinget har i behandlingen av lovregler om eierprøving ved konsesjonstildeling og erverv lagt stor vekt på å ha en norsk finansnæring som er uavhengig av enkeltpersoner og andre næringer. Jeg viser til følgende lovforarbeider:

- NOU 1986: 5 Konkurransen på finansmarkedet
- Ot.prp. nr. 41 (1986-1987)
- Innst.O. nr. 58 (1987-1988)
- NOU 2002: 3 Eierbegrensning og eierkontroll i finansinstitusjoner

- Ot.prp. nr. 50 (2002-2003)
- Innst.O. nr. 88 (2002-2003)
- NOU 2008: 13 Eierkontroll i finansinstitusjoner
- Ot.prp. nr. 80 (2008-2009)
- Innst.O. nr. 108 (2008-2009)

Finansinstitusjoner er sentrale aktører i samfunnet og har en viktig samfunnsøkonomisk rolle. Hovedhensynet bak reglene som begrenser privates eierandeler i en finansinstitusjon, er å sikre at finansinstitusjoner og finansnæringen er uavhengig av enkelteiere og andre aktører i næringslivet. Dette er viktig for blant annet å unngå eierstrukturer hvor store enkelteiere vil kunne begunstige seg selv eller sine forretningsforbindelser med særlig gunstige lån, garantier e.l.

Finansdepartementet har gjennom konsesjonspraksis åpnet for at det kan gis tillatelse til å drive begrenset bankvirksomhet til private eiere med høy eierandel innenfor nisjeområder. Slik begrenset bankvirksomhet har ikke samme samfunnsmessige sider mot nærings- og kredittpolitikken som tradisjonell bankvirksomhet, og hensynene som taler for en begrenset eierrettighetene, gjør seg derfor ikke gjeldende i tilsvarende grad.

Jeg er enig i at det er viktig med sunn konkurranse i banknæringen, og at det også må være mulig å etablere nye banker for aktører som oppfyller de krav som myndighetene stiller til bankvirksomhet. Dette er det rom for med dagens regler.

Det er viktig å sikre en sunn banknæring hvor det ikke er noen risiko for en sammenblanding av debitor-, kreditor- og eierinteresser. Hensynet til å unngå privat bankiervirksomhet er fortsatt et sentralt og viktig hensyn, og jeg mener at det er nødvendig og viktig å beholde de nåværende eierskapsbegrensningene ved nyetablering av banker.

SPØRSMÅL NR. 1011**Innlevert 14. mars 2013 av stortingsrepresentant Torgeir Trældal****Besvart 21. mars 2013 av landbruks- og matminister Trygve Slagsvold Vedum****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hva som medregnes i grunnlaget for bondens inntekt, samt hvordan gjennomsnittsinntekten ser ut for de 6 pst. av bønderne som karakteriseres som heltidsbønder?»

BEGRUNNELSE:

Statistisk Sentralbyrå (SSB) publiserte 8. mars 2013 statistikk for Gårdbrukernes inntekt og formue for ligningsåret 2011.

Tallene gjengir kun gjennomsnittlig inntekt og er ikke fordelt etter hvor stor andel av arbeidsinnsats som legges ned i landbruket i løpet av kalenderåret.

I denne sammenheng hadde det vært interessant å få vite om blant annet etterbetaling fra Tine SA, kvantumstillegg fra Nortura SA samt inntekter fra leiekjøring medregnes i inntektsgrunnlaget.

Bondeorganisasjonene selv har ved tidligere anledninger påpekt at lønnsomheten som kommer fram i beregningene til Budsjettnemnda for landbruket ikke er i samsvar med realitetene.

Svar:

Spørsmålet refererer delvis til inntektsdata fra Budsjettnemnda for jordbruket og delvis til SSBs statistikk basert på selvangivelsesdata for personen som er registrert som hovedbruker i jordbruksbedrifter drevet av personlig bruker (enkeltpersonforetak).

Budsjettnemndas totalalkyle for jordbruket er et sektorregnskap for hele jordbruket. Bruttoinntektene omfatter verdien av jordbruksprodukter til salg og hjemmeforbruk i produsentenes husholdning, endring i buskapsverdien, inntekter fra kjøring med jordbrukets maskiner utenfor jordbruket, verdien av eget arbeid ved investeringer og statstilskudd.

I spørsmålet vises det spesielt til etterbetaling fra TINE og Nortura og inntekter fra leiekjøring. Alle disse inntektene er inkludert i totalregnskapet. På kostnadssida inngår forbruk av produksjonsmidler og tjenester som er levert fra andre sektorer, samt kapitalslit. Kapitalslitet beregnes av prisnivåjustert saldo og i beregningen av resultatmålet "Vederlag til arbeid og egenkapital" er også realrente på lånt kapital trukket fra.

På dette grunnlaget beregnes inntekt per årsverk utført i sektoren, uavhengig av hvem som utfører arbeidet. Siden Totalalkylen ikke er basert på enkeltbruksdata, kan den ikke deles inn etter gårdbruker-

nes/brukerfamiliens arbeidsinnsats i og utenfor sektoren.

Statistikken SSB publiserte 8. mars er basert på selvangivelsesdata for hovedbruker på gårdsbruk drevet av personlig bruker. SSB skriver at:

"Statistikken bygger på opplysninger fra skattestatistikk for personer og omfatter jordbruksbedrifter (gårdsbruk) drevet av personlig bruker. Av i alt 45 612 jordbruksbedrifter i 2011 inngår 42 788 i statistikkgrunnlaget. Fradrag som blant annet renteutgifter er ikke trukket fra inntektene. Datamaterialet som statistikken bygger på, gir ikke mulighet til å skille mellom næringsgjeld og privatgjeld."

Statistikken viser bl.a. skattemessig næringsinntekt fra jordbruk, dvs. den delen av gårdens inntekt som er ført på hovedbruker. Inntekten fra gårdsbruket kan deles på flere selvangivelser. Ev. ektefelles næringsinntekt fra bruket er ikke inkludert i denne statistikken. I 2011 var 83 prosent av samlet næringsinntekt ført på bruker, og 17 prosent på ektefelle/samboer. Iflg. SSB hadde 6 955 positiv næringsinntekt fra jordbruk for både bruker og ektefelle/samboer, 23 584 bare for bruker, 1 004 bare for ektefelle mens 11 245 mangler positiv næringsinntekt.

Siden denne statistikken er basert på selvangivelsesdata, kan den deles inn etter hvor mye av hovedbrukerens totale inntekt som kommer fra jordbruk. Men verken SSB eller departementet gjør noe formelt skille mellom det som kan kalles heltids- eller grader av deltidsbønder/-bruk. Det bor ofte flere yrkesaktive på et gårdsbruk, og det gjøres mange ulike tilpasninger mhp. deling av arbeid på bruket og innleie av arbeidskraft og tjenester. Ulike nærings- og yrkeskombinasjoner har alltid preget norsk jordbruk.

I spørsmålet bes det om en beregning av gjennomsnittsinntekten "for de 6. pst. av bønderne som karakteriseres som heltidsbønder." Denne delen av spørsmålet synes å ha referanse til en spørreundersøkelse fra Bygdeforskning. Bygdeforskning spurte 1.700 jordbrukshusholdninger om hvor stor andel av husstandens samlede nettoinntekt som kom fra gårdsdriften? 6 prosent av husstandene svarte i 2012 at de hadde hele sin inntekt fra gården i 2011. Heller ikke Bygdeforskning benytter dette som definisjon på "heltidsbønder". Det ville innebære at brukere som har alt sitt arbeid og all sin inntekt fra bruket, ville bli definert som deltidsbønder, dersom de hadde ektefelle med eget yrke og inntekt.

Med grunnlag i statistikken publisert 8. mars har SSB kjørt ut statistikk over hovedbrukerens skattemessige næringsinntekt inndelt etter hvor mye av

vedkommendes inntekt som kom fra jordbruket, jf. tabellen nedenfor.

Tabell 1. Brutto inntekt og næringsinntekt fra jordbruk, for hovedbruker på personlig drevne jordbruksbedrifter i 2011.¹⁾

Næringsinntekt jordbruk etter andel av bruttoinntekt	Antall brukere	Brutto inntekt i alt	Herav næringsinntekt jordbruk
Alle brukere	42 788	511 300	154 000
Uten positiv næringsinntekt fra jordbruk	12 249	520 600	-
1 - 9 prosent av bruttoinntekt	6 261	592 500	28 400
10 - 49 prosent av bruttoinntekt	11 339	503 700	128 100
50 - 89 prosent av bruttoinntekt	7 497	480 400	344 500
90 prosent og mer av bruttoinntekt	5 442	455 300	436 800

¹⁾ Kilde: Statistisk sentralbyrå.

12,7 prosent av brukerne hadde mer enn 90 prosent av sin inntekt fra næringsinntekt jordbruk. De hadde en gjennomsnittlig næringsinntekt jordbruk i 2011 på 436.800. Hovedbrukerens samlede inntekt avtar jo høyere andel av inntekten som kommer fra jordbruket. Det framgår ikke av statistikken hvor mange timer disse brukerne jobbet på bruket i 2011 og hvor mye arbeidskraft som var leid. SSB har koblet næringsinntekt jordbruk til den fullstendige tellingen for 2010. Den statistikken viser at hovedbrukere som brukte mer enn 90 prosent av sin arbeidstid i jordbruket, hadde en gjennomsnittlig næringsinntekt fra jordbruket på 251.900 kroner.

I 2011 var hovedbrukerens næringsinntekt fra jordbruk iflg. skattestatistikken 154.000 kroner. Iflg.

SSBs fulltelling i 2010 utførte hovedbrukeren i gjennomsnitt 0,61 årsverk på bruket selv. Forutsatt samme arbeidsinnsats i jordbruket i 2011, gir det en gjennomsnittlig næringsinntekt per årsverk på 253.000 kroner.

Jeg gjør oppmerksom på at det her er snakk om to ulike resultatmål. I den skattemessige næringsinntekten er, som nevnt, ikke rentekostnaden på lånt kapital trukket fra.

Jeg viser for øvrig til at bondeorganisasjonene Norges Bondelag og Norsk Bonde- og småbrukarlag er representert i Budsjettnemnda for jordbruket og at nemnda avgir omforent materiale til jordbruksforhandlingene.

SPØRSMÅL NR. 1012**Innlevert 15. mars 2013 av stortingsrepresentant Øyvind Håbrekke****Besvart 22. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Hvordan vurderer justisministeren det forhold at barnevernsloven og utlendingsloven kan anvendes samtidig slik at barn tas fra foreldrene og plasseres i fosterhjem, mens foreldrene får avslag på oppholdstillatelse og sendes ut av landet?»

BEGRUNNELSE:

Det vises til Dokument 15:927 (2012-2013). Problemstillingene slike saker reiser er der gjort rede for i begrunnelsen. Barne- likestillings- og inkluderingsministerens svar gjør det naturlig å få justisministerens vurdering av spørsmålet, som er av vesentlig prinsipiell betydning.

Svar:

Jeg viser til skriftlig spørsmål nr. 927 til Barne- likestillings- og inkluderingsministeren som ble besvart 7. mars i år. Jeg slutter meg til innholdet i det svaret som statsråd Thorkildsen her har gitt.

Om foreldrene til barn som barnevernet har overtatt ansvaret for, kan få oppholdstillatelse i Norge, avgjøres av utlendingsmyndighetene etter en individuell vurdering i hver enkelt sak. I saker som berører barn skal hensynet til barnets beste være et grunnleg-

gende hensyn, jf. barnekonvensjonen og utlendingsloven. Relevante momenter i vurderingen er hvorvidt foreldrene har samvær med barnet, samværets omfang og om samvær vanskelig kan gjennomføres gjennom besøk til Norge. I enkelte saker er foreldrene tilkjent et svært begrenset samvær, f.eks. to ganger i året. Samvær av et slikt omfang er normalt ikke tilstrekkelig til å få oppholdstillatelse, men det føres en liberal visumpraksis i slike saker. Foreldre kan også få oppholdstillatelse hvis omsorgsovertakelsen er midlertidig, eller i påvente av at barnevernets omsorgsovertakelse avklares. I noen svært få tilfeller vil det kunne skje at utlendingsmyndighetene avslår foreldrenes søknad om opphold, mens barnet gis en selvstendig oppholdstillatelse.

Som det fremgår av Barne-, likestilling- og inkluderingsministerens svar på skriftlig spørsmål nr. 927, kan saker i skjæringspunktet mellom barnevern- og utlendingslovgivningen være særlig utfordrende og komplekse. Vi har derfor igangsatt et arbeid i de berørte departementer for å utvikle nasjonale retningslinjer for hvordan slike saker skal håndteres. Samarbeid mellom barnevern og utlendingsmyndigheter når saken involverer utenlandske statsborgere vil her bli omtalt.

SPØRSMÅL NR. 1013**Innlevert 15. mars 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Flere veiprojekter som helt/delvis har vært bompengefinansiert er nå ferdig nedbetalt eller vil bli det i 2013.

Kan jeg be om oversikt over alle bompengeprojekter som har vært i Norge, oversikten må inneholde hva kostnad for bygging av prosjektene var beregnet til totalt og fordeling statlig/bompenger når de ble vedtatt bygget, videre må den vise hva sluttkostnaden faktisk ble/forventes å bli, og hvor mye statlige penger og bompenger som er brukt, og kan jeg også be om at innkreving og rentekostnadene spesifiseres på hvert prosjekt?»

Svar:

Representanten Hoksrud etterspør informasjon på høyt detaljnivå for lang tid tilbake. Statens vegvesen er ikke pålagt å utarbeide slike detaljerte, historiske oversikter knyttet til enkeltprosjekter. Det vil derfor være relativt ressurskrevende å utarbeide en slik oversikt. Jeg vil på den bakgrunn komme tilbake med en mer detaljert tilbakemelding på deler av den informasjonen som etterspørres innen 17. april 2013.

Tilleggssvar 6. juni 2013:

I vedlagte regneark følger en mer detaljert tilbakemelding på deler av den informasjonen som ble etterspurt i spørsmål 1013.

Vedlegg 1 omfatter bompengeprojekter som er vedtatt i perioden 2000-2013. For disse prosjektene opplyses det om planlagt kostnad og forutsatt fordeling mellom bompenger og andre midler (statlige/fylkeskommunale/kommunale midler og evt. andre bidrag). For prosjekter der forutsetninger om finansieringskostnader og kostnader til innkreving og drift av bompengeselskapet er tatt inn i bompengeproposisjonene, opplyses det også om dette.

For fullførte enkeltprosjekter opplyses det om faktisk kostnad. For prosjekter som ikke er fullført, er prognosene for sluttkostnad i Prop. 1 S (2012-2013)

lagt til grunn som forventet faktisk kostnad. Disse er sammenlignet med planlagt kostnad omregnet til samme prisnivå som faktisk/forventet faktisk kostnad. For ikke fullførte prosjekter er planlagt kostnad også korrigert for økt merverdiavgift som følge av opphevingen av vegfritaket fra 1. januar 2013. I gjennomføringsfasen fører Statens vegvesen kontroll med fordelingen mellom bompenger og statlige/fylkeskommunale/kommunale/andre midler, slik at denne blir som forutsatt. Det er ikke utarbeidet oversikter over den endelige fordelingen. For enkeltprosjekter vil denne imidlertid være i tråd med forutsatt fordeling dersom endelig kostnad ikke har økt ut over fastsatt kostnadsramme for prosjektet (10 pst. for prosjekter som ikke har vært gjennom ekstern kvalitetssikring).

For pakker er det i utgangspunktet forutsatt at utbyggingen tilpasses vedtatt finansieringsplan. I mange tilfeller vedtas det imidlertid endringer av finansieringsplanen, gjerne i forbindelse med revisjoner av Nasjonal transportplan. Mange endringer skjer også uten at det blir framlagt fullstendige reviderte framdriftsplaner.

Vedlegg 2 omfatter bompengeprojekter som er vedtatt i perioden 1985-2000. For disse prosjektene opplyses det om planlagt og faktisk prosentvis fordeling mellom bompenger og statlige midler. Opplysningene er hentet fra Samferdselsdepartementets svar på spørsmål nr. 27 i forbindelse med behandlingen av St.meld. nr. 46 (1999-2000) Nasjonal transportplan 2002-2011, jf. Innst. S. nr. 119 (2000-2001), side 180-182.

For drifts- og finanskostnader vises det til vedleggene 3 og 4. Vedlegg 3 gir en samlet oversikt over brutto bompengeinntekter og bompengeselskapenes driftskostnader og netto finanskostnader i perioden 2000-2011. Vedlegg 4 gir en tilsvarende oversikt pr. bompengeselskap/prosjekt for 2011. Opplysningene er basert på bompengeselskapenes innrapportering til Statens vegvesen.

Vedlegg til tilleggsvar:
Vedlegg 1

Bompengprosjekter vedtatt i perioden 2000-2013

Vedtatt (år)	Prosjekt	Fylke	Opprinnelig vedtatt	Revisjonertillegg/ endringer etc	Opprinnelig vedtatt				Resultat			Merknad
					Kostnad (mill kr)	Bom- penger (pøst)	Annet (pøst)	Fin. kostnad (mill kr)	Innm. kostnad (mill kr)	Oppr. kostnad justert (mill kr)	Faktisk/ forventet kostnad (mill kr)	
2013	E6 Fria - Sjua	Oppland	Prop 51 S (2012-2013)		4 660	50 %	50 %	1 680	260	4 660	0 %	Ikke ferdigstill.
	Rv 41 under grense - Jaren og Lyngs sør	Oppland	Prop 50 S (2012-2013)		2 150	62 %	38 %	850	150	2 150	0 %	Ikke ferdigstill.
	E18 Bommestad - Sky	Vestfold	Prop 123 S (2012-2013)		4 200	71 %	29 %	-	4 200	4 200	0 %	Ikke ferdigstill. Del av E18 Vestfold
	E39 Rogstad - forlansinnskriving av bompenger	Rogaland	Prop 117 S (2012-2013)		257	100 %	0 %	0	3	257	0 %	Ikke ferdigstill.
	E124 Stordalstunnelen	Hordaland	Prop 156 S (2012-2013)		426	46 %	54 %	109	45	426	0 %	Ikke ferdigstill.
	E16 Fonnhus - Bagh	Oppland	Prop 101 S (2011-2012)		420	52 %	48 %	189	45	487	0 %	Fylkesvegprosjekt.
	Fv 33 Skrefelle - Tolenvika	Oppland	Prop 6 S (2012-2013)		425	38 %	62 %	94	45	520	0 %	Ikke ferdigstill. Del av Nord-Jarenpakken
	Fv 13 Rylfæt	Rogaland	Prop 109 S (2011-2012)		5 220	93 %	7 %	4 700	400	5 220	0 %	Ikke ferdigstill.
	E39 Egneslummen	Rogaland	Prop 36 S (2012-2013)		2 440	50 %	50 %	-	2 499	2 499	0 %	Fylkesvegprosjekt.
	Fv 545 i Fjiler og Stord kommuner	Hordaland	Prop 149 S (2011-2012)		89	69 %	31 %	0	0,4	-	-	Ikke ferdigstill. Del av E18 Vestfold
E136 Tresforbrua og Vågstrandtunnelen	Møre og Romsdal	Prop 80 S (2011-2012)		1 250	50 %	50 %	425	90	1 451	4 %	Ikke ferdigstill.	
E6 Halgalslandsbrua og akresikring E10 Trødal - Lørvik	Nordland	Prop 117 S (2011-2012)		2 480	35 %	65 %	850	100	2 895	0 %	Ikke ferdigstill.	
Tromsopakke 3, trinn 1	Troms	Prop 113 S (2010-2011)		211	44 %	56 %	5	0	-	-	Ikke ferdigstill. Drivstoffavgift.	
2011	E18 Mellby - Momarten	Østfold	Prop 131 S (2010-2011)		991	22 %	78 %	-	1 060	1 060	0 %	Ikke ferdigstill. Del av Østfoldpakke
	Akershus og Hedmark	Akershus og Hedmark	Prop 13 S (2011-2012)		4 300	70 %	30 %	-	5 022	5 022	0 %	Ikke ferdigstill. Del av E18 Gradmoen - Kolomoen
	Rv 2 Kongsvinger - Slomarka	Hedmark	Prop 104 S (2010-2011)		1 700	56 %	44 %	655	135	2 031	0 %	Ikke ferdigstill.
	Fv 34 Grime - Vasselva	Oppland	Prop 103 S (2010-2011)		193	70 %	30 %	82	45	-	-	Fylkesvegprosjekt.
	Vestfold	Oppland	Prop 56 S (2010-2011)		2 510	70 %	30 %	-	3 045	3 045	0 %	Ikke ferdigstill. Del av E18 Vestfold
	Aust-Agder	Aust-Agder	Prop 106 (2010-2011)		142	70 %	30 %	-	0	-	-	Ikke ferdigstill. Utløst av eks. bompengordning.
	E18 Aust-Agderpakke - ihrdling	Møre og Romsdal	Prop 57 S (2010-2011)		9	100 %	0 %	0	0	-	-	Fylkesvegprosjekt.
	E18 Asdal - Knust	Møre og Romsdal	Prop 124 S (2011-2012)		1 304	75 %	25 %	170	53	-	-	Fylkesvegprosjekt.
	Fosenpakke	Sør- og Nord-Trøndelag	Prop 65 S (2010-2011)		526	46 %	54 %	85	15	602	0 %	Ikke ferdigstill.
	Rv 30 Loding - Viken	Nordland	Prop 55 S (2010-2011)		635	25 %	75 %	105	45	727	2 %	Ikke ferdigstill.
2010	E6 Mellnes - Kvernvik - Hjemmeluft	Finnmark	Prop 35 S (2010-2011)		1 520	53 %	47 %	770	45	1 644	0 %	Ikke ferdigstill.
	Rv 7 Sjøna - Ørgenvika	Buskerud	Prop 157 S (2009-2010)		354	26 %	74 %	81	39	-	-	Fylkesvegprosjekt.
	Fv 489 Høira-Isellandsamband	Akershus	Prop 158 S (2009-2010)		2 300	55 %	45 %	-	2 594	2 594	6 %	Del av E18 Gradmoen - Kolomoen
	E6 Øyer - Hieten	Oppland	Prop 159 S (2009-2010)		1 150	44 %	56 %	290	61	1 390	0 %	Del av E18 Gradmoen - Kolomoen
	Vestfold og Telemark	Vestfold og Telemark	Prop 70 S (2009-2010)		1 765	66 %	34 %	-	2 036	2 036	0 %	Innkrevningsbase ikke oppdatert
	Samferdselspakke Kristiansand - fase 1	Vest-Agder	SI prp nr 60 (2008-2009)		1 800	87 %	13 %	220	80	-	-	Trafikkantning 2012 - sluttrapportering 2013. Del av E18 Vestfold.
	Vossapakken	Hordaland	SI prp nr 98 (2008-2009)		1 130	53 %	47 %	290	90	1 370	8 %	Ikke ferdigstill.
	Kvammapakken	Hordaland	SI prp nr 61 (2008-2009)		440	90 %	10 %	165	100	-	-	Ikke ferdigstill.
	Bømpakken	Hordaland	SI prp nr 77 (2008-2009)		1 003	64 %	36 %	135	42	-	-	Ikke ferdigstill.
	Miljøpakke Trondheim, trinn 1	Sør-Trøndelag	SI prp nr 85 (2008-2009)		4 825	81 %	19 %	-	-	-	-	Ikke ferdigstill.
2008	E6 Nilsen-bru - Grilset og Værnes - Korbhammar	Sør- og Nord-Trøndelag	SI prp nr 31 (2008-2009)		3 500	70 %	30 %	-	4 246	4 245	0 %	Ikke ferdigstill. Utløst av eks. bompengordning.
	Rv 75 Toverlummen med tilførselsveger	Nordland	SI prp nr 93 (2008-2009)		1 460	28 %	72 %	231	85	-	-	Fylkesvegprosjekt tom 2010
	Osopakke 3	Akershus og Oslo	SI prp nr 41 (2007-2008)		ikke endelig fastsatt							Ikke ferdigstill.
	Rv 47 T-forbindelsen	Rogaland	SI prp nr 72 (2008-2009)		1 440	57 %	43 %	75	47	-	-	Fylkesvegprosjekt tom 2010.
	Fv 107 Jordalslummen	Hordaland	SI meld nr 17 (2008-2009)		760	11 %	89 %	48	44	-	-	Fylkesvegprosjekt.
	E6 K. Asnes-Ørre og M. Høivik-Loftakland - Asnes	Hordaland	SI prp nr 72 (2007-2008)		324	50 %	50 %	-	-	462	0 %	Endelig fastsatt. Rapportert i r. 200 mill kr.
	Rv 89 Romsdal	Møre og Romsdal	SI prp nr 41 (2007-2008)		324	50 %	50 %	-	-	462	0 %	Ikke ferdigstill. Utløst av eks. bompengordning.
	Rv 714 Domsrudbru	Sør-Trøndelag	SI prp nr 24 (2008-2009)		240	15 %	85 %	-	-	-	-	Fylkesvegprosjekt tom 2010. Utløst av eks. bompengordning.
	Rv 659 Ryfjordtunnelen	Troms	SI prp nr 76 (2007-2008)		340	42 %	58 %	-	-	-	-	Fylkesvegprosjekt tom 2010. Kostnad mkt. Innrens.kostnader (alt. bruk av ferdigstilt).

Vedtatt (år)	Prosjekt	Fylke	Opprinnelig vedtatt	Revisjoner/tillegg/ endringer etc	Opprinnelig vedtatt				Resultat		Merknad
					Kostnad (mill kr)	Bom- pønger (pst)	Annet (pst)	Fin. kostnad (mill kr)	Innkr. kostnad (mill kr)	Oppr. kostnad justert (mill kr)	
2007	Rv 103 Ny Kikereveforbindelse	Østfold	SI prp nr 41 (2006-2007)	SI prp nr 45 (2007-2008)	615	91 %	9 %	-	-	-	Ikke rapportert - fylkesveiprojekt lom 2010.
	E18 Kjosby - Knapstad	Østfold	SI prp nr 79 (2006-2007)	Brev til TKK av 20.11.2007	870	0 %	100 %	-	-	-	Bompenger til forskuttering. Del av Østfoldpakke.
	E16 Hovrimoen - Dal og Steberud - Kolomoen	Akershus og Hedmark	SI prp nr 87 (2006-2007)		1 340	69 %	31 %	-	1 561	1 710	10 %
	Rv 255 Jostedal - Sengstadi bru mm	Oppland	SI prp nr 55 (2006-2007)		252	72 %	28 %	-	351	431	23 %
	Flaugenveipakken	Rogaland	SI prp nr 57 (2006-2007)		2 760	70 %	30 %	-	-	-	Ikke ferdigstill.
	Rv 587 Falge - Lonsvåg	Hordaland	SI prp nr 89 (2006-2007)		198	50 %	50 %	-	-	-	Ikke rapportert - fylkesveiprojekt lom 2010
	Rv 80 Ravika - Stromsnes mm	Nordland	SI prp nr 61 (2006-2007)		320	60 %	40 %	-	371	558	50 %
	Rv 17 Urdalen - Godevstråumen	Østfold	SI prp nr 18 (2006-2007)		231	52 %	48 %	-	-	-	Ikke rapportert - fylkesveiprojekt lom 2010.
	E18 Ljungen - Hvaler	Vestfold	SI prp nr 84 (2006-2006)		1 076	82 %	18 %	-	1 336	1246	7 %
	E18 Ljungen - Hvaler	Vestfold	SI prp nr 80 (2005-2006)		310	100 %	0 %	-	386	386	0 %
Rv 305 Krikkakken - Re grense	Rogaland	SI prp nr 38 (2005-2006)	Prop 119 S (2010-2011)	747	80 %	20 %	-	682	682	0 %	
Rv 71rv 13 Handangerbrua	Hordaland	SI prp nr 2 (2005-2006)		2 210	66 %	34 %	-	2 554	2 554	0 %	
Rv 55 Fallberget	Sogn og Fjordane	SI prp nr 65 (2005-2006)		163	40 %	60 %	-	200	222	11 %	
E18 Bjervikprosjektet	Oslo	SI prp nr 50 (2004-2005)		3 920	47 %	53 %	-	6 981	7 122	19 %	
Rv 64 Allmenneveipakken	Møre og Romsdal	SI prp nr 28 (2005-2006)		815	74 %	26 %	-	813	903	11 %	
Rv 2 Kirtla - Nybakk	Akershus	SI prp nr 47 (2003-2004)	SI prp nr 64 (2004-2005)	590	60 %	40 %	-	726	741	2 %	
Rv 546 Austevollbrua	Hordaland	SI prp nr 30 (2004-2005)		430	44 %	56 %	-	379	380	0 %	
Innsursprosjektet	Møre og Romsdal	SI prp nr 69 (2003-2004)		390	26 %	74 %	-	-	-	-	
Tronspakke 2	Trondheim	SI prp nr 62 (2003-2004)		366	39 %	61 %	-	-	-	-	
Rv 4 Romsvoll - Humdalen og Lyngs nord	Oppland	SI prp nr 74 (2003-2003)		405	47 %	53 %	-	379	461	22 %	
Tronspakken	Vestfold	SI prp nr 38 (2002-2003)		2 600	95 %	5 %	-	-	-	Avviklet før fullføring.	
E18 Knapstad - Gull	Vestfold	SI prp nr 78 (2002-2003)		1 500	55 %	45 %	-	1 893	1811	-15 %	
Rv 451 Gjesdal	Rogaland	SI prp nr 67 (2002-2003)	Prop 127 S (2009-2010)	212	79 %	21 %	-	-	-	Ikke rapportert - fylkesveiprojekt lom 2010	
Rv 544 Halsøyveipakken	Hordaland	SI prp nr 84 (2002-2003)		343	57 %	43 %	-	452	481	6 %	
Trondheimpakke - revidert opplegg for sluttering	Sør-Trøndelag	SI prp nr 67 (2002-2003)		2 900	52 %	48 %	-	-	-	Brev til Stortingets Presidensråd 19.03.2010: Totalt 3 790 mill kr, hvorav 1 710 mill kr bompenger (d5 pst).	
E6 Den nye Svinnsundforbindelsen (torsk del)	Oslo	SI prp nr 68 (2001-2002)		730	100 %	0 %	-	783	745	-5 %	
Rv 9 Sørstet	Aust-Agder	SI prp nr 50 (2001-2002)		200	40 %	60 %	-	-	-	Ikke ferdigstill.	
Lesepakke - inkl bidrag til E39 Lyngdal - Fiekkelfjord	Vest-Agder	SI prp nr 60 (2001-2002)		1 290	60 %	40 %	-	-	-	Fylkesveiprojekt lom 2010 (ekskl bidrag til OPS-prosjektet E39 Lyngdal - Fiekkelfjord).	
Ryfylkepakken - forhandlingsmeking av bompenger	Rogaland	SI prp nr 1 (2002-2002)		24	100 %	0 %	-	-	-	Ikke rapportert - innkreving til fæstsett beløp til planlegging	
Bergenprogrammet	Hordaland	SI prp nr 76 (2001-2002)		24	100 %	0 %	-	-	-	Ikke ferdigstill.	
Rv 661 Ny bru over Straumen i Skodje	Møre og Romsdal	SI prp nr 50 (2001-2002)	SI prp nr 75 (2004-2005)	907	50 %	50 %	-	-	-	Ikke rapportert - fylkesveiprojekt lom 2010	
E18 Aust-Agder Pakke	Aust-Agder	SI prp nr 30 (2001-2001)	Prop 108 S (2009-2010)	3 350	45 %	55 %	-	-	-	Ikke ferdigstill (inkl OPS-prosjekt).	
E39 over Stord	Hordaland	SI prp nr 1 (2001-2002)	Prop 143 S (2012-2013)	420	50 %	50 %	-	-	-	Ikke ferdigstill.	
E134 Rullestadiet	Hordaland	SI prp nr 1 (2001-2002)	SI prp nr 1 (2008-2007)	340	50 %	50 %	-	393	381	-3 %	
E39 Tølgene-Bogen	Sogn og Fjordane	SI prp nr 1 (2001-2002)	SI prp nr 1 (2009-2003)	160	50 %	50 %	-	167	168	1 %	
E39 Øyane - Trumshavn	Sør-Trøndelag	SI prp nr 83 (2000-2001)	SI prp nr 62 (2003-2004)	305	48 %	52 %	-	-	-	Ikke ferdigstill (OPS-prosjekt).	
Rv 769 Namdalprosjektet	Nord-Trøndelag	SI prp nr 81 (2000-2001)	SI prp nr 1 (2004-2005)	8	100 %	0 %	-	-	-	Fylkesveiprojekt lom 2010 - mye uenighet om utfinansieringen av prosjektet.	
Oslopakke 2	AkershusOslo	SI prp nr 64 (1999-2000)	SI prp nr 1 (2005-2006)	1 112	80 %	20 %	-	-	-	Takstpakke til kollektivtrafikk - utvidelse av Oslo-pakke 1	
Rv 653 Eikrandsambandet	Møre og Romsdal	SI prp nr 27 (1999-2000)	SI prp nr 67 (2002-2003)	813	200 %	0 %	-	1 112	1096	-1 %	
Utlegging av avskredemasser fra E39 Telemtsambandet ved Hundevøy/Hultarey (1)	Hordaland	SI prp nr 60 (1999-2000)		8	100 %	0 %	-	-	-	Endelig kostnad ikke rapportert, jf < 200 mill kr.	
E6 og E18 Østfoldpakke	Østfold	SI prp nr 26 (1999-2000)	SI prp nr 68 (2001-2002)	9880	54 %	46 %	-	-	-	Ikke ferdigstill - foreløpig finansieringsplan for sluttering, jf Prop 131 S (2010-2011)	

Vedlegg 2

Bompengprosjekter vedtatt i perioden 1985-2000

Vedtatt	Prosjekt	Fylke	Omtalt i St prp nr	Og i St prp nr	Opprinnelig vedtatt		Resultat	
					Bom- penger (pst)	Statlige midler (pst)	Bom- penger (pst)	Statlige midler (pst)
2000	Utlegging av overskuddsmasser fra E39 Trekantsområdet ved Hundvåkøy/Huftarøy (1)	Hordaland	St prp nr 60 (1995-2000)		100 %	0 %	100 %	0 %
1999	E6 og E18 Østfoldpakke Nord-Jærenpakken Rv 61 Hareid - Sulesund	Østfold	St prp nr 26 (1995-2000) St prp nr 14 (1995-99) St prp nr 68 (1995-99)		min 50%	maks 50%	ikke ferdigstilt	ikke ferdigstilt
1998	Sykkylvsbrua E18 Vestfold Rv 35 Lunner - Gardemoen	Rogaland Møre og Romsdal Vestfold	St prp nr 77 (1997-98) St prp nr 57 (1997-98) St prp nr 85 (1997-98)		81 %	9,5 %	ikke ferdigstilt	ikke ferdigstilt
1997	E18 Kristiansand (23)	Akershus og Oppland	St prp nr 69 (1995-97)		30 %	0 %	92 %	0 %
1996	Rv 23 Osloforbindelsen (2) E39/rv 542 Trekantsområdet (3)	Vest-Agder Hordaland	St prp nr 87 (1995-96) St prp nr 36 (1995-96)	St prp nr 60 (1999-00)	23 %	77 %	ikke ferdigstilt	ikke ferdigstilt
1995	Ingen				58 %	42 %	ikke ferdigstilt	ikke ferdigstilt
1994	Ingen				66,5 %	33,5 %	62 %	38 %
1993	E69 Fatima (4) Rv 566 Osterøybrua (5) (6) (7)	Finmark Hordaland	St prp nr 47 (1992-93) St prp nr 37 (1992-93)	St prp nr 1 (1996-97) St prp nr 60 (1999-00)	27,2 % 45 %	72,8 % 55 %	18,5 % 38 %	81,5 % 62 %
1992	Fv 207 Bjorøy Rv 551 Folgefornumtunnelen (8) Rv 5 Lærdal - Fodnes - Mannhiller Rv 5 Sunnfjordtunnelen	Hordaland Sogn og Fjordane Sogn og Fjordane	St prp nr 80 (1992-93) St prp nr 70 (1991-92) St prp nr 63 (1991-92) St prp nr 63 (1991-92)	St prp nr 36 (1995-96)	44 % 13 % 51,5 % 48 %	0 % 27 % 21 % 52 %	40 % ikke ferdigstilt 51,5 % 48 %	0 % ikke ferdigstilt 22,4 % 52 %
1991	E18 Ny Varoddbru (9) E134 Akrafjorden (10)	Vest-Agder Hordaland	St prp nr 7 (1991-92) St prp nr 50 (1990-91)	St prp nr 24 (1995-96) St prp nr 1 (2000-2001)	60 % 20,5 %	40 % 79,5 %	60 % -	40 % -
1990	Hovedvegbygging i Trondheim Hovedvegbygging i Tromsø Faslandssambandet til Hitra og Frøya (11) Rv 5 Fjærland - Sogndal (12)	Sør-Trøndelag Troms Sør-Trøndelag Sogn og Fjordane	St prp nr 129 (1988-88) St prp nr 69 (1985-90) St prp nr 97 (1985-90) St prp nr 2 (1980-91)	St prp nr 15 (1997-98) St prp nr 53 (1994-95) St prp nr 1 (1993-94)	56 % 30 % 25 % 100 %	44 % 69 % 64 % 0 %	ikke ferdigstilt ikke ferdigstilt ikke ferdigstilt 87 %	ikke ferdigstilt ikke ferdigstilt ikke ferdigstilt 13 %
1989	Ingen							
1988	Kultingen - Menstad (13) Hovedvegbyggingen i Oslo/Akershus Nappstraumen (14) Hvalertunnelen E18 Remfæst Rv 755 Skarnsundbrua Rv 457 Flekkerøy-tunnelen	Telemark Oslo og Akershus Nordland Østfold Rogaland Nord-Trøndelag Vest-Agder	St prp nr 107 (1987-88) St prp nr 96 (1987-88) St prp nr 134 (1987-88) St prp nr 51 (1987-88) St prp nr 131 (1987-88) St prp nr 123 (1986-87) St prp nr 103 (1987-88)	St meld nr 32 (1988-89)	54 % 55 % 50 % 89 % 100 % 30 %	28 % 45 % 50 % 11 % 0 % 70 % 22 %	63 % 47 % 88 % 100 % 30 % 74,5 %	31 % ikke ferdigstilt 53 % 12 % 0 % 70 % 22 %
1987	E39 Nordhordlandsbrua (15) Rv 562 Askøybrua Giske - Godøy Heiglandsbrua (16) E6 Trondheim-Sjørdal (17) Solihøgda - Vik	Hordaland Hordaland Møre og Romsdal Nordland Trøndelag	St prp nr 109 (1986-87) St prp nr 1 (1995-96) St prp nr 2 (1987-88) St prp nr 116 (1986-87) St prp nr 118 (1986-87) St prp nr 124 (1986-87)	St prp nr 1 (1992-93) St prp nr 1 (1993-94)	80 % 92 % 100 % 50 % 60 %	20 % 8 % 0 % 50 % 40 %	93 % 92 % 100 % 30 % 82 %	7 % 8 % 0 % 70 % 18 %
1986	Kvatsundforbindelsen	Buikerud Troms	St prp nr 51 (1985-86) St prp nr 105 (1985-86)	St prp nr 42 (1994-95)	83,3 % 42,5 %	16,7 % 57,5 %	82 % 41 %	18 % 59 %

Vedtatt	Prosjekt	Fylke	Omtalt i St prp nr	Og i St prp nr	Opprinnelig vedtatt		Resultat	
					Bom- penger (pst)	Statlige midler (pst)	Bom- penger (pst)	Statlige midler (pst)
1985	E18, Eldangerhalvøya (18) Rv 64 Skålavegen Alesund-Ellingsøy-Valderøy Krifast Bompengeringen i Bergen (19) Atlantehavsvegen	Telemark Møre og Romsdal Møre og Romsdal Møre og Romsdal Hordaland Møre og Romsdal	St prp nr 7 (1985-86) St prp nr 118 (1987-88) St prp nr 95 (1984-85) St prp nr 98 (1984-85) St prp nr 118 (1984-85) St prp nr 107(1984-85)	St prp nr 45 (1998-99)	59 % 98 % 100 % 61,5 % 23 % 25-30 %	41 % 0 % 0 % 38,5 % 77 % 52 %	52 % 98 % 100 % 60 % Ikke ferdigslitt 25 %	48 % 0 % 0 % 40 % 47 %

1. Prosjektet gjelder innkreving av 8 mill. på ferjene i distriktet
2. Kostnadsøkning, prosjektet er ikke økonomisk avsluttet, usikkerhet i forbindelse med sluttoppgjør - statlig andel kan bli høyere
3. Trekantsområdet er utvidet til også å omfatte Stokkajuvet, jf. St.prp. nr. 60 (1999-2000)
4. Avviket skyldes kostnadsoverskridelser utover de 10 % som bompengeselskapet og staten skal dekke sin andel av. Kostnadsoverskridelser utover 10 % skal staten i sin helhet dekke
5. Prosjektet er utvidet til også å omfatte Tiråstumelen, jf. St.prp. nr. 1 (1996-97)
6. Prosjektet er utvidet til også å omfatte Hannisdalslinja, jf. St.prp. nr. 60 (1999-2000)
7. I St.prp. nr. 60 (1999-2000) er den samlede bompengendeelen for hele prosjektet (inkludert Tiråstumelen og Hannisdalslinja) beregnet til i overkant 50 %
8. Finansieringsplanen ble justert før oppstart, jf. St.prp. nr. 36 (1995-96)
9. Prosjektet ble utvidet noe, jf. St.prp. nr. 24 (1995-96)
10. Byggingen av Stordalstumelen ble utsatt. Utvidelse av prosjektet til også å gjelde Rullestadijuvet er til vurdering lokalt, jf. St.prp. nr. 1 (2000-2001)
11. Prosjektet har hatt kostnadsbesparelser på de to første delprosjektene og kostnadsøkning på det tredje. Bompengendeelen har blitt justert opp som følge av dette, jf. St.prp. nr. 1 (1997-98)
12. Avviket skyldes kostnadsøkning ut over de 10 %, som bompengeselskapet skulle dekke
13. Avviket skyldes kostnadsoverskridelser. Det var opprinnelig to prosjekter, Kulltangen og Menstad. Selskapene ble slått sammen 1. januar 1994, og bomstasjonen ble flyttet 3. januar 1994, alt iht. St.meld. nr. 34 (1992-93) og Innst.S. nr. 232 (1992-93)
14. Anlegget ble redusert noe da midler fra Gimsøybrua ikke ble overført Nappstraumen som opprinnelig forutsatt, jf. St.meld. nr. 32 (1988-89)
15. Avviket skyldes kostnadsoverskridelser
16. Staten har gitt et rentefritt lån som vertes tilbakebetaling i 2005
17. Innkrevningsopplegg og avgrensning av prosjektet er justert, jf. St.prp. nr. 42 (1994-95). Lokalt arbeides det nå med planer for utvidelse av prosjektet igjen
18. Avviket skyldes kostnadsoverskridelser
19. Prosjektet ble vedtatt utvidet med 11 år, jf. St.prp. nr. 45 (1998-99)

Vedlegg 3

Bompengeinntekter, drifts- og finanskostnader i perioden 2000-2011

År	Brutto bompenge- inntekter	Drifts- kostnader	Netto finans- kostnader
2000	2 383	258	570
2001	2 947	360	682
2002	3 644	456	666
2003	3 627	419	510
2004	4 116	469	386
2005	4 484	491	297
2006	4 119	483	445
2007	4 146	540	358
2008	4 724	535	603
2009	5 562	683	355
2010	6 320	794	625
2011	6 714	765	609

Vedlegg 4

Bompengelinntekter, drifts- og finanskostnader i 2011

Mill. kr

Bompengeselskap/prosjekt	Brutto bompengelinntekter	Drifts-kostnader	Netto finans-kostnader	Netto bompengelinntekter
Østfold Bompengeselskap AS	305,5	-23,0	-71,0	211,4
Svinesundsforbindelsen AS	160,9	-28,3	-32,1	100,6
Hadelandsvegen AS	34,3	-3,9	-2,2	28,2
Fredrikstad-distriktets vegfinansiering AS	30,9	-2,8	-17,2	10,9
E6 Oppland AS	0,0	-0,1	0,0	-0,1
Oppland Bompengeselskap AS	47,2	-8,7	-3,2	35,4
Fv 34-Oppland	0,0	0,0	0,0	0,0
Gausdalsvegen AS	20,9	-3,3	-8,2	9,5
Fjellinjen AS	2 124,4	-247,4	-78,2	1 798,8
Oslofjordtunnelen AS	132,0	-13,9	-6,3	111,9
Rv 2 Kongsvingervegen AS	64,4	-11,9	-12,4	40,1
E6 Gardermoen - Moelv AS	176,3	-20,3	-63,5	92,4
Hallingporten Vegfinans AS	0,0	-0,2	0,1	-0,2
E18 Vestfold AS	331,3	-35,8	-57,4	238,1
Tønsberg Hovedvegfinans AS	157,5	-19,5	-20,4	117,6
Horten bompengeselskap AS	51,1	-3,4	-31,4	16,4
Aust-Agder vegfinans AS	187,8	-12,6	5,3	180,4
Setesdal vegfinans AS	9,3	-3,5	-0,4	5,5
Nye Kristiansand Bompengeselskap AS	235,4	-17,5	0,9	218,8
Lister Bompengeselskap AS	66,3	-9,7	-4,8	51,8
Jondalstunnelen AS	2,2	-0,4	2,9	4,6
Haugaland Bompengeselskap AS	79,1	-0,7	2,1	80,5
Bømlo Vegselskap AS	0,0	-3,0	0,3	-2,7
Kvam Bompengeselskap AS	29,2	-4,0	-2,3	22,9
Fatlatunnelen AS	13,2	-3,2	-3,2	6,9
Fjærlandsvegen AS	0,0	-2,7	0,4	-2,3
Hordaland fylkeskommune (E134 Rullestadvjuvet)	19,9	-7,4	-1,4	11,1
Hordaland fylkeskommune (Fv 551 Årsnes ferjekai)	4,6	-0,1	-0,9	3,6
Hordaland fylkeskommune (E39 Stord)	21,3	-0,2	1,1	22,2
Osterøy Bruselskap AS	50,1	-2,3	-3,9	43,9
Hardangerbrua AS	9,4	-0,7	-44,8	-36,2
Fastlandssamband Halsnøy AS	20,5	-3,5	-8,0	9,0
Voss og Omland bompengeselskap AS	75,4	-10,1	-8,5	56,8
Nord-Jæren bompengeselskap AS	443,8	-50,2	16,4	410,0
Haugalandspakken AS	182,6	-28,5	9,1	163,3
Gjesdal bompengeselskap AS	16,4	-3,5	0,0	12,9
Finnfast AS	51,5	-2,5	-17,4	31,6
Høyanger-Gulen bompengeselskap AS	3,5	-0,4	0,0	3,1
Sunnhordland bru- og tunnelselskap AS	172,9	-11,8	-6,5	154,6
AS Austevoll bruselskap	0,0	0,0	0,0	0,0
Bergen Bompengeselskap AS	409,6	-59,7	-59,2	290,7
Sykkylvsbrua AS	18,4	-2,5	-2,4	13,5
Imarfinans AS	14,2	-2,5	-9,4	2,3
Skodjebrua AS	22,6	-3,3	1,0	20,4
Namdal Bomvegselskap AS	21,5	-2,4	-4,5	14,6
Fastlandsfinans AS	107,3	-12,7	2,0	96,5
E39 Knutset - Astad AS	0,0	-0,1	-0,4	-0,5
Eiksundsambandet AS	38,2	-5,4	-2,5	30,3
Bomvegselskapet Øysand - Thamshamn AS	98,6	-8,0	0,1	90,6
Trøndelag Bomveiselskap AS (Miljøpakke Trondheim)	278,6	-33,4	-0,1	245,1
Trøndelag Bomveiselskap AS (E6 Øst)	230,3	-14,3	-28,0	188,1
Fosenvegene AS	0,0	-1,3	-0,1	-1,4
Atlanterhavstunnelen AS	62,9	-8,5	-22,9	31,5
Helgeland Veitvikling AS	0,0	-0,2	0,4	0,2
Nordkapp Bompengeselskap AS	29,3	-4,9	-0,3	24,1
Veipakke Salten AS	25,8	-4,4	-11,2	10,3
Ryaforbindelsen AS	3,0	-0,4	-5,2	-2,6
Tromsø Veg AS	23,4	-0,3	0,5	23,6
Sum	6 714,8	-765,0	-609,2	5 340,5

SPØRSMÅL NR. 1014**Innlevert 15. mars 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 25. mars 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Regjeringen gjennomfører en gjeldsrevisjon av norske utlån og fordringer. I UNCTADs prinsipper for ansvarlig utlån og låneopptak, som legges til grunn for gjeldsrevisjonen, slås det fast at långiver har et medansvar for de sosiale og miljømessige konsekvensene av utlån.

Vil regjeringen begrense en slik gjeldsrevisjon til gjennomgang av sakens dokumenter eller ser regjeringen behov for feltstudier for å få kartlagt faktiske konsekvenser?»

BEGRUNNELSE:

Det er bra at Norge går foran med et godt eksempel og gjennomfører en gjeldsrevisjon. Med det følger det også med et ansvar om å sette en standard som andre land kan bli inspirert av og etterfølge. Derfor er det enda mer avgjørende at Norges gjeldsrevisjon blir gjennomført på en eksemplarisk måte for å skape presedens på et viktig felt internasjonalt.

Det er bra at regjeringen anvender UNCTAD sine prinsipper for ansvarlig långivning ettersom dette er internasjonalt anerkjente prinsipper og vil gi legitimitet i det internasjonale samfunn til den gjeldsrevisjonen som gjennomføres. For å gjennomføre en best mulig revisjon mener bl.a. organisasjonen SLUG at man er avhengig av mer enn en skrivebordsstudie, man er også avhengig av feltarbeid – for å finne ut hva de norske lånene til syvende og sist ble brukt til. Dette kan være spesielt avgjørende for å finne ut om lånene kan betegnes om legitime eller illegitime og derfor også være med på å avgjøre om det bør bli gitt gjeldslette eller ikke.

Svar:

Formålet med gjeldsrevisjonen er å studere opprinnelsen til norske fordringer på utviklingsland og se om disse var inngått i henhold til gjeldende retningslinjer. Den skal sette en standard for bruken av retningslinjer knyttet til internasjonal gjeld; OECD/DACs retningslinjer for bærekraftig utlån og lånopptak, og ikke minst UNCTADs prinsipper for fremme av ansvarlig långivning og lånopptak. Et sekundært formål med revisjonen er nettopp å teste retningslinjene og gi innspill til videreutvikling av dem.

Revisjonen skal være normativ. Den skal rette søkelyset mot forhold som ansvarlig långivning og «odiøs» gjeld, revisjonen skal starte en debatt og fremme mer ansvarlig långivning. Formålet er ikke å slette gjeld.

Jeg er opptatt av at denne revisjonen kan stimulere andre land til også å gjennomføre egne gjeldsrevisjoner og at UNCTADs prinsipper skal fremmes, slik at flere land slutter seg til dem. På sikt kan dette danne grunnlag for en ny internasjonal konsensus rundt hva som bør utløse gjeldslette, bl.a. basert på sosiale og miljømessige konsekvenser av lån.

Forutsetningene for gjeldslette gjennom multilateralt koordinerte operasjoner er at landenes gjeldsbyrde ikke er bærekraftig, at landene må ha et samarbeid med IMF i form av et låneprogram, og at landene har en egen fattigdomsstrategi. Norge utfører i all hovedsak gjeldslette gjennom multilateralt koordinerte operasjoner. Ett unntak var skipesportkampanjen.

SPØRSMÅL NR. 1015**Innlevert 15. mars 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 12. april 2013 av utviklingsminister Heikki Eidsvoll Holmås****Spørsmål:**

«Regjeringen gjennomfører en gjeldsrevisjon av norske utlån og fordringer. I UNCTADs prinsipper for ansvarlig utlån og låneopptak, som legges til grunn for gjeldsrevisjonen, slås det fast at långiver har et medansvar for de sosiale og miljømessige konsekvensene av utlån.

Hvilke betingelser mener regjeringen må være oppfylt for at gjeld skal bli slettet?»

BEGRUNNELSE:

Regjeringen gjennomfører i disse dager en gjeldsrevisjon av lån til utviklingsland. Ved å være et foregangsland på dette området kan Norge bidra til å sette en standard for hvordan en slik gjeldsrevisjon skal gjennomføres og følges opp ved sletting av illegitim gjeld. Derfor er det viktig at Norges gjeldsrevisjon blir gjennomført på en eksemplarisk måte for å skape presedens på et viktig felt internasjonalt. Det kan inspirere andre land til god oppfølging.

Regjeringen har ikke garantert at eventuell illegitim gjeld som blir funnet igjennom gjeldsrevisjonen vil bli slettet. Et prinsipielt utgangspunkt er at illegitim gjeld bør slettes. Så vil det i noen tilfeller være politiske årsaker eller andre forhold som kan medføre at sletting av gjeld ikke gjøres omgående. Derfor er det vesentlig å få en avklaring av hvilke betingelser regjeringen mener må være oppfylt for at slik gjeld skal bli slettet.

SPØRSMÅL NR. 1016**Innlevert 15. mars 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 22. mars 2013 av utenriksminister Espen Barth Eide****Spørsmål:**

«Undertegnede er gjort kjent med en påstand at det finnes en hemmelig avtale datert 15.09.2010 med tilleggsprotokoll, som skal inneholde opplysninger om vårt forhold til Russland.

Siden disse påstandene ikke enkelt kan verifiseres, kan jeg be statsministeren bekrefte eller avkrefte at det finnes en slik avtale?»

Svar:

Gjeldsrevisjonen vil legge til grunn UNCTADs prinsipper for ansvarlig långivning og lånopptak, og vil dermed vurdere de sosiale og miljømessige konsekvensene av lånene som ble gitt.

Behovet for feltstudier har vært vurdert i utarbeidelsen av og dialogen rundt oppdrags beskrivelsen. Jeg ser imidlertid ikke behov for feltstudier for å få gjennomført gjeldsrevisjonen. Skulle konsulentene finne kritikkverdige eller uklare forhold, vil vi vurdere om feltstudier kan være nyttige i etterkant.

Blant regjeringens målsetninger er at vår gjeldsrevisjon skal kunne inspirere flere land til å gjennomføre slike, både kreditorer og debitorer. I den forbindelse er det viktig at kostnadsnivået for revisjoner holdes på et rimelig nivå, samtidig som kvaliteten på revisjonene er tilstrekkelig god. Kostnadskrevende feltstudier kan gjøre det enda mindre aktuelt for andre land å bestille gjeldsrevisjoner. Jeg erkjenner imidlertid at det i enkelte tilfeller vil være nødvendig å foreta feltstudier.

Ettersom lånekontraktene ble inngått for opptil 30 år siden, må vi dessverre forvente at en fullstendig datainnsamling blir vanskelig. Den institusjonelle hukommelsen i mottakerlandet vil i beste fall være mangelfull, og merverdien fra et par feltstudier vil dermed være liten i denne sammenheng.

Svar:

Det har tidligere denne måneden vært oppslag i media om at det skulle eksistere en hemmelig tilleggsprotokoll til delelinjeavtalen med Russland. Dette har jeg kategorisk avvist blant annet i Nordlys og Lofotposten 7. mars 2013. Det finnes ingen hemmelig avtale datert 15. september 2010 eller hemmelig tilleggsprotokoll.

Norge og Russland undertegnet 15. september 2010 delelinjeavtalen (Overenskomst om maritim avgrensning og samarbeid i Barentshavet og Polhavet). Avtalen fastsetter den nøyaktige grensen for henholdsvis norske og russiske soner og kontinental-sokkelen i hele Barentshavet og i Polhavet.

Avtalen har vedlegg om fiskerisamarbeidet og forvaltning av petroleumsressursene i tilfeller der en enkelt olje- eller gassforekomst skulle vise seg å strekke seg over avgrensningslinjen.

Det ble samtidig med undertegning av avtalen inngått en noteveksling mellom partene vedrørende overgangsordninger for fiske. Både avtalen, vedleg-

gene og noteutvekslingen er offentlig kjente dokumenter.

Ratifikasjonsdokumentene ble utvekslet 7. juni 2011, og avtalen trådte i kraft 7. juli 2011. Avtalen med vedlegg ble registrert i FN 1. november 2011.

Jeg vil også minne om at Stortinget ga sitt samtykke til ratifikasjon av avtalen 8. februar 2011 på grunnlag av Prop. 43 S (2010-2011) om samtykke til ratifikasjon av overenskomst mellom Norge og Russland om maritim avgrensning og samarbeid i Barentshavet og Polhavet.

Med andre ord vil jeg nok en gang slå fast at de spekulasjonene som ble gjengitt i medier om dette savner enhver rot i virkeligheten.

SPØRSMÅL NR. 1017

Innlevert 15. mars 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe

Spørsmål:

«På Norskehavskonferansen 14.03.13 vektla statsråden både økt gasseksport og økt utveksling av vannkraft med EU. Kraftmarkedet i EU har blitt mer volatilt med mye uregulert, fornybar energi. Det har skapt lønnsomhetsutfordringer for en del termisk energi, hvor Statkraft har tapt mange milliarder kroner de siste årene.

Hvilke vurderinger har statsråden gjort vedrørende maksimering av norske verdier når vannkraft og gassressurser eksporteres til felles marked hvor tilgang på norsk vannkraft kan påvirke gassverdiene negativt?»

Svar:

Overføringsforbindelsene mellom Norge og andre land er viktige for norsk forsyningssikkerhet og de gir samtidig mulighet til å eksportere kraft i perioder med høyt tilslag til kraftmagasinene. Overføringsforbindelsenes funksjon er imidlertid primært utveksling av kraft over døgnet, uken og mellom sesonger. Netttotalene for kraft eksport/import til for eksempel kontinentet mellom år og over år er beskjedne. Norge leverer altså netto små volumer med kraft til kraftmarkedet på kontinentet. Norsk kraftut-

veksling må således vurderes å være helt uvesentlig for det gjennomsnittlige prisnivået for kraft på kontinentet.

Den sterke svekkelsen i lønnsomheten ved termisk kraftproduksjon i Europa (og da særlig for gasskraftverk) i de siste årene, har flere årsaker. Det må imidlertid særlig ses i sammenheng med tilbakeslaget i europeisk økonomi med bl.a. redusert etterspørsel etter kraft og svært lave priser på CO₂-kvoter.

Det arbeides med å etablere flere nye overføringsforbindelser mellom Norge og andre land i årene framover, jf. for eksempel St.prp. 1, kap. 9 (side 176-177). Markedsforholdene tilsier at også disse forbindelsene primært vil være utvekslingsforbindelser. Når slike nye forbindelser skal vurderes, vil spørsmålet om i hvilken grad de bidrar til å styrke forsyningssikkerheten i Norge stå sentralt. Slike forbindelser vil bli realisert i den grad de er samfunnsøkonomisk lønnsomme.

Norge har videre et godt system for gassavsetning. Salg av gass fra norsk sokkel gjøres på kommersiell basis, og det er den enkelte rettighetshaver på norsk sokkel som er ansvarlig for avsetning av sin andel av norsk gass og olje.

SPØRSMÅL NR. 1018**Innlevert 15. mars 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen****Besvart 4. april 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Regjeringen foreslår å endre tariffsystemet for Gassled. Endringen vil øke lønnsomheten for selger av olje/gass og redusere forventede inntekter for eier av infrastrukturen. Petoro sitter på begge sider av bordet i denne situasjon, både som deleier i Gassled og som eksportør av olje/gass.

Hvordan vil endringen slå ut for Petoro, og hvilke konsekvenser vil dette ha for lønnsomheten, og dermed interessen for investeringer, ved en eventuell utvidelse av gassrørsystemet nordover?»

Svar:

Et hovedmål i ressursforvaltningen er at mest mulig av de samfunnsøkonomisk lønnsomme petroleumsressursene blir utvunnet. Lave tariffer i Gassled vil bidra til å realisere dette målet. Departementet har derfor hatt ute på høring et forslag til nye tariffer (K-element) for fremtidige avtaler om transport og behandling av naturgass for størstedelen av de eksisterende innretningene i Gassled. De transportavtalene som til nå er inngått vil medføre at rimelig avkastning på investert kapital oppnås i de innretningene som i dag utgjør Gassled. Departementet legger likevel til

grunn at K-elementet skal fastsettes slik at tariffene vil gi eierne i Gassled en rimelig fortjeneste fra fremtidige transportavtaler.

Forslaget vil gi lavere tariffer ved framtidige transportavtaler. En slik endring vil påvirke Petoro både som eier og skiper av gass. Hvor stor økonomisk effekt dette vil få for Petoro vil avhenge av eierandelen i Gassled, skiperandelen av nye volumer og forventet økning i transporterte volumer som følge av tariffreduksjonen. Det er usikkert hvor stor skiperandel Petoro vil ha av nye volumer, men det er rimelig å anta at den vil være lavere enn eierandelen, som i dag er 45,8 pst.

Lavere tariffer i Gassled kan bidra til å minske transportkostnadene til markedene i Europa og øke lønnsomheten også for ikke-utbygde gassressurser i Norskehavet og Barentshavet. Dette burde tilsi at det blir større interesse for å bygge ut rørsystemet nordover.

Investeringer i ny infrastruktur på norsk sokkel gjøres av selskaper som har behov for ny transportkapasitet. Avkastningen på investeringer i ny transportkapasitet vil ikke bli påvirket av departementets tarifforslag.

SPØRSMÅL NR. 1019**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik****Besvart 22. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Tilsyn med og informasjon om hva som skjer i bomsekskapene etter at alle partier i Stortinget med unntak av FrP har godkjent bompengefinansiering, hvordan pengene brukes og hva som skjer i forhold til rammer og premisser som ligger til grunn for godkjent bompengefinansiering, er for liten. Et eks. er Drammen der bompenger står på konto 12 år etter at bommene ble tatt bort.

Kan statsråden legge frem oversikt over pengebruken for alle bomprosjekt som er avsluttet i perioden 2000 - 2012 i forhold til premiss for godkjenning?»

BEGRUNNELSE:

Jeg legger til grunn at dette omfatter alle innkrevde bompenger slik de er brukt til finansiering av konkrete prosjekter og til dekning av finanskostnader (renter) og innkrevingskostnader; alt målt i forhold til de premisser som ligger til grunn for stortingets enkeltvedtak om bruk av bompengefinansiering i de enkelte prosjektene.

Jeg legger videre til grunn at dersom innkrevingsperioden er forlenget uten vedtak i Stortinget og dersom innkrevde penger fortsatt er ubrukt eller har vært ubrukt i en lenger periode så blir dette opplyst særskilt.

Svar:

Representanten Sortevik etterspør informasjon på høyt detaljnivå for flere år tilbake i tid. Statens vegvesen er ikke pålagt å utarbeide slike detaljerte, historiske oversikter knyttet til enkeltprosjekter. Det vil derfor være relativt ressurskrevende å utarbeide en slik oversikt. Jeg vil på den bakgrunn komme tilbake med et mer detaljert svar på deler av den informasjonen som etterspørres om enkeltprosjekter innen 17. april 2013.

Når det gjelder tilsynet med bompengeforvaltningen, har Statens vegvesen et overordnet styringsansvar overfor bompengeselskapene, blant annet med den direkte løpende dialogen og kontakten med selskapene, mens Samferdselsdepartementet har en mer overordnet rolle.

Etter veglovens § 27 må alle bompengeprosjekter på offentlig veg inkl. bompengepakker legges fram for Stortinget. Finansieringsplanene i bompengeproposisjonene bygger på anslag/prognoser for bl.a. utbyggingskostnader og trafikkgrunnlag. Ved kost-

nadsøkninger på riksvegprosjekter i gjennomføringsfasen er den vanlige reguleringsmekanismen at bompengeselskapet har ansvaret for å dekke økninger opp til kostnadsrammen (evt. inntil 10 pst.) med samme prosentvise andel som bompengenes andel innenfor styringsrammen. Kostnadsøkninger ut over kostnadsrammen (evt. ut over 10 pst.) dekkes av staten. For fylkesvegprosjekter kommer fylkeskommunale midler i stedet for statlige midler. Ved bompengepakker som omfatter prosjekter og tiltak med ulike plangrunnlag når pakken legges fram for Stortinget, er det ved senere kostnadsøkninger vanlig at den samlede økonomiske rammen for pakken ligger fast og at innholdet i pakken revideres.

Dersom økonomien i et bompengeprojekt blir svakere enn regnet med, bl.a. som følge av trafikksvikt, er den vanlige reguleringsmekanismen at bompengeselskapet etter avtale med Vegdirektoratet kan øke takstene med inntil 20 pst. utover prisstigningen og/eller forlenge innkrevingsperioden med inntil 5 år. Ved de fleste bompengeprojekter blir det gitt fylkeskommunal/kommunal garanti som utløses dersom bompengeselskapet ikke kan oppfylle sine forpliktelser.

Bompengeselskapets oppgaver er regulert i bompengeaftalen som inngås med Statens vegvesen. Bompengeskatt skal opphøre når prosjektet er nedbetalt. Ved opphør av innkrevingen stilles eventuelle overskytende midler til rådighet for Statens vegvesen. Slike midler skal disponeres til veganlegg i det området bompengene er innkrevd, etter forslag fra regionvegkontoret og vedtak av fylkespolitiske myndigheter.

Statens vegvesen følger opp bompengeselskapene gjennom den årlige regnskapsrapporteringen pr. 31. desember. Statens vegvesen rapporterer til Samferdselsdepartementet om oppfølgingen av selskapene og melder om eventuelle større avvik. Rutinene for Statens vegvesens oppfølging er under vurdering og departementet har bedt om at den årlige rapporteringen om oppfølgingen av bompengeselskapene f.o.m. 2013 blir mer utfyllende.

Tilleggssvar 6. juni 2013:

Vedlagt følger en oversikt over bompengeprojekter som er avsluttet i perioden 2000-2012. For ytterligere opplysninger om bruken av bompenger som er krevd inn til disse prosjektene, viser jeg til mitt foreløpige svar samt utfyllende svar på spørsmål nr. 1013 og spørsmål nr. 1058 fra representanten Hoks-

rud. Det foreligger ingen samlet oversikt over opplysninger ut over dette.

For Vegpakke Drammen viser jeg til omtale i St.meld. nr. 46 (1999-2000) Nasjonal transportplan 2002-2011, side 253-254. Da bompengene ble avsluttet i 2001, var det ikke tilstrekkelig med bompengemidler til å kunne gjennomføre prosjektet

Konnerudnedføringen innenfor gjeldende bompengeregulering. Først nå er det blitt lokalpolitisk enighet om hvordan ubenyttede bompenger fra Vegpakke Drammen skal benyttes. I mellomtiden har deler av ubenyttede bompenger blitt lånt ut midlertidig til prosjekter i området.

Vedlegg til tilleggssvar:

Bompengeprosjekter avvirket i perioden 2000-2012

Bompengeprojekt	Vedtatt	Bompengene innkreving avsluttet	Merknad
Bokn fastlandsforbindelse	før 1985	2000	
Vegpakke Drammen	1993	2001	
E134 Åkrafjorden	1991	2001	Videreført på grunn av E134 Rullestadjuvet
E18 Eidangerhalvøya	1985	2002	
Rv 36 Menstad – Kulltangen	1988	2002	
E10 Nappstraumen	1988	2002	
Rv 546 Utlekking av overskuddsmasser fra E39 Trekantsambandet ved Hundvåkøy/Huftarøy	2000	2003	
Fv 207 Bjørøytunnelen	1993	2005	
Rv 64 Skålavegen	1985	2005	
Trondheimspakken	1990	2005	
Rv 17 Helgelandsbrua	1987	2005	
E39 Nordhordlandsbrua	1987	2005	
Ryfylkepakken - forhåndsinnkreving på ferje til planlegging	2002	2005	
E39 Rennfast	1988	2006	
Rv 562 Askøybrua	1987	2006	
Rv 61 Hareid sentrum	1999	2007	
Rv 755 Skarnsundbrua	1988	2007	
Rv 108 Fastlandssamband til Kirkøy i Hvaler	1988	2009	Videreført på grunn av fv 472 til Utgårdskilen
Rv 658 Ålesundstunnelene	1985	2009	
Rv 5 Lærdal - Fodnes - Mannheller - Kaupanger	1992	2009	
Rv 714 Hitra - Frøya fastlandssamband	1990	2010	
Rv 5 Naustdal - Svarthumle (Sunnfjordtunnelen)	1992	2010	
Rv 5 Fjærland - Sogndal	1990	2010	
E39 Teigen - Bogen	2001	2011	
Fv 661 Ny bru over Straumen i Skodje	2002	2011	
E69 Kåfjord - Hånningsvåg (Fatima)	1993	2012	
E39 Kristiansund og Freis fastlandsforbindelse (Krifast)	1985	2012	Videreført pga E39 Knutset - Høgset og rv 70 Brunneset - Øygarden

SPØRSMÅL NR. 1020**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Bård Hoksrud****Besvart 22. mars 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Det planlegges nytt løp gjennom Oslofjordtunnelen og det samme gjennom Frogntunnelen. Det bør også planlegges ny tunnel i Elgskauåstunnelen. Det er viktig at også denne planlegges med 4-felt i 2 løp. Oslofjordtunnelen har nesten daglig stengninger. Årsakene til branner og redningsaksjoner er at tunnelen har høyere stigningsprosent enn det som er kravet til nye tunneler.

Vil statsråden sørge for at tunnelen vil bygges med maksimalt 5 % stigning, i tråd med EU sitt tunneldirektiv, og at Elgskauåstunnelen bygges med 2 løp?»

BEGRUNNELSE:

Grensen for ÅDT er i ferd med å passeres på hele rv 23. Selv om det er noe mindre trafikk på Hurumsiden enn Frognsiden pr. d.d. er det ventet en betydelig økning når det blir 4-felt sammenhengende fra E6 og til Verpen i Hurum. Samtidig vil en bedring av veien ved Gullhaug-Lahelle også gi økt fremkommelighet og økt trafikkmengde. Innen disse tiltakene er ferdig vil strekningen fra Verpen til Lahelle stå som en flaskehals. Innen 2019 vil uansett ÅDT for rv 23 på Hurumsiden være langt mer enn det som fremkommer av tunneldirektivet som krav om toløps tunneler. Det er fra SVV påstått at de nå også må utbedre Frogntunnelen for at den skal tilfredsstillе tunneldirektivet. Frogntunnelen er 1583 meter. Elgskauåstunnelen på Hurumsiden er til sammenligning 2630 meter. Det er da rimelig å anta at også denne tunnelen vil ha behov for samme oppgradering som Frogntunnelen.

Et nytt tunnellop i Oslofjordtunnelen vil bedre regularitet, men det vil ikke fjerne årsaken til de stadige stengninger vi opplever i tunnelen. Det er stigningsprosenten på 7 % som er hovedårsaken til at kjøretøy får tekniske problemer.

Når tunneldirektivet tilsier at alle nye tunneler skal ha maksimalt 5 % stigning må det forventes at det nye løpet planlegges med dette for øye, når det både er teknisk og geografisk mulig.

Det vil fortsatt være fullt mulig å etablere evakuerings-tunneler for hver 250 meter, men hver av disse evakuerings-tunnelene vil bli noe lengre.

Svar:

For tunneler åpnet for trafikk før desember 2006 er det i følge EU-direktivet og vår egen tunnelsikkerhetsforskrift krav om at tunnellop nr. to må være på plass før årsdøgntrafikken overstiger 20 000 kjøretøy. Det vil ta mange år før trafikken i Elgskauåstunnelen når dette nivået, selv uten bompengeneinnkreving. Direktivets/forskriftens bestemmelser om nødutganger kan imidlertid gjøre det aktuelt å bygge et ekstra tunnellop ved lavere trafikk. I følge Statens vegvesen er Elgskauåstunnelen en av nærmere 20 tunneler på riksvegnettet der dette vil bli vurdert med grunnlag i risikoanalyser. Dersom det skulle bli konkludert med bygging av ekstra tunnellop, vil dette bli prioritert ved neste revisjon av Nasjonal transportplan.

Årsdøgntrafikken på rv 23 mellom Vassum og Måna ligger allerede på om lag 12 000 kjøretøy. Statens vegvesen har anbefalt at dersom det bygges et ekstra tunnellop i Oslofjordtunnelen, bør denne strekningen samtidig bygges ut til firefelts veg. Dette er årsaken til at det allerede nå planlegges for et ekstra tunnellop i Frogntunnelen.

Når det gjelder Oslofjordtunnelen vil det bli veldig komplisert og kostbart å bygge et nytt tunnellop med bare 5 prosent stigning samtidig som det skal etableres gode forbindelser mellom gammelt og nytt løp for å sikre rømning ved en eventuell brann i et av tunnellopene. Statens vegvesen anser det derfor som uaktuelt å vurdere en løsning med bare 5 prosent stigning. Samferdselsdepartementet er enig i dette. Det viktigste må være å velge en teknisk løsning som avveier hensynet til økonomi og et akseptabelt risikonivå i tunnelen. Jeg vil for øvrig minne om at en alternativ løsning med bru vil bli vurdert i konseptvalgutredningen for kryssing av Oslofjorden.

SPØRSMÅL NR. 1021**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 4. april 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Har statsråden foretatt de nødvendige kriminalpolitiske avveininger, slik at man nå umiddelbart kan få en lovendring som sørger for at man kan kreve umiddelbar soning dersom utenlandske kriminelle ikke stiller sikkerhet for bøtestraff?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller har ved flere anledninger problematisert utviklingen med profesjonelle, utenlandske smuglermiljøer som opererer i Norge. Det fremstår dessverre som åpenbart at ordensmakten i dag ikke har tilstrekkelig med verktøy forankret i lovverket for å sørge for en optimal bekjempelse av disse smuglermiljøene.

Dagens regelverk er rett og slett ikke avskrekken- de på utenlandske yrkeskriminelle med profittmotiv, og unndragelse av bøtestraff er relativt enkelt. Det bør derfor gjøres strakstiltak. Man må sørge for at utenlandske kriminelle ikke kan undra seg bøter og straf-

fereaksjoner fra norske myndigheter. En slik løsning ville være i tråd med politi- og tolletatens ønsker.

Statsråden skriver i sitt svar på mitt spørsmål i Dokument nr. 15:656 (2012-2013) at:

«...å benytte fengselsstraff som primærreaksjon, eller kanskje en umiddelbar avsoning av den subsidiære fengselsstraffen som fremkommer i et forelegg. (...) vil kreve kriminalpolitiske avveininger.»

Svar:

Et lovforslag må utredes og gjennomgå en høringsprosess før det kan fremmes for Stortinget. Dette følger av Utredningsinstruksen, fastsatt ved kgl.res. av 18. februar 2000. Et mulig forslag til endringer i lovverket slik at subsidiær fengselsstraff knyttet til bøtestraff straks kan avsones dersom det ikke er stillet sikkerhet for betaling av boten, må føl- gelig utredes slik at alle konsekvenser av forslaget blir klarlagt.

Jeg har ikke tatt stilling til om departementet skal igangsette en lovutredning.

SPØRSMÅL NR. 1022**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Ulf Leirstein****Besvart 22. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden gi en status for arbeidet med å få på plass soningsavtaler med andre land, og hva som gjøres for å få flere utenlandske statsborgere i norske fengsler overflyttet til soning i egne hjemland?»

Svar:

I 2010 og 2011 ble det inngått bilaterale avtaler om soningsoverføring med Romania, Latvia og Litauen. Avtalene med Romania og Latvia trådte i kraft våren 2012, mens avtalen med Litauen ennå ikke er trådt i kraft for Litauens del. Avtalene innebærer enklere saksbehandlingsprosedyrer enn etter den europeiske konvensjonen 21. mars 1983 om overføring av domfelte og konvensjonens tilleggsprotokoll av 18. desember 1997, som Norge og de fleste europeis-

ke land har ratifisert. Det er i dag for tidlig å si noe om effekten av avtalene. Jeg vurderer kontinuerlig behovet for å inngå soningsoverføringsavtaler med andre land.

Soningsoverføring av utenlandske domfelte til hjemlandet er et høyt prioritert arbeid i Justis- og beredskapsdepartementet, kriminalomsorgen, politiet og utlendingsmyndighetene. Sakene følges tett opp og behandles i et hurtigspor, slik at saksbehandlingstiden på norsk side blir så kort som mulig. Vi har erfaring med at saksbehandlingstiden i domfeltes hjemland i noen saker kan ta lang tid fordi landets interne prosedyrer krever domstolsbehandling av saken.

Det intensiverte arbeidet med soningsoverføring bærer frukter. I 2009 ble 30 utenlandske domfelte overført til fortsatt soning i hjemlandet, mens tallene i 2010, 2011 og 2012 var hhv 41, 52 og 48.

SPØRSMÅL NR. 1023**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 26. mars 2013 av kulturminister Hadia Tajik****Spørsmål:**

«Vil statsråden sjå på og eventuelt endra forskrifter om fjernsynsmottakarar ved for mykje betalt lisens?»

GRUNNGJEVING:

I Bergens Tidende nettutgåve kan ein den 17. mars i år lese om ein pårørande som ikkje får attende lisenspengar på for mykje betalt lisens. Saker av dette slaget ser ein frå tid til annan utan at forskrifter om fjernsynsmottakarar har endra seg. Og det er desse forskriftene lisensavdelinga brukar når dei avslår kravet, i dette høvet frå pårørande til eit dødsbu. Når det gjeld andre instansar slik som forsikring og aviser får ein refundert for den tida ein har betalt.

Svar:

Det er Kulturdepartementet som i medhald av § 8-3 i kringkastingslova fastset reglar for innkrevjing av kringkastingsavgift. Dei noverande reglane for innkrevjing av kringkastingsavgift heimlar ikkje refusjon av innbetalt kringkastingsavgift, uansett årsak.

Eg tek sikte på å leggje fram eit forslag om endring av forskriftene som regulerer innkrevjing av kringkastingsavgifta ut på alminneleg høyring. Eg kan ikkje gå inn på kva endringar høyringsutkastet vil omfatte no. Interesserte parter vil som vanleg kunne uttale seg som ledd i høyringa.

SPØRSMÅL NR. 1024**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 22. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Crohns sykdom er en sykdom som rammer mange unge i studenttiden. Dette påfører den enkelte smerte og vansker med å gjennomføre studiene som planlagt. Likeledes føler mange at de ikke får nødvendig oppfølging etter sykehusoppholdet, samt at de må dra derfra for tidlig.

Er statsråden 100 % fornøyd med dagens behandling av mennesker med Crohns sykdom, måten de får oppfølging på, og et minimum antall liggedøgn etter operasjon?»

BEGRUNNELSE:

Personlig mener jeg at en bedre oppfølging er noe alle ville tjent på. Først og fremst den enkelte og vedkommendes familie, men også samfunnet ville tjent på en bedre omsorg og oppfølging ovenfor denne pasientgruppen.

Svar:

Helsedirektoratet opplyser at Crohns sykdom ofte debuterer i 15-30 års alder. Behandlingen er både medikamentell og kirurgisk. Om lag 30 % av pasientene blir operert innen ett år etter diagnosetidspunktet, og deretter blir om lag 5 % av pasientene operert hvert år. Sykdommen varierer ofte i intensitet over tid for den enkelte.

Sykdommen krever oppfølging både fra den kommunale helse- og omsorgstjenesten og spesialisthelsetjenesten. Kommunen har generelt sett et ansvar for utredning, diagnostisering og behandling. For pasienter med Crohns sykdom vil diagnose og behandling fastsettes i spesialisthelsetjenesten. Fastlegen skal ivareta en medisinskfaglig koordineringsrolle og samarbeide med andre relevante tjenesteytere. I spesialisthelsetjenesten skjer diagnostisering og behandling ved gastroenterologisk/gastrokirurgisk avdeling. Liggetid kan variere etter hva slags operativ behandling som er foretatt og pasientens tilstand før operasjon.

Det er viktig at unge som får Crohns sykdom eller andre kroniske lidelser i studietiden, opprettholder kontakt med allmennhelsetjenesten, enten ved studiestedet eller gjennom fastlegeordningen. Crohns sykdom krever langvarig oppfølging og derfor god samhandling mellom pasient (og pårørende hvis det er barn), fastlege og spesialisthelsetjenesten. I perioder med mye sykdomsaktivitet følges ofte pasienten opp ved gastroenterologisk/gastrokirurgisk poliklinikk. For å bedre oppfølgingen etter sykehusopphold har mange helseforetak etablert lærings- og mestringssentre som tilbyr jevnlig kurs for denne pasientgruppen og deres pårørende. Økt kunnskap er viktig for å mestre hverdagen med en kronisk sykdom.

Pasienter som opplever mangelfull utredning, eller har opplevelse av dårlig medisinsk behandling og oppfølging under og etter sykehusopphold, bør ta kontakt med behandlende lege eller ansvarlig ved behandlende avdeling. Fastlegen skal i slike tilfeller bidra til at det etableres kontakt mellom pasienten og ansvarlig lege ved sykehuset.

Jeg tror ikke nasjonale mål for antall liggedøgn vil være et godt redskap da det alltid må være pasientindividuelle behov som beskriver om han/hun er ferdigbehandlet på sykehuset.

Jeg mener det gjøres mye for denne pasientgruppen, men understreker at det alltid vil finnes forbedringspotensiale. Som for andre kronikergrupper er det særlig i samhandlingen mellom den kommunale helse- og omsorgstjenesten og spesialisthelsetjenesten det kan svikte. Samhandlingsreformen har som mål å gjøre noe med dette. Ett viktig tiltak er at det nå er en plikt for de to nivåene til å inngå samarbeidsavtaler. I tillegg vil jeg nevne at kommunene nå, ifølge ny kommunal helse- og omsorgstjenestelov, har plikt til å oppnevne en koordinator for pasienter og brukere med behov for langvarige og koordinerte tjenester. Koordinator skal være kontaktperson og ha hovedansvar for å følge opp innspill fra pasienter og brukere. Retten til å få en koordinator skal bidra til at pasienten eller brukeren skal slippe å selv koordinere hjelpeinstansene, men få hjelp til dette av noen som kjenner systemet.

SPØRSMÅL NR. 1025

Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Hans Olav Syversen

Besvart 22. mars 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell

Spørsmål:

«Da Stortinget vedtok markaloven ble idrett likestilt med friluftsliv og naturopplevelser i lovens formål. Fylkesmannen har nå ute et verneforslag som vil forby sykling på blåmerkede stier i ofte populære sykkelområder. Det arbeides aktivt med å dempe brukerkonflikter og dugnad gjøres for å sikre mot ekstra slitasje.

Er statsråden av den oppfatning at sykling på disse områdene medfører en trussel, og vil et slikt forbud, etter statsrådets mening, være forenlig med lovens formål etter de endringer Stortinget foretok?»

Svar:

Fylkesmannen i Oslo og Akershus har nylig sendt utkast til verneforslag for fire friluftsområder i Marka på høring, med høringsfrist 15. april 2013. Dette gjelder områdene Skjennungsåsen, Godbekken, Hauktjern og Spinneren.

I forslaget til verneforskrifter etter markaloven er det foreslått at sykling skal være forbudt på blåmerkede stier i disse fire områdene. Fylkesmannen har spesielt bedt om innspill på dette forslaget i høringsprosessen. Jeg er også kjent med at Fylkesmannen er i dialog med ulike brukergrupper om dette.

De fire områdene er bynære, lett tilgjengelige og mye brukt, og forslaget om sykkelforbud er noe mange har engasjert seg i. Jeg har forståelse for at folk kan bli redde for at mulighetene til å drive en aktivitet de er glade i, skal forbys.

Jeg mener brukerkonflikter mellom syklistene og andre i Marka fortrinnsvis bør løses på andre måter enn gjennom forbud. Jeg har tidligere uttalt at det ikke vil bli aktuelt med totalforbud mot sykling på blåmerkede stier i de foreslåtte verneområdene i Marka. Etter høringen vil Fylkesmannen sende en innstilling med forslag til vernevedtak til Miljøverndepartementet, som forbereder saken før den endelig avgjøres av Kongen i statsråd. Jeg vil se nøye på dette spørsmålet når saken kommer på mitt bord.

SPØRSMÅL NR. 1026**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 22. mars 2013 av nærings- og handelsminister Trond Giske****Spørsmål:**

«Det fremkommer i VG nett 18. mars at Innovasjon Norge ikke har oversikt over hvilke selskap som har mottatt støtte eller tilskudd og som deretter er gått konkurs. innovasjon Norge forteller ofte som sin suksessrate og hvor de lykkes men mangler tydeligvis en oversikt over hvor de mislykkes. Dette er ikke akseptabelt all den tid at man må lære av sine feil for å kunne bli bedre.

Kan jeg be statsråden redegjøre for om de opplysninger som fremkommer er riktige, og om hva statsråden vil foreta seg i saken?»

BEGRUNNELSE:

Innovasjon Norge er en meget stor og viktig aktør i virkemiddelapparatet til regjeringen for å bidra til at bedrifter kan etableres og videreutvikles der andre investorer ikke er villig til å ta hele risikoen. Innovasjon Norge har en rekke forskjellige måter å bidra. Det er også mange forskjellige ordninger for å kunne medvirke på forskjellige stadier i virksomhetenes utvikling. Det kan gis tilskudd, lån, rådgivning, etc. Det er svært viktig at et slikt selskap har den fulle oversikt over hvor en lykkes og ikke minst hvor en ikke lykkes. Dersom en skal kunne ivareta sine oppgaver på en god og tilfredsstillende måte så må en kjenne historien til de bedrifter en gir tilskudd og/eller lån til. Det kan nå se ut som, dersom opplysninger som nå fremkommer i mediene er riktig, at dette ikke er situasjonen i dag. Det kan nå se ut som at Innovasjon Norge ikke har oversikt over hvilke bedrifter som har mottatt støtte fra Innovasjon Norge og som senere har gått konkurs. Det som kanskje er det mest alvorlige er at man operer med et langt lavere tall enn det som er det reelle, og at suksessraten dermed ikke stemmer overens med virkeligheten.

Dette er en situasjon som ikke er akseptabel all den tid at Stortinget som bevilgende myndighet må til enhver tid ha de korrekte opplysninger å forholde seg til. Dette kan se ut som om ikke er tilfelle. Statsråden må sørge for at Stortinget får kjennskap til de faktiske resultater vedrørende Innovasjon Norge og legge dette frem for Stortinget på egnet måte som bevilgende myndighet.

Svar:

Innovasjon Norge rapporterer årlig om sitt arbeid, i tråd med det gjeldende mål- og resultatstyringssystemet for selskapet, slik det er beskrevet og forelagt Stortinget i de årlige budsjettproposisjonene. Fram til og med 2012 har ikke overlevelsrate blant kundene vært blant parameterne som skal belyse Innovasjon Norges måloppnåelse.

Riksrevisjonen la i 2008 fram Dok. nr. 3:4 (2008-2009) Riksrevisjonens undersøkelse av Innovasjon Norge som statlig næringsutviklingsaktør. I den anledning stilte Riksrevisjonen spørsmål ved om Innovasjon Norge i større grad burde støtte mer risikoutsatte prosjekter. Det ble vist til at det i saksbehandlingen ble lagt større vekt på bedriftsøkonomisk lønnsomhet, noe som kan gå på bekostning av realiseringen av nyetableringer og mer radikale innovative prosjekter. Kontroll- og konstitusjonskomiteen ga sin innstilling S. nr. 152 (2008-2009) om Riksrevisjonens rapport 17. februar 2009. Kontroll- og konstitusjonskomiteen var bevisst på at Innovasjon Norges virkemidler også skal ivareta andre mål enn innovasjon, men delte Riksrevisjonens vurdering av at selskapets innovasjonsgrad var for lav sett ut i fra de mål som er satt for selskapet. Komiteen mente derfor det var nødvendig med en bedre oppfølging av målene om økt innovasjon og nyskaping fremover. Komiteen mente videre, i likhet med Riksrevisjonen, at det burde stilles spørsmål ved om Innovasjon Norge i større grad burde støtte mer risikoutsatte prosjekter. De mente det var nødvendig at Nærings- og handelsdepartementet foretok en gjennomgang av dette.

Dette er fulgt opp i Meld. St. nr. 22 (2011-2012) Verktøy for vekst – om Innovasjon Norge og SIVA SF. Der ble det lagt fram nytt formål, hovedmål og delmål for Innovasjon Norge. I løpet av høsten 2012 har det, som oppfølging av meldingen, blitt utviklet et nytt mål- og resultatstyringssystem for Innovasjon Norge som trer i kraft i 2013. I det nye mål- og resultatstyringssystemet er det lagt større vekt på indikatorer som kan gi en indikasjon på effekter og resultater av Innovasjon Norges virksomhet. Overlevelsrate og omsetningsvekst blant kundene vil være en av flere indikatorer som sammen med støttende analyser og evalueringer vil gi et bilde av Innovasjon Norges måloppnåelse framover.

SPØRSMÅL NR. 1027**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 22. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden bekrefte at det i dag finnes lov-messige hindre mot opprettelse av ordinære varetektsceller i forbindelse med politistasjonene, og om dette er tilfelle, hva vil statsråden gjøre for å avhjelpe situasjonen?»

BEGRUNNELSE:

Spørsmålsstiller ser med bekymring på den senere tids utvikling av situasjonen for varetektsplasser. Kapasiteten er liten, og 48 timers regelen for bruk av glattcelle blir oversittet i alt for stort omfang. Det har kommet innspill fra politihold om at det til dags dato ikke finnes mulighet for å opprette ordinære varetektsceller i tilknytning til politistasjoner. En slik løsning, kombinert med et generelt løft av antall varetektsplasser, vil kunne sette Norge bedre i stand til å overholde sine internasjonale forpliktelser samt samfunnets rett til beskyttelse.

Svar:

Lov om gjennomføring av straff mv. gjelder for gjennomføring av varetektsfengsling. Kriminalomsorgen er ansvarlig for selve gjennomføringen etter lovens regler.

Etter dagens regelverk vil det ikke være adgang til å opprette egne varetektsceller utenfor kriminalomsorgens forvaltning. Det er i utgangspunktet ingenting i veien for å opprette egne plasser i nær tilknytning til politistasjonene, men plassene må for-

valtes av kriminalomsorgen og tilfredsstillende lovens krav til den type plasser.

Jeg er kjent med at det er et høyt behov for varetektsplasser i landet. Kriminalomsorgen har et særlig fokus på at det stilles varetektsplasser til rådighet, men kapasitetsutfordringer gjør det vanskelig å tilfredsstillende behovet.

Kapasiteten i kriminalomsorgen har økt betydelig under nåværende regjering. Det er opprettet ca. 870 nye plasser i perioden fra 2006 til 2012. En øking i antall varetektsfengslinger grunnet en langt større andel utenlandske innsatte begrunnet i fare for unn-dragelse, lengre tid i varetekt og økt soningstid er imidlertid årsaker til at man likevel har kapasitetsutfordringer.

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning (KSF) har utarbeidet en kapasitetsplan med forslag til enhetsstruktur. KSFs forslag til kapasitetsplan ble overlevert departementet 14. januar i år. I planen vurderes det hvordan kapasiteten i kriminalomsorgen bør settes sammen for å dekke fremtidig kapasitetsbehov og legge til rette for en straffegjennomføring etter intensjonene i St.meld. nr. 37 (2007-2008). Kapasitetsplanen vil være et grunnlagsdokument for de prioriteringer departementet vil gjøre med hensyn til eventuelle forslag om utbedringer i fengslene eller nybygg.

Nylig ble det i Prop. 71 L (2012-2013) fremmet forslag om å innføre bruk av elektronisk kontroll som varetektsurrogat. En slik ordning, samt utvidelse av tilbudet om straffegjennomføring med elektronisk kontroll, frigjør ordinære fengselsplasser og bidrar til å avhjelpe varetektsituasjonen.

SPØRSMÅL NR. 1028**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Åse Michaelsen****Besvart 25. mars 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Kan statsråden avkrefte at man har en underreportering av kapasitetspotensialet innenfor eksisterende fengselsanlegg?»

BEGRUNNELSE:

Kriminalomsorgens kapasitetsplan beskriver i kapittel 10 at potensialet for utbygging av lukkede fengselsplasser innenfor eksisterende anlegg er på ca. 330 plasser. For Halden fengsels vedkommende er mulig kapasitetsøkning anslått å være på ca. 50 plasser.

Informasjon fra Halden fengsel som ble formidlet justiskomiteen, anslo en mulig kapasitetsøkning i realiteten er vesentlig større, trolig rundt 100-150 plasser.

Svar:

Jeg er kjent med at spørsmålet har bakgrunn i justiskomiteens besøk i Halden fengsel før jul, hvor det ble drøftet muligheter for større kapasitetsutvidelser.

Kriminalomsorgens sentrale forvaltning har overlevert en kapasitetsplan til Justis- og beredskapsdepartementet, der det blant annet er vist til flere fengsler hvor det er mulig å gjennomføre større kapasitetsutvidelser av lukkede plasser. Disse er Skien fengsel (ca. 80 plasser), Ullersmo fengsel (ca. 100 plasser), Hustad fengsel (ca. 10 plasser) og Bergen fengsel (90 plasser). Dette er utbygginger som er delvis ferdig utredet.

Det er også igangsatt arbeid med to konseptvalgutredninger for å utrede erstatningskapasitet i Vestfold, Buskerud, Telemark og i Agderfylkene. En eventuell bygging av erstatningskapasitet vil kunne innebære økt kapasitet av lukkede plasser.

Halden fengsel er en større enhet med totalt 251 plasser. Det er utredet en mulig utvidelse med 48 nye plasser.

Jeg utelukker ikke at det i fremtiden kan bygges ytterligere flere plasser i tilknytning til eksisterende fengselsanlegg dersom forholdene ligger til rette for det. Det vil kreve nye utredninger og analyser av ulike forhold.

SPØRSMÅL NR. 1029**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 22. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Det nylig oppnevnte skatteutvalget, ledet av Hans Henrik Scheel, skal vurdere det norske selskapskattenivået i lys av den nedtrapping mange land har iverksatt eller varslet. I Finansavisen 16. mars uttaler utvalgsleder at han ikke utelukker at lavere selskapskatt vil finansieres ved økt personskatt eller økte avgifter.

Er det en del av mandatet at utvalget også skal finne finansiering av eventuelle forslag om redusert selskapskatt, og støtter statsråden utvalgslederen når han sender regningen til husholdningene?»

Svar:

Regjeringen oppnevnte 15. mars 2013 et offentlig utvalg som skal vurdere selskapsbeskatningen i lys av den internasjonale utviklingen. De ulike delene av det norske skattesystemet er tett integrert, med 28-prosentsatsen på alminnelig inntekt som et felles anker i person- og selskapsbeskatningen. Endringer i selskapskatten må derfor både proveny- og systemmessig vurderes i sammenheng med det øvrige skattesystemet. Utvalget skal legge til grunn at forslagene samlet sett bør være om lag provenynøytrale. Jeg viser for øvrig til utvalgets mandat som er offentlig tilgjengelig på <http://www.regjeringen.no/nb/dep/fin/pressemelder/pressemeldinger/2013/nytt-offentlig-skatteutvalg/mandat-for-skatteutvalg.html?id=717833>.

SPØRSMÅL NR. 1030**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Jan Arild Ellingsen****Besvart 22. mars 2013 av forsvarsminister Anne-Grete Strøm-Erichsen****Spørsmål:**

«I forbindelse med behandlingen av den såkalte "Langtidsplanen" for Forsvaret behandlet våren 2012, ble det besluttet at DA 20 flyene skal flyttes fra Rygge til Gardermoen. Dette vil bety behov for ny bygningsmasse på Gardermoen.

Mitt spørsmål er derfor hva de totale kostnadene vil bli, inklusiv kostnadene Hæren vil bli påført siden de må flytte deler av sitt utstyr?»

Svar:

Flyttingen av 717 skvadronen med DA-20 fra Rygge til Gardermoen er beregnet å kreve EBA-in-

vesteringer i størrelsesorden 50 mill. kroner. Investeringene omfatter ombygging av administrasjonsbygg, boliger og tilpasning av hangarer, lager og verksted. På Gardermoen er det i dag lagret materiell fra avdelinger utenfor Luftforsvaret. Lagring av dette materiellet er planlagt videreført på Gardermoen, og kostnadsestimatet tar høyde for nødvendige EBA-investeringer til dette. Flyttingen av DA-20 fra Rygge til Gardermoen er beregnet til å gi en besparelse på om lag 20 mill. kroner i driftsutgifter pr. år, hovedsakelig knyttet til frigjort bemanning.

SPØRSMÅL NR. 1031

Spørsmålet ble trukket.

SPØRSMÅL NR. 1032**Innlevert 18. mars 2013 av stortingsrepresentant Solveig Horne****Besvart 22. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Mener statsråden det er fylkesnemndene sitt ansvar at saksbehandlingstiden er for lang, eller vil statsråden gripe inn med strakstiltak for å få ned saksbehandlingstiden, og med det sikre rettsikkerheten til barna?»

BEGRUNNELSE:

Ferske tall viser at saksbehandlingstiden i landets fylkesnemnder stadig blir lengre. I dag må flere barn bli boende i månedsvi i hjem som barnevernet har stemples som uegnet, før de kan flyttes til fosterhjem. I tillegg ser vi at barn med alvorlige atferdsvansker må sitte mer eller mindre innesperret i månedsvi på

grunn av treg saksbehandling i Fylkesnemndene. Undertegnede er vel kjent med at Regjeringen har bevilget 30 millioner kroner ekstra til fylkesnemndene i budsjettet for 2013, men likevel ser vi at saksmengden øker. Avdelingsdirektør Oddbjørn Hauge i Barne- og ungdomsavdelingen i departementet henviser til Fylkesnemndene for å få svar på hvordan de har utnyttet disse ressursene, når han får spørsmål hvorfor det fremdeles er så lang ventetid på å få behandlet saker.

Svar:

Mange av fylkesnemndene for barnevern og sosiale saker har de senere årene hatt lang saksbehandlingstid grunnet høy saksinngang fra kommunene.

Arbeidet med å få ned saksbehandlingstiden er, og har vært, en prioritert oppgave, og det jobbes kontinuerlig med ressurser og ulike effektiviseringstiltak både i departementet, i Sentralenheten for fylkesnemndene og ute i nemndene.

Det er avgjørende for barn og familiers rettssikkerhet og for et velfungerende barnevern at fylkesnemndene har tilstrekkelig kapasitet og arbeider effektivt. Regjeringen har derfor prioritert å styrke fylkesnemndene med 10 mill. kroner i forbindelse med Revidert nasjonalbudsjett i 2012 og 20 mill. kroner i 2013-budsjettet.

Det har ført til en økning i grunnbemanningen. Det er nemndene som har hatt størst saksinnngang og lengst saksbehandlingstid som har fått nye stillinger. Vi ser allerede nå resultater av bemanningsøkningen. I de fleste nemndene tar det nå betydelig kortere tid før saken kommer opp til behandling, enn det gjorde for de sakene som ble mottatt på samme tid i 2012.

I noen tilfeller kan midlertidig høy saksinnngang fra kommunene og/eller en lang rekrutteringsprosess i nye stillinger medføre en midlertidig saksbehandlingstid som er lengre enn ønskelig. For eksempel har antall innkomne saker til Fylkesnemnda i Rogaland økt med 30,7 prosent til nå i år, sammenlignet med

samme periode i 2012. Økningen på landsbasis har vært 0,6 prosent i samme periode. I disse situasjonene settes det, så langt det er mulig, inn ekstra ressurser. Det gjøres det også i dette tilfellet i Fylkesnemnda i Rogaland.

For å få til en mest mulig effektiv ressursutnyttelse totalt sett, er det etablert en egen ordning mellom fylkesnemndene. Nemndsledere inngår i en egen reisepool som tar saker i andre nemnder enn der de selv er tilsatt når det oppstår lange køer og det samtidig, av ulike årsaker, er saker som blir utsatt eller trukket av en av partene. På den måten utnyttes kapasiteten totalt sett på en god måte.

Ved behov for tilleggsressurser må det både tas hensyn til en begrenset tilgang på jurister som fyller kompetansekrav for fylkesnemndsledere og den gitte budsjettrammen. Naturlige svingninger og en viss uforutsigbarhet i saksinngangen vil alltid kunne bidra til varierende saksbehandlingstid i fylkesnemndene. Til tross for stor saksøkning tilstreber fylkesnemndene å opprettholde sine kvalitetskrav i enkeltsakene.

Økningen i bemanningen har vært avgjørende for at vi nå ser en positiv utvikling i beramningstiden. Jeg vil likevel også i tiden framover følge nøye med på styringen med og kapasiteten i fylkesnemndene.

SPØRSMÅL NR. 1033

Innlevert 19. mars 2013 av stortingsrepresentant Arne Sortevik

Besvart 4. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Ifølge mediameldinger 19.3.2013 vil en rekke veitunneler ikke få nødnett. Krav til trafikk tetthet er angivelig blitt senket til 4 000 kjøretøyer pr. døgn. Likevel er det mer enn 200 tunneler som ikke oppfyller kravene til å få installert nødnett. Cirka 2/3 av disse ligger på Vestlandet. Dette vil medføre en uakseptabel ulik sikkerhet for veibrukerne.

Hva vil samferdselsministeren gjøre for å sørge for at folk i distriktene har samme trygghet nå de kjører i tunnel som folk i sentrale strøk?»

Svar:

Tunnelsikkerhetsforskriften stiller krav til nødnett bare i tunneler lengre enn 1 000 meter med årsdøgntrafikk over 4 000 kjøretøy. For riksvegnettet vil det nye nødnettet få en langt høyere dekningsgrad

enn dette. I henhold til avtalen mellom Statens vegvesen og Direktoratet for nødkommunikasjon (DNK) installeres det nytt nødnett i alle tunneler som allerede har nødsamband. Dette betyr at det uavhengig av trafikkmengden blir nytt nødnett i alle tunneler bygd fra tidlig på 2000-tallet som er lengre enn 500 meter. For eldre tunneler blir det som minimum nytt nødnett i alle tunneler lengre enn 500 meter med årsdøgntrafikk høyere enn 5 000 kjøretøy og i tunneler lengre enn 1 000 meter med årsdøgntrafikk høyere enn 4 000 kjøretøy.

Dekningsgraden for utbygging av nødnettet gir god sikkerhet ved hendelser i våre riksvegnettene ettersom risikonivået beror på tunnellengde og trafikkmengde. I tillegg til nødnett, er det også installert andre kommunikasjonsanlegg i tunnelene som er viktig for redningsetatens arbeid ved hendelser i tunnel.

SPØRSMÅL NR. 1034**Innlevert 19. mars 2013 av stortingsrepresentant Harald T. Nesvik****Besvart 22. mars 2013 av fiskeri- og kystminister Lisbeth Berg-Hansen****Spørsmål:**

«Kan statsråden redegjøre for hvilke krav som vil stilles til biomasse for settefisktillatelse, om det vil bli stilt krav ut i fra tekniske forutsetninger eller miljø, eller om det vil stilles tilsvarende krav som ved matfiskkonsesjoner?»

BEGRUNNELSE:

Forskrift 17.juni 2008 nr. 822 om drift av akvakulturanlegg (akvakulturdriftsforskriften) § 55 annet ledd bokstav a) åpner for å dispensere fra vektbegrensningskravet opp til 1 000 gram individvekt for settefisk når formålet er å vinne erfaring med variert utprøving av driftsformer, produksjonsmetoder og teknikker som kan gi fordeler med hensyn til miljø, fiskehelse og fiskevelferd.

Svar:

Tidligere ble det i tillatelsen etter akvakulturloven satt en begrensning på antall settefisk innehaver av tillatelsen kunne produsere. I dag er det i praksis vannmyndighetenes og forurensningsmyndighetenes regelverk og vilkår som setter begrensninger på hvor mye fisk som kan produseres i et settefiskanlegg. Vannressursloven legger begrensninger på hvor mye ferskvann som kan benyttes i produksjonen, mens forurensningsregelverket og utslippstillatelsen regulerer hvor store utslipp av næringssalter og organisk materiale anlegget kan ha. I tillegg har Fiskeri- og kystdepartementet, blant annet gjennom akvakulturdriftsforskriften, ulike andre krav ved produksjon av

settefisk, som særlig skal ivareta fiskehelse og -velferd.

Bl.a. for å sikre at det ikke produseres matfisk med basis i en settefisktillatelse, har FKD satt begrensninger på settefiskens individvekt, og denne skal som hovedregel ikke overstige 250 gram. I 2011 ble det åpnet for at det kan søkes om dispensasjon om forlenget landfase, til settefisken får en individvekt på inntil 1000 gram. En slik forlenget landfase kan også omfatte bruk av sjøvann. Unntaket gjelder kun settefisk og settefisktillatelse, og de som driver etter dette unntaket er omfattet av settefiskregelverket. Når settefisken settes ut i sjøen, vil oppdretteren måtte forholde seg til de begrensninger som fremgår av matfisktillatelsen og det tilhørende regelverket, herunder reglene om Maksimalt Tillatt Biomasse (MTB).

Ordningen med forelenget landfase ble innført som en femårs prøveordning, og har som formål å bidra til reduksjon av sykdoms- og dødelighetsrisikoen. Dødeligheten er størst i sjøvannsfasen i havet før oppdrettslaksen veier 1000 gram, og en forlenget landfase antas å redusere denne risikoen. Ordningen vil videre bidra til en mer effektiv utnyttelse av matfisktillatelse, fordi sjøfasen forkortes.

Som Nesvik viser til, skal ordningen stimulere til erfaringer og innovasjon i utviklingen av miljøteknologi i havbruksnæringen. Det er derfor åpnet for at det skal kunne stilles krav om vilkår til driftsformer, teknologiske løsninger, effekter på miljø, fiskehelse og fiskevelferd. Hvilke krav som stilles må imidlertid vurderes konkret, i lys av reglene som gjelder for settefisk.

SPØRSMÅL NR. 1035**Innlevert 19. mars 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 3. april 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Hva vil statsråden foreta seg for å sikre befolkning og næringsliv i Lofoten og Vesterålen samme forsyningssikkerhet for strøm som resten av landet?»

BEGRUNNELSE:

Lofoten og Vesterålen er det stedet i landet med flest timer i løpet av året med redusert driftssikkerhet i strømmettet – hele 3100 timer i løpet av året. I følge Statnett er driftssikkerheten i Lofoten og Vesterålen dårligere enn målet i den nye driftspolicyen 35 % av året. Som en konsekvens av dette opplever befolkningen gjentatte strømbrudd spesielt i vinterhalvåret.

Tirsdag 12. mars var det et massivt nettbrudd i Harstad, som førte til at hele Lofoten, Vesterålen og Harstad-området var uten strøm på kveld/natt og i morgentimene. 55.000 mennesker var uten strøm. Årsaken var i følge NRK et branntilløp i Statnetts transformatorstasjon i Kilbotn utenfor Harstad og feil i nettet til Lofot Kraft. Lofoten ble også rammet av massivt strømbrudd i romjulen. 29. desember 2012 forsvant strømmen etter et linjebrydd mellom Kanstadbotn og Kvitfossen. Dette er bare to eksempler av en rekke episoder som har satt søkelyset på forsyningssikkerheten i Nord-Norge.

Befolkningen og politikere i nord har lenge etterlyst tiltak for å bedre forsyningssikkerheten i strømmettet. Stadige strømbrudd skaper store problemer både for befolkningen og næringslivet. En løsning som mange peker på lokalt er å føre sentralnettet nærmere Lofoten og Vesterålen slik at tilkoblingen kan gjøres på Melbu eller Fiskebøl heller enn utenfor Harstad.

Svar:

Jeg er svært opptatt av at befolkning og næringsliv i hele landet skal ha en sikker strømforsyning. Hensynet til forsyningssikkerhet er en viktig årsak til de store investeringene som skal gjennomføres i sentral- og regionalnett i årene som kommer. Statnett og

de regionale nettselskapene arbeider med flere prosjekter som skal bedre forsyningssikkerheten i Nord-Norge og samtidig gi mulighet for økt forbruk og tilrettelegge for ny fornybar energiproduksjon i regionen.

Jeg vil understreke at det er nettselskapene som er ansvarlige for kvaliteten og driftssikkerheten i sine nett og som må foreta de nødvendige investeringer for å sikre strømforsyningen. Nettvirksomhet er underlagt en omfattende regulering av myndighetene. NVEs årlige fastsatte inntektsrammer, sammen med gjeldende prinsipper for tariffing, skal gjøre det mulig å sørge for tilstrekkelige investeringer i nettanleggene.

Jeg er kjent med at Lofoten og Vesterålen har særlige utfordringer med strømmettet, dels på grunn av geografiske og klimatiske forhold, men også som følge av et stort investeringsetterslep som har resultert i kapasitetsproblemer og høy alder på deler av nettanleggene. Regionen er samtidig særlig utsatt for uforutsette hendelser med opphav i spesielt harde klimatiske forhold. Som representanten påpeker har det ved flere anledninger vært større strømbrudd i regionen som følge av feil på nettet.

De seneste årene er det imidlertid meldt, omsøkt og gitt konsesjon til flere nettanlegg som vil bidra til bedre forsyningssikkerhet og økt overføringskapasitet i strømforsyningen i Lofoten og Vesterålen. Blant annet fikk Lofotkraft 20. juni 2012 endelig konsesjon til en ny 132 kV-ledning fra Kanstadbotn til Kvitfossen som skal erstatte den eksisterende ledningen på strekningen. Lofotkraft har også meldt en ny 132 kV kraftledning fra Kvitfossen til Solbjørn.

Departementet har også mottatt en søknad fra Lofotkraft og Trollfjord Kraft om innlemmelse av Lofotringen i sentralnettet. Lofotringen er den ytterste 132 kV-ringforbindelsen i Lofoten og Vesterålen og går mellom Kanstadbotn og Hinnøy, via Kvitfossen i Lofoten, Melbu, Stokmarknes og Sortland i Vesterålen. Jeg kan ikke uttale meg nærmere om saken nå etter som den er under behandling i departementet.

SPØRSMÅL NR. 1036**Innlevert 19. mars 2013 av stortingsrepresentant Kjell Ingolf Ropstad****Besvart 8. april 2013 av justis- og beredskapsminister Grete Faremo****Spørsmål:**

«Ifølge Aftenposten.no den 18. mars skylder voldsdømte 1 milliard kroner i erstatningsbeløp. Reglene om voldsoffererstatning ble endret i 2001, og de som ble tilkjent erstatning for dette har da ventet uholdbart lenge på å få utbetalt erstatningen. Det er en svært uverdigg behandling av ofre.

Mener statsråden at ordningen for voldsoffererstatning er rimelig, eller vil statsråden foreslå endringer slik at volds ofre får sin erstatning som de er tilkjent?»

Svar:

Utgangspunktet er at skadevolder skal betale erstatning til ofrene. Når skadevolder er ukjent eller ute av stand til å gjøre opp for seg, trer staten inn og betaler voldsoffererstatning. Voldsoffererstatning har en øvre grense. Da ordningen ble opprettet i 1975, var den øvre grensen på 100 000 kroner. Regjeringen er opptatt av volds ofrenes rettigheter og har hevet den øvre grensen for volds ofrene flere ganger, sist i mars 2012 da den ble hevet fra 40 G til 60 G, ca. 4,7 mill. kroner.

Det er skadetidspunktet som avgjør hvilke øvre grense som benyttes. Jeg mener dette er en fornuftig regel. I sakene omtalt i Aftenposten 18. mars var gjerningsmennene dømt til å betale foreldrene et erstatningsbeløp som var høyere enn den øvre grensen for voldsoffererstatning på skadetidspunktet. Foreldrene har derfor fått maksbeløpet for voldsoffererstatning på det aktuelle tidspunkt og har måttet kreve det overskytende fra gjerningsmannen.

Den øvre grensen for voldsoffererstatning ble som nevnt hevet til 60 G ved lovvedtak 30. mars 2012. Spørsmålet om tilbakevirkende kraft ble grundig debattert. Jeg minner om at det var bred enighet på Stortinget om å følge det generelle utgangspunktet om at lover ikke gis tilbakevirkende kraft.

Ettersom det ikke var behandlet noen voldsoffererstatningskrav med opphav i straffbare forhold skjedd 1. januar 2011 eller senere der regelen om den øvre grensen på 40 G hadde fått betydning, ble det likevel besluttet å la den nye bestemmelsen få virkning for alle handlinger skjedd etter denne datoen. Spørsmålet er nærmere behandlet i Prop. 65 L (2011-2012) punkt 6.4 jf. Innst. 219 L (2011-2012).

SPØRSMÅL NR. 1037**Innlevert 19. mars 2013 av stortingsrepresentant Christian Tybring-Gjedde****Besvart 22. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen****Spørsmål:**

«Merverdiavgiftsregelverket har en terskelverdi på 50 000 kroner, slik at de første 50 000 kronene i løpet av en 12-måneders periode rent teknisk er utenfor avgiftsområdet.

Når ble beløpet på 50 000 kroner fastsatt, og hva vil konsekvensene være av å heve denne terskelen fra 50 000 til 100 000 kroner?»

Svar:

Etter merverdiavgiftsloven § 2-1 første ledd skal en næringsdrivende og offentlig virksomhet registreres i Merverdiavgiftsregisteret når omsetning og av-

giftspliktige uttak av varer og tjenester til sammen har oversteget 50 000 kroner i en periode på 12 måneder. Næringsdrivende og offentlig virksomhet som er registrert i Merverdiavgiftsregisteret har på nærmere vilkår rett til å kreve fradrag for inngående merverdiavgift og på nærmere vilkår plikt til å beregne utgående merverdiavgift.

Den opprinnelige registreringsgrensen ble satt til 6000 kroner ved innføringen av merverdiavgiften i 1970. Registreringsgrensen ble hevet til 12 000 kroner fra 1. juli 1982, jf. Ot. prp. nr. 57 (1981-1982) Om lov om endring i lov om merverdiavgift, til 30 000 kroner fra 1. juli 1992, jf. Ot. prp. nr. 76 (1991-1992) Om lov om endring i lov om merverdi-

avgift, og til 50 000 kroner fra 1. januar 2004, jf. Ot. prp. nr. 1 (2003-2004) Skatte- og avgiftsopplegget 2004 - lovendringer. For veldedige og allmenntilgjort institusjoner og organisasjoner ble det etablerte en egen beløpsgrense fra 1. januar 1992, den ble satt til 70 000 kroner, jf. Ot. prp. nr. 24 (1991-1992) Om lov om endringer i lov om skatt av formue og inntekt og lov om merverdiavgift. Beløpsgrensen ble økt videre til 140 000 kroner fra 1. januar 1998, jf. Ot. prp. nr. 1 (1997-1998) Skatteopplegget 1998 - Lovendringer. For adgang til idrettsarrangementer gjelder det særskilte regler, se merverdiavgiftsloven § 2-1 annet ledd.

Som beskrevet ovenfor er den generelle registreringsgrensen hevet i flere omganger og senest i 2004. Mange av de små virksomhetene som har avgiftspliktig omsetning i overkant av dagens grense på 50 000 kroner, leverer negative merverdiavgiftsoppgaver. Dette innebærer at en heving av registreringsgrensen opp til et nivå på f.eks. 100 000 kroner kan øke statens merverdiavgiftsinntekter. Samtidig kan de administrative byrdene for de næringsdrivende og for skatteetaten bli redusert. Heving av registrerings-

grensen fra dagens 50 000 kroner til 100 000 kroner kan gi et merproveny på om lag 80 mill. kroner. Det kan anslås at om lag 12 000 virksomheter kan falle ut av registeret ved en heving av grensen til 100 000 kroner. Det vil også kunne redusere de administrative byrdene for de avgiftspliktige med om lag 35 mill. kroner.

Det vil i første rekke være små virksomheter som kan falle ut av Merverdiavgiftsregisteret ved en hevet grense. I underkant av halvparten av virksomhetene som faller ut, antas å være innenfor primærnæringene. Størstedelen av det økte provenyet skyldes derfor at små virksomheter innen primærnæringene faller ut av registeret.

Det er enkelte gode argumenter for å heve registreringsgrensen. Det vil imidlertid også være omstillingskostnader ved å heve grensen, både for næringsdrivende og skatteetaten. Dette tilsier at grensen ikke bør økes for ofte. Grensen for registrering i Norge er om lag på samme nivå som i våre naboland, mens den er relativt lav sammenlignet med de fleste OECD-land.

SPØRSMÅL NR. 1038

Innlevert 19. mars 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 26. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«Innen livsforsikring skal man i henhold til forsikringsvirksomhetsloven fordele eventuelt overskudd mellom forsikringskunden og forsikringsforetaket, og selskapet har i gjeldende lov rett til inntil 20 prosent. Økende levealder krever imidlertid økte avsetninger fra overskuddet.

Anser finansministeren at regelverket er tilstrekkelig tydelig på om pengene til oppreservering knyttet til økt levealder skal hentes fra hele overskuddet, forsikringskundens andel av overskuddet, eller livsforsikringsselskapets andel av overskuddet?»

Svar:

Da nye virksomhetsregler i livsforsikring ble satt i kraft i 2008, gikk en i kollektiv livsforsikring bort fra prinsippet om overskuddsdeling mellom kunde og livsforsikringsselskap. Hovedregelen etter forsikringsvirksomhetsloven er nå at all avkastning på kundemidlene ut over garantert rente tilfaller kunden,

mens avkastningen på forsikringsselskapets egne midler tilfaller forsikringsselskapet. For fripoliser, som er ferdig betalte forsikringskontrakter, har selskapet likevel etter dagens regler adgang til å tilbakeholde inntil 20 prosent av overskuddet på avkastningen på fripolisen (ut over garantert rente). For fripoliser, samt for individuelle kontrakter, har en m.a.o. fortsatt overskuddsdeling mellom kunde og forsikringsselskap.

Som representanten Solvik-Olsen viser til setter økningen i forventet levealder krav til økte avsetninger i forsikringsselskapene. Det framgår av Finanstilsynets brev til alle livsforsikringsselskaper og pensjonskasser av 8. mars 2013 om innføring av ny dødelighetstariiff i kollektiv livsforsikring (K2013) at de fleste selskaper også har behov for opptrappingsplaner som følge av de nye dødelighetsforutsetningene.

Dersom et forsikringsselskap ønsker å benytte overskudd som ellers skulle tilfalt kunden, til styrking av avsetningene, krever dette samtykke av Finanstilsynet. Kravet om samtykke følger av forsi-

kringsvirksomhetsloven § 9-11. Bestemmelsen regulerer ikke nærmere hvordan bidraget til styrking av avsetningene skal fordeles mellom kunde og forsikringsselskap, men Finansdepartementet har i brev av 21. desember 2007 presisert at det i forbindelse med søknad om bruk av kundeoverskudd til styrking av avsetningene etter lovens § 9-11, må vurderes om det skal stilles vilkår om bidrag fra forsikringsselskapets overskuddsmidler eller egenkapital. Størrelsen på bidraget fra forsikringsselskapet vil måtte vurderes konkret av Finanstilsynet, bl.a. ut fra selskapets økonomiske stilling, antatt resultatutvikling frem-

over og mulighet til å hente inn ytterligere egenkapital i markedet.

Det vil etter min mening være lite hensiktsmessig å fastsette en mer spesifikk lovregel for overskuddsdeling for de situasjoner hvor Finanstilsynet samtykker i en annen overskuddsanvendelse enn den som følger av lovens hovedregel. De situasjoner unntaksbestemmelsen skal anvendes på, vil være forskjellige. Det bør i disse situasjonene foretas en konkret vurdering av hva som er en rimelig fordeling av bidraget til å styrke avsetningene.

SPØRSMÅL NR. 1039

Innlevert 19. mars 2013 av stortingsrepresentant Ketil Solvik-Olsen

Besvart 22. mars 2013 av finansminister Sigbjørn Johnsen

Spørsmål:

«I NRK Politisk kvarter 19. mars 2013 sa finansministeren at oppkapitalisering av bankene skal være et spleiselag. Foreløpig har det medført at bankkunder har fått høyere rente. Det er uvisst hva det betyr for utbyttepolitikken i bankene, altså eiers del av spleiselaget.

Hva er statens bidrag i dette spleiselaget som finansministeren skisserer?»

Svar:

Jeg skisserte ikke noe spleiselag i Politisk kvarter på NRK P2 den 19. mars i år. Jeg viste derimot til at hovedsaken for meg som finansminister er å bidra til en god utvikling i norsk økonomi, og at det krever god soliditet i bankene. Jeg sa også at jeg er overras-

ket over at enkelte banker har gått ut og begrunnet varsel om økt utlånsrente med nye soliditetskrav, som de da ikke visste hvordan kom til å bli seende ut.

Det har siden finanskrisen brøt ut for seks år siden vært klart at bankene bør bli mer solide. Markedet krever det, og myndighetene i mange land har varslet at det vil komme nye minstekrav. I de landene hvor økonomien går dårlig, er dette en stor utfordring for bankene. Norske banker har de siste årene hatt god inntjening og kunnet bygge opp soliditeten betydelig. I 2012 fikk bankene et resultat på nesten 28 mrd. kroner etter skatt. De siste månedene har bankenes innlånskostnader falt.

Økt soliditet gir grunnlag for lavere innlånskostnader for banken, som over tid også kan komme lånekundene til gode.

SPØRSMÅL NR. 1040**Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Laila Marie Reiertsen****Besvart 2. april 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre****Spørsmål:**

«Med bakgrunn i at ansatte i hjemmesykepleien må ha vektere med seg på jobb for å føle seg trygge er det nødvendig å se disse utgiftene i helhet på et ellers trangt budsjett som skal gå til å utøve helsetjenester til brukerne.

Mener statsråden at slike ekstrautgifter skal tillegges en allerede trang kommuneøkonomi eller vil statsråden se på og eventuelt gjøre noe slik at disse utgiftene ikke går utover de ordinære heletjenestene, i dette tilfellet hjemmesykepleien?»

BEGRUNNELSE:

I Bergens Tidende 20. mars i år kan en lese om hjemmesykepleiere som må ha vektere med seg på jobb på grunn av utrygghet. Man skal gi nødvendig helsehjelp til pasienter men når de slik som i dette tilfellet må få ekstra bistand for å utøve lovpålagte oppgaver må en få lov å stille spørsmål ved hvem som skal ta regningen. Dette ene tilfellet er ikke ensrettet. Jeg kjenner til flere slike tilfeller men som ikke er kommet frem i media. Og jeg tror en vil se flere slike i fremtiden. Det er flott at arbeidsgiver er med på å finne gode løsninger for de ansatte når de føler seg utrygge. Men når man kommer opp i kostnader som

nærmer seg millionen på ett år bare i en bydel så kan en jo tenke seg hva dette ville ha påløpt av ekstra utgifter hvis det var mange slike tiltak enten kommunen er stor eller liten. Og som til slutt vil gå ut over de ordinære tjenestene til brukerne fordi det går av samme budsjett.

Svar:

I dag bidrar over 170 000 ansatte med en kjempeinnsats for å sikre innbyggerne nødvendige omsorgstjenester. Det store flertallet har et godt arbeidsmiljø. Vi vet også at dette er en sektor med et høyt sykefravær, og dessverre en høy forekomst av vold og trusler. Vi skal ta den enkeltes ansattes sikkerhet på alvor. Ansvaret for den enkeltes arbeidsmiljø ligger imidlertid i den enkelte kommune.

Denne regjeringen har vært opptatt av å gi kommunene gode rammevilkår. Blant annet er kommunenes frie inntekter blitt vesentlig styrket. Etter min vurdering gir rammefinansiering av kommunesektoren best rom for å tilpasse tjenestene til lokale forhold og behov. Jeg kan derfor ikke se at det er behov for å opprette en egen øremerket tilskuddsordning for å dekke kommunenes eventuelle utgifter til vektertjenester.

SPØRSMÅL NR. 1041**Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Sverre Myrli****Besvart 3. april 2013 av miljøvernminister Bård Vegar Solhjell****Spørsmål:**

«Når kan Aurskog-Høland kommune forvente at Miljøverndepartementet avklarer innsigelsene til kommuneplanen vedtatt 5. september 2011, og synes miljøvernministeren at saksbehandlingstiden i denne saken har vært tilfredsstillende?»

BEGRUNNELSE:

5. september 2011 vedtok kommunestyret i Aurskog-Høland i Akershus kommuneplan. Fylkesman-

nen i Oslo og Akershus hadde fire innsigelser til planen, og disse er anket til Miljøverndepartementet.

Nå har det gått over halvannet år siden kommunestyret fattet sitt vedtak, og fortsatt har ikke kommunen fått noen avklaring fra departementet.

Kommunen har etterlyst saken, og har da fått til svar at det ikke kan sies noe om når saken vil bli avgjort.

Det er selvsagt uheldig for en kommunes muligheter til å drive langsiktig kommuneplanlegging at sentrale spørsmål i kommuneplanen ikke blir avklart.

Svar:

Kommuneplanen for Aurskog-Høland ble egen-godkjent av kommunestyret 5. september 2011. Dette innebærer at kommuneplanen er et rettskraftig styringsdokument for alle andre områder enn de fire som er oversendt Miljøverndepartementet for avgjørelse. Dette gjelder to boligområder, ett hytteområde og en campingplass. Behandlingen av plansaker med

innsigelse er en prioritert oppgave for Miljøverndepartementet. Det er uheldig at behandlingen kan ta tid, og jeg har iverksatt tiltak for å sikre raskere behandling av disse sakene framover. Dette innebærer også en oppfølging av Stortingets vedtak om en gjennomgang av praktiseringen av innsigelsesinstituttet. Når det gjelder kommuneplanen for Aurskog-Høland, vil svar foreligge om kort tid.

SPØRSMÅL NR. 1042

Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen

Besvart 4. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Det er ulike krav til setebelter i personbiler (M1) og minibusser (M2) i Kap. 16 i kjøretøyforskriften. En trepunktssele som er godkjent for minibuss er ikke nødvendigvis godkjent for personbil.

Er det slik å forstå at kravene til setebelter skjerpes dersom man bygger om en Volkswagen Caravelle fra minibuss til personbil, og vil statsråden lette på kravene dersom dette er tilfelle?»

Svar:

Kjøretøyforskriftens bestemmelser om godkjenning av bil og tilhenger av bil ble med virkning fra 15. september 2012 erstattet med en ny forskrift, forskrift 5. juli 2012 nr. 817 om godkjenning av bil og tilhenger til bil. I vedlegg 1 til den nye forskriften er krav til bilbelter videreført fra kjøretøyforskriften.

I henhold til nevnte vedlegg skal bilbelter i bil M1, M2, M3, N1, N2, N3 oppfylle kravene i direktiv 77/541/EØF med senere endringer. Det vil si at kravsnivået til bilbelter er likt for alle disse kjøretøygruppene. Dersom man bygger om en Volkswagen Caravelle fra buss til personbil, kan et trepunktsbelte som oppfyller ovennevnte krav også anvendes i personbil.

Kjøretøyforskriften § 16-5 åpner for bruk av alternativ standard (FMVSS 209, 210) på plasser som krever E- eller e- godkjente bilbelter og festepunkter. Denne adgangen gjelder ikke ved førstegangsregistrering av bil i gruppe M1. Bestemmelsen er ikke videreført i ny forskrift, og vil derfor kun gjelde for biler som er godkjent i henhold til kjøretøyforskriften, dvs. før 15. september 2012.

I kjøretøyforskriften § 16-4, som ble utarbeidet for å øke sikkerheten i russebiler, fremgår det at ved endring av sittearrangement (montering på annen plass eller fjerning av seter) i bil, kreves det at alle plasser skal ha bilbelter i henhold til direktiv 77/541/EØF med senere endringer, alternativt oppfylle kravene i ECE-regulativ 16.04. Denne bestemmelsen kan i enkelte tilfeller få utilsiktede virkninger, som f.eks. når bilen er godkjent etter alternative standarder i henhold kjøretøyforskriften § 16-5.

Statens vegvesen er kjent med problemstillingen. Ved ombygging fra buss til personbil vil biler som har bilbelter etter de alternative standardene som fremgår av § 16-5 bli godkjent ved ombygging fra f.eks. buss til personbil.

SPØRSMÅL NR. 1043**Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Kenneth Svendsen****Besvart 22. mars 2013 av olje- og energiminister Ola Borten Moe****Spørsmål:**

«Leveringssikkerheten for strøm til Lofoten og Vesterålen er på nytt satt på prøve etter at regionen på nytt opplever et større strøbrudd som vedvarte over lang tid.

Vil statsråden sørge for at Lofotringen innlemmes i sentralnettet slik at forsyningssikkerheten ivaretas?»

BEGRUNNELSE:

En innlemmelse av Lofotringen i Sentralnettet vil ha stor betydning for leveringssikkerheten i regionen og vil være positivt for næringsutvikling og bosetting.

En innlemmelse av Lofotringen i Sentralnettet vil fjerne økonomisk risiko og særinteresser fra Trollfjord Kraft og Lofotkraft, og føre til en regional samordnet kompetanse, strategi og iverksetting. Dette

gjelder ikke bare for Lofoten og Vesterålen, men også en sikkerhet for elektrisitetsforsyningen i andre deler av Nord-Norge sett i lys av Lofotringens sentralnettfunksjon.

Svar:

I utgangspunktet skal ikke sentralnettets utstrekning være avgjørende for forsyningssikkerheten i et område. På alle nettnivå er forsyningssikkerhet nettselskapenes primære ansvar. Nettvirksomhet er derfor underlagt en omfattende regulering fra myndighetene, både når det gjelder tekniske og funksjonelle forhold og når det gjelder inntektsrammer og prinsipper for tariffing.

Ettersom departementet har søknaden fra nettselskapene Lofotkraft og Trollfjord Kraft om å innlemme Lofotringen i sentralnettet til behandling, kan jeg ikke gå nærmere inn på denne enkeltsaken her.

SPØRSMÅL NR. 1044**Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Morten Ørsal Johansen****Besvart 22. mars 2013 av barne-, likestillings- og inkluderingsminister Inga Marte Thorkildsen****Spørsmål:**

«Synes statsråden det er greit at en statlig etat truer en rådmann og et kommunestyre med politiske og økonomiske represalier om man ikke etterkommer etatens tilleggsanmodning om bosetting av flere flyktninger og personer med opphold på humanitært opphold, enn det vedkommende kommune synes er tilrådelig, og er dette gjort med statsrådets kjennskap og godkjennelse?»

BEGRUNNELSE:

Det har lenge versert rykter ute i kommune-Norge om at staten ved IMDI i løpet av kort tid kommer til å bryte avtalesystemet med kommunene vedrørende bosetting av flyktninger og personer med opphold på humanitært grunnlag. Inntil nå er dette bare vært rykter, men spørteren er gjort kjent med at kommu-

ner settes under kraftig press for å bosette flere enn kommunene føler at de har økonomi og kapasitet til.

Som en rådmann i en større kommune i Østlandsområdet uttrykker det i en sak til sitt kommunestyre: «Det er rådmannens oppfatning at kommunen bør motta XX antall flyktninger i år. Konsekvensen av å si nei vil lett kunne bli at staten forlater nåværende avtalesystem med kommunene og pålegger kommunene hvor mange som skal bosettes. Da vil kommunen miste fleksibilitet i arbeidet sitt og vil kunne komme dårligere ut økonomisk enn gjennom det avtalebaserte systemet som gjelder».

Spørteren er av den oppfatning at dette tyder på at rådmannen er blitt satt under press for å fremme en tilråding overfor sitt kommunestyre med en åpen trussel om tvangsbosetting. Det man kan lese ut av denne krystallklare oppfatningen til denne rådmannen tyder på at vedkommende er satt under et betydelig press, og truet med økonomiske og politiske re-

presalier om han ikke greier å «overbevise» sine lokalpolitikere om at dette er «et tilbud de ikke kan si nei til».

Spøreren ønsker å bringe klarhet i om at statsråden har instruert noen i eget departement, Integrerings- og mangfoldsdirektoratet eller noen annen underliggende etat til å presse eller true rådmannen i denne eller andre kommuner til å bosette flere flyktninger og personer med humanitært opphold.

Svar:

Hver kommune avgjør selv hvor mange flyktninger kommunen skal bosette. Behovet for kommuneplasser til flyktninger fastsettes av Nasjonalt utvalg for bosetting, som består av representanter fra staten og kommunesektoren. IMDi avgjør, i samarbeid med KS, hvor mange flyktninger hver kommune skal anmodes om å bosette. Dialogen med den enkelte kommune om anmodningen skjer gjennom et tett samarbeid mellom IMDi, KS, fylkesmennene, Husbanken mv.

Dialogen med kommunene omfatter informasjon om bosettingsbehov, økonomi og virkemidler, og gode løsninger i arbeidet med å bosette og integrere flyktninger. IMDi, KS og andre involverte legger i sin dialog med kommunene vekt på alle de forhold som taler for å bosette flere flyktninger så raskt som mulig. Jo raskere en flyktning får etablert seg i en kommune, jo raskere kan hun eller han delta i arbeidslivet og i samfunnet. Det vinner alle på, både flyktningene selv og samfunnet.

At denne dialogen med kommunene skulle omfatte press eller trusler, slik representanten spør om, er fullstendig ukjent både for departementet og for IMDi.

Noe annet er at behovet vi ser nå for å bosette flere flyktninger utgjør en felles utfordring både for kommunene og for staten. Tallet på flyktninger som hvert år får opphold i Norge har økt. Siden 2009 har kommunene bosatt om lag 6 000 flyktninger årlig, mens det i år vil være behov for å bosette 8 600. For å dekke behovet, er det behov for 2 400 flere bosettingsplasser i kommunene. Det er i dag 4 400 flyktninger i asylmottak som venter på å få komme til en kommune. Dette er et historisk høyt tall. Det er derfor nødvendig at flere kommuner enn i dag bosetter flyktninger og at dagens bosettingskommuner tar imot flere enn før.

Regjeringen ønsker å legge til rette for at kommunene kan bosette flere flyktninger. Vi arbeider med en ny samarbeidsavtale mellom staten og KS: Avtaleutkastet legger til grunn en varighet på tre år, og vil innebære et mer forpliktende samarbeid mellom staten og kommunesektoren. I den nylig framlagte Meld. St. 17 (2012-2013) Bygginge – bu – leve varsler regjeringen at det kan gis inntil 40 pst utmåling av tilskudd til utleieboliger for flyktninger og andre prioriterte grupper. Dette er tiltak som bør bidra til at kommunene kan bosette flere flyktninger.

Intensjonen med den nye samarbeidsavtalen er at kommunene på frivillig grunnlag skal øke kapasiteten til å bosette flyktninger.

SPØRSMÅL NR. 1045

Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 4. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«FrP fremmet 17. mars 2010 et representantforslag dok8:94 S (2009-2010) om å få på plass en ordning for registrering av ombygde og amatørbygde kjøretøy. Etter diverse spørsmål om dette til tidligere og nåværende statsråd, ble det på spørsmål nr. 15:2006 (2011-2012) av 26.09.12 svart følgende: Saken gis imidlertid nå prioritet. Mitt spørsmål til statsråden blir da, 6 måneder etter dette svar.

Hva er status for arbeidet med egen godkjeningsordning for ombygde og amatørbygde kjøretøy?»

BEGRUNNELSE:

Sak om ombygde og amatørbygde kjøretøy ble fremmet av FrP 17. mars 2010. 16. april 2010 sendte statsråden ut en pressemelding om at departementet ville sette ned en gruppe som skal utrede nærmere om det er grunnlag for å etablere en nasjonal godkjeningsordning for amatørbygde kjøretøy.

14. november 2011 fikk daværende statsråd skriftlig spørsmål 15:694 (2010-2011) om hva som til da hadde skjedd.

21. november 2011 fikk daværende statsråd enda et spørsmål 15:292 (2011-2012) om når man kunne forvente at saken var klar fra regjeringens side.

Etter stor tålmodighet, sendte vi enda et spørsmål 13. september 2012 15:1919 (2011-2012) og spurte om status for arbeidet.

25. september 2012 ble det sendt enda et spørsmål 15:2006 (2011-2012) med spørsmål om hvorfor regjeringen forsinker denne saken.

Svarene har alltid vært at utredningene er i gang eller forsinkelser eller som nå sist at saken skulle få prioritet.

Svar:

Jeg kan opplyse om at Vegdirektoratet nå har hatt forslag til forskrift om godkjenning og registrering av amatørbygde kjøretøy på høring, med høringsfrist 1. februar 2013. Videre er etaten i gang med å utarbeide kontrollveiledning og rutinebeskrivelser til forskriften. Dette må være på plass før forskriften kan vedtas.

I tillegg til den nasjonale regelverksprosessen, må forslaget notifiseres til ESA i henhold til lov om

meldeplikt for tekniske regler (EØS-høringsloven). Dette innebærer at forslaget ikke kan vedtas før etter en frist på 3 måneder. Forslaget er nå notifisert, og fristen utløper i midten av juni. Ettersom det må tas høyde for at det vil kunne komme innspill av betydning for forskriften i forbindelse med notifiseringen, kan Vegdirektoratet ikke sette noen sikker dato for når forskriften kan forventes vedtatt. Arbeidet med å få vedtatt forskriften er imidlertid en prioritert oppgave.

Bakgrunnsinformasjon:

Statens vegvesen vil i tiden frem mot sommeren arbeide med å få på plass kontrollveiledning og rutinebeskrivelser, samt utpeke stasjoner som får ansvar for kontroll av amatørbygg. Dette må være på plass før forskriften vedtas. EØS-notifiseringen er sendt 19. mars. Vegdirektoratet forventer at det kan komme innspill fra EU. På denne bakgrunn antar vi at forskriften tidligst kan vedtas fra i høst. Vi vurderer også om dato for ikrafttredelse bør settes til 1. januar 2014, i tråd med enkelte høringsinnspill som er kommet.

SPØRSMÅL NR. 1046

Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Morten Stordalen

Besvart 2. april 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Viser til spørsmål datert 19.02.2013 om nedlegging av behandlingstilbud ved Norde Vestfold DPS. Det kan av svarbrevet 28.02.2013 fra statsråden se ut til at statsråden har svart ut fra mangelfulle opplysninger. Jeg har fått informasjon om at det statsråden har svart på ikke samsvarer med det klinikken leverer av tjenester i dag.

Mener statsråden ut fra disse opplysninger at det fortsatt er riktig å nedlegge dette tilbudet?»

BEGRUNNELSE:

Jeg har fått informasjon som tilsier at statsråden ikke har vært riktig informert med hensyn til hva slags funksjoner Hus 3 i Nordre Vestfold tilbyr. Jeg er blitt gjort kjent med en del av hva Hus 3 tilbyr av tjenester og vil vise til noe av det i begrunnelsen. Hus 3 er en dagbehandlingseenhet og er en spesialisthelsetjeneste bestående av overlege/psykiater, psykologspesialist, psykolog og sykepleiere med spesialkom-

petanse innenfor fagområdet. Teamet er tverrfaglig sammensatt med delegert behandlingsansvar. Hus 3 tilbyr; utredning, diagnostisering og behandling av personlighetsrelaterte psykiske lidelser og personlighetsforstyrrelser, bipolare lidelser, tvang, depresjon og angst.

Hus 3 har en spisskompetanse på personlighetsforstyrrelser og differensialdiagnostikk i forhold til bipolare lidelser. Psykoterapeutisk behandling, inkludert individuell- og gruppeterapi, adferdsmodifikasjon basert på eksponering, kognitiv, terapi, innsiktsterapi, familieterapi. Psykoedukasjon til pasienter og pårørende. Fysisk aktivitet, miljøterapi, medikamentell vurdering og behandling. Dette er noe av beskrivelsen for hva som tilbys. Andre helseforetak bygger opp tilsvarende tilbud i andre deler av landet etter denne modell, derfor blir det underlig dersom dette legges ned som følge av helseforetakets økonomi.

Svar:

Jeg viser til mitt svarbrev av 28. februar 2013, hvor jeg bl.a. referer til informasjon gitt av Helse Sør-Øst. Jeg har i dag innhentet ytterligere informasjon fra Helse Sør-Øst, hvor det bl.a. opplyses:

- Tilbudet ved Nordre Vestfold DPS, Grefsrud som i dag er organisert som dagbehandlings-enheten (Hus 3), skal ikke avvikles. Tilbudet skal justeres og spisses som en spesialisthelsetjeneste på DPS-nivå. NV DPS - Hus 3 ble omstilt fra en døgnenhet i 2002 og dimensjonert bemanningsmessig for å gi et dagtilbud for 10-11 pasienter. I årenes løp har pasientgruppen vokst til 20 -25, men uten tilsvarende vekst i bemanning. Enheten har dels gitt tilbud, og et godt tilbud, til pasienter som hører inn under andre enheter eller i 1.linjen. Kjernegruppen av pasienter utgjøres grovt definert av pasienter med alvorlige personlighetsforstyrrelse og med sammensatte allmennpsykiatriske problemstillinger. Disse pasientene skal vanligvis ikke ha døgnbehandling, et tradisjonelt poliklinisk tilbud er ikke tilstrekkelig og det kommunale tilbudet for denne pasientgruppen strekker ofte heller ikke til alene. Denne kjernegruppen skal fortsatt få et behandlingstilbud i spesialisthelsetjenesten (NVDPS) i henhold til definerte kriterier, behandlingsmetoder, og innenfor våre rammebetingelser.

- Det er opprettet en arbeidsgruppe sammensatt av representanter fra de aktuelle fagmiljøene i NV-DPS (2 representanter fra Hus 3) som skal fremme forslag om målgruppe, metodikk og innhold i et fremtidig dagbehandlingstilbud, herunder sammensetning av fagpersonell. Arbeidsgruppen skal legge frem sine anbefalinger i løpet av april-mai 2013.
- Avdelingssjef og avdelingsoverlege har sammen med enhetsleder på Hus 3 (som også er behandlingsansvarlig for pasientene) hatt en gjennomgang av samtlige innskrevne pasienter p.t. og gjennomgått planer for videre behandling, plan for utskrivning, status for samarbeid med hjemkommune / fastlege, for å sikre at hver enkelt pasient blir ivaretatt forsvarlig, og at videre oppfølging i 2.- eller 1.linjen er ivaretatt.
- De som er mer i behov av støttetiltak, rammer, herunder hjelp ifht. boligsituasjon, NAV, kommunalt dagtilbud, støttesamtaler, forventes å få dette i tilbudet i 1. linjen, slik den helsepolitiske og faglige utviklingen har forutsatt jfr. samhandlingsreformen. Det har hele tiden pågått en aktiv dialog med 1. linjen fra personalet ved Hus 3, og dette vil fortsette i 2013.

Jeg viser til dette og håper at det dermed skulle være tilstrekkelig klart hva omstillingen ved Nordre Vestfold DPS, Hus 3, innebærer.

SPØRSMÅL NR. 1047

Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Ingebjørg Godskesen

Besvart 22. mars 2013 av helse- og omsorgsminister Jonas Gahr Støre

Spørsmål:

«Jeg har fått flere henvendelser fra pasienter som har fastlege i en annen kommune enn den de bor i. Pasientene får ikke dekket taxiregninger til og fra legekantoret når de må krysse en kommunegrense, selv om drosje er rekvirert fra lege.

Mitt spørsmål til statsråden blir da, er en slik praksis riktig og dersom den er det, hva vil statsråden gjøre for å endre en slik praksis?»

BEGRUNNELSE:

Det kan være flere grunner til at man har fastlege i en annen kommune enn den man bor i. Dersom man bor på grensen mellom egen kommune og en annen,

kan det være nærmere og dermed mer praktisk å ha fastlegen i nabokommunen. Det er jo også lov til å velge fastlege, og da velger man stort sett fastlegen ut fra tilgjengelighet.

Svar:

Rett til dekning av nødvendige utgifter i forbindelse med reise til undersøkelse eller behandling følger av pasient- og brukerrettighetsloven. Hovedregelen er at pasienten kun har krav på å få dekket reiseutgifter til det nærmeste stedet der helsetjenesten kan gis. Denne hovedregelen gjelder uavhengig av kommuneinndeling. Fra denne hovedregelen er det gjort unntak, dvs. en utvidelse, når pasienten reiser til fast-

lege. Pasienten behøver ikke reise til den nærmeste fastlegen, men kan reise til en hvilken som helst fastlege innenfor den kommunen han bor i, og likevel få dekket reiseutgiftene.

Dersom pasienter mener at de ikke har fått det de har krav på etter regelverket, kan de klage til fylkesmannen.

SPØRSMÅL NR. 1048

Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Vigdis Giltun

Besvart 4. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad

Spørsmål:

«Når det legges inn krav om alkolås på kjøretøy i anbudskriteriene er det viktig å sikre funksjonalitet, driftssikkerhet og personvernsikkerhet for yrkessjåfører og andre som skal bruke kjøretøyer med alkolås. Feil utslag kan få store konsekvenser enten utslaget er i positiv eller negativ retning.

Vil statsråden sørge for at CENELECs standarder for alkolås blir gjort gjeldende for norske kjøretøyer hvor alkolås monteres, og når vil det skje?»

BEGRUNNELSE:

Nordisk råd har anbefalt å innføre alkolås for yrkessjåfører i de nordiske land, Færøyene, Grønland og Åland samt for personer som er dømt for promillekjøring og utrede en innføring av alkolås i alle typer kjøretøyer som et alkoholpolitisk tiltak. Finland, Frankrike, Sverige, har allerede innført krav om at alkolås skal sertifiseres i henhold til kravene i CENELEC-standardene. Etter hva jeg er gjort kjent med har Norge et alkolåsprogram for promillekjørere under utvikling. Flere fylkeskommuner stiller nå krav om alkolås i skolebusser, og transportkjøpere som oljeselskaper og andre krever at transportører har alkolås i aktuelle transportkjøretøyer. Det er viktig at alkolåsbruk ikke medfører funksjonalitetsproblemer, eller utsetter yrkessjåfører for arbeidsrettslige og økonomiske vilkårligheter på grunn av alkolås som ikke holder de kvalitetskrav som er nedfelt i standardene. Gjennom EØS-avtalen er Norge pålagt å innføre kravene i CENELEC-standarder.

De fleste andre lands veimyndigheter har deltatt i CENELEC-arbeidet med standarder og retningslinjer for alkolåsbruk.

Vegdirektoratet i Norge har så langt ikke prioritert å ta del i dette viktige, internasjonale standardiseringsarbeidet for alkolås.

Svar:

Innmontering av alkolås i kjøretøy er frivillig. Det som stilles av forskriftskrav ved slik innmontering, er at alkolåsen tilfredsstillende gjeldende krav til elektromagnetisk stråling, slik at ikke bilens øvrige elektronikk blir forstyrret av alkolåsen eller omvendt. Statens vegvesen anbefaler at alkolåsen i tillegg tilfredsstillende relevant CENELEC-standard. Blant annet har Statens vegvesen laget en veileder til bedrifter og organisasjoner som ønsker å innføre alkolås i sine kjøretøyer hvor det anbefales at alkolåsen tilfredsstillende denne standarden.

I forbindelse med forslag om alkolås som alternativ til tap av førerrett som del av programmet mot ruspåvirket kjøring, er det foreslått krav om at alkolåsen skal tilfredsstillende kravene i CENELEC-standardene. Dette forslaget er for tiden ute på høring.

De alkolåsene som tilbys på markedet i dag tilfredsstillende standardene. Så langt har dermed markedet regulert dette selv. Dersom alkolås i fremtiden blir innført som krav ved bruk av enkelte kjøretøygrupper til bestemte formål, vil det bli vurdert om det skal stilles krav til at utstyret tilfredsstillende relevante standarder, eller om det er andre krav som bør stilles til alkolås.

SPØRSMÅL NR. 1049**Innlevert 20. mars 2013 av stortingsrepresentant Torbjørn Røe Isaksen****Besvart 4. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«Er det mulig å vurdere unntak fra reglene for seniorer som har lang reisevei til trafikkstasjonen, slik at de i stedet kan hente førerkortet hos f.eks. lensmannskontoret?»

BEGRUNNELSE:

I EUs 3. førerkortdirektiv blir grensen for legeundersøkelse ved førerkort hevet fra 70 til 75 år. Etter denne alder må man ha både en legeerklæring og et nytt førerkort. Førerkortet utskrives ved en trafikkstasjon. I mange tilfeller må førerkortet fornyes hvert år.

Mange steder i landet kan avstanden til nærmeste trafikkstasjon være lang, for eksempel må innbyggerne i Vinje kommune dra til Notodden for nærmeste trafikkstasjon, en kjøretid som kan bli over to timer. Samtidig vet vi at for eksempel fornyelse av pass kan gjøres på det lokale lensmannskontoret.

Med dagens digitale teknologi er det tenkelig at også kjørekort kan skrives ut på lensmannskontoret. Spørsmålsstiller har ikke undersøkt hva en slik ordning eventuelt vil koste, men understreker at det kun bør vurderes dersom kostnaden er rimelig.

Svar:

Førerkort utstedes i dag på trafikkstasjonene etter at helseattest og identitet er kontrollert. Samtidig med utstedelsen tas det et bilde i Statens vegvesen sitt databaserte fotosystem som lagres i en billedbase. Førerkortet blir deretter produsert sentralt og skal ankomme pr. post til innehaverens postadresse innen 5 dager.

Utstedelse av førerkort hos for eksempel politiet, vil kreve at fotosystemene hos politiet og Statens vegvesen får en eller annen form for sammenkobling. En slik sammenkobling vil teknisk sett sikkert la seg gjøre, men sett i forhold til den begrensede mengde førerkortinnehavere som vil kunne få glede av løsningen, vil kostnader i form av tid og investeringer bli uforholdsmessig store.

Det omfattende nettet av trafikkstasjoner (72) er opprettholdt for å begrense avstandsproblemene for denne type tjenester. Ved heving av aldersgrensen fra 70 til 75 år når det gjelder kravet til helseattest, vil også belastningen med reiser for de eldre i forbindelse med legebesøk og fornyelse av førerkort bli noe redusert.

SPØRSMÅL NR. 1050**Innlevert 21. mars 2013 av stortingsrepresentant Gunnar Gundersen****Besvart 3. april 2013 av samferdselsminister Marit Arnstad****Spørsmål:**

«E6-utbyggingen i Kvam i Oppland krever selvfølgelig innløsning av arealer. Mitt inntrykk er at Statens Vegvesen vanligvis håndterer dette på en profesjonell måte og forsøker å finne løsninger som er tilfredsstillende for de som berøres. Derfor forundrer det meg at eierne av en campingplass i Kvam som har gitt Statens Vegvesen alle rettigheter til å disponere deres eiendom i tillit til at man ville få en akseptabel løsning, føler seg svært dårlig behandlet.

Vil statsråden ta initiativ slik at saken finner sin løsning?»

BEGRUNNELSE:

Kort oppsummert er bakgrunnen som følger; Dagens eiere arvet, etter å ha jobbet sammen med og for tidligere eier i noen år, campingplassen i 2009. De drev den ved siden av annet arbeid en sommer og pløyde alle inntekter tilbake i campingplassen. Den består av 5 utleiehytter med 22 sengeplasser og et bolighus på 170 m².

Det foreligger flere takster på eiendommen. En fra arveoppgjøret, en som var så åpenbart urimelig lav at jeg har fått opplyst fra eierne at Statens Vegvesens forhandler la den til side da de kom inn i bildet i 2010. Deretter fikk eierne beskjed om å innhente en

ny takst som Statens Vegvesen ville betale. Denne ble på 3 670 000 kr, et beløp som eierne føler er en rimelig og akseptabel erstatning for å avstå eiendommen til utbygging.

Statens Vegvesen har imidlertid nå skiftet forhandlingsleder og tilbyr 2 500 000 kr. Der står saken. Eiendommen er i praksis overtatt av Statens Vegvesen, eierne bestrider ikke at eiendommen vil gå med i utbyggingen, men de får ingen avklaring på erstatningsspørsmålet selv etter purringer.

Svar:

Saken gjelder eiendommen Brændeløkken Camping i Nord-Fron kommune, som må innløses i forbindelse med bygging av ny E6.

Det har vært ført forhandlinger mellom Statens vegvesen og grunneieren om erstatning, men saken

har dessverre drøyd ut i tid. Det skyldes hovedsakelig at saksbehandleren i Statens vegvesen, som hadde denne grunnervvssaken, har sluttet. En ny saksbehandler har nå overtatt saken, og det ble avholdt et møte med grunneierens advokat 22. mars. I møtet gjennomgikk man saken og det ble enighet om å forhandle videre med sikte på å komme fram til en avtale om erstatningsspørsmålet. I denne forbindelse ble det bestemt at det skal tas ny kontakt mellom partene innen 15. april.

Det er tidligere inngått avtale mellom partene om tiltredelse av eiendommen. Det følger av denne avtalen at erstatningsspørsmålet skal avgjøres ved rettslig skjønn dersom partene ikke blir enige om erstatningene.

